

Giới thiệu Bước Về Phía Em

Một câu chuyện về cuộc đời của cô, số phận của cô khi vẫn đang bước chân trên thế giới học đường. Có vẻ mọi chuyện đến với cô nhanh quá, nhanh đến mức cô không biết rằng mình đang tỉnh hay đang mơ...

Tuổi học trò là một kỷ ức đẹp trong bao người với những kỷ niệm đẹp khó quên, nhưng với cô những kỷ niệm khó quên ấy lại toàn là những kỷ ức đau lòng. Cô ngồi trong một quán cà phê nhỏ đang đánh nền nhạc cổ điển êm đềm, cô thờ nhẹ và mong muốn mình được tự do tự tại như một thiên thần, nhưng mọi thứ ở đây đều là thế giới thực.

Hôm nay là đúng ngày thứ 49 mẹ cô qua đời, đúng hôm nay hẳn đã bỏ rơi cô, cả thế giới như quay lại với cô. Liệu điều này có làm cho cô suy sụp mà biến mất ???

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thứ 6 ngày 13

Tại một quán cà phê nhỏ, ấm cúng

Nền nhạc cổ điển

Một cô gái ngồi lặng lẽ trong góc phòng, đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn ra ngoài. Bên ngoài trời vẫn cứ rả rích mưa. Chiếc váy midi màu caramen với chiếc sơ mi màu trắng sữa như tôn lên làn da trắng ngần ấy. Khẽ đẩy gọng kính, vén nhẹ tóc mai cô thờ dài đánh thượt. Đôi mắt lại trầm buồn.

Thiên Di... tên cô là Thiên Di có nghĩa là cánh chim trời tự do nhưng sao cô không thể nào cất nổi đôi cánh. Mặt đất này đang nắm chặt 2 chân cô, mặt đất này đang ghì cô xuống.

Mới ngày hôm qua còn ngỡ như có tất cả nhưng rồi mọi thứ cứ lần lượt kéo nhau đi, ra khỏi tầm với của cô.

Ngày hôm nay cả thế giới quay lưng lại với cô

Ngày hôm nay là 49 ngày mất của mẹ cô.

Ngày hôm nay là ngày cô nhận đk cái tin sét đánh đó

Ngày hôm nay là ngày bạn trai cô bỏ rơi cô

Ngày hôm nay là ngày chương trình của cô gặp khủng hoảng

“A..... trời ơi sau này con sống thế nào đây.....”- 1 ngụm lớn cà phê cô tự hỏi bản thân

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ngày mẹ cô mất, cũng là một ngày mưa như thế này

Một ngày mưa không lớn nhưng rả rích dai dẳng đến khó chịu

Mưa ồn ào như chính cái không khí trong phòng bệnh này vậy. Các bác sĩ rồi y tá cứ ra vào vào khiến cô chóng cả mặt, lòng như có lửa đốt. Mẹ cô, bà vẫn ở trong đó chiến đấu với căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. Nước mắt cứ trào ra, Thiên Di chấp lại đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình và cầu nguyện.

Mẹ cô bà là người thân duy nhất trên cõi đời này của cô. Còn cha cô, không cô ko muốn nhắc đến người đàn ông đó. Kể từ tiền nhiều của và luôn đc các bóng hồng vây quanh. Với bản tính trăng hoa ấy ông ta sẵn sàng làm tổn thương 1 người vợ hiền như mẹ cô khiến mẹ con cô phải dọn ra ngoài sống

riêng. Phải ông ta và những cuộc tình của ông ta đã buộc mẹ con cô phải bước đi vậy mà ông ta có thấy có lỗi chút ít nào đâu, có đi tìm hay thậm chí là xin lỗi mẹ con cô đâu. Cô căm ghét những người trắng hoa như ông ta.

Sống với mẹ từ khi lên 8, cuộc sống thiếu đi 1 mảnh ghép gia đình đã tôi luyện cho người con gái ấy bản lĩnh cứng rắn. mạnh mẽ nhưng trong khoảnh khắc này cô chẳng thể mạnh mẽ nổi. Cô cứ dựa người vào bức tường trắng mà khóc như 1 đứa trẻ lạc mẹ. À mà cô cũng sắp lạc mất mẹ đấy thôi.

Cuối cùng bác sĩ cũng đã bước ra và những câu nói cừ chỉ lắc đầu quen thuộc mà cô sợ: “ Xin lỗi chúng tôi đã làm hết sức mình”

Phải mẹ cô đã không thể thắng nổi con bệnh. Bà cứ yếu dần đi nhưng trong thời khắc ấy bà vẫn gắng gượng lấy dưới gối ra bức ảnh một người phụ nữ trung niên trạc tuổi bà dúi vào tay cô. Và rồi cô chưa kịp thắc mắc gì bà đã ra đi.

Đám tang của mẹ cô

Hoa hồng trắng và ánh nến

Những cây thánh giá

Cô đã gặp người phụ nữ trong ảnh. Là bạn thân của mẹ

Cô hiểu rằng bà muốn giao cô lại cho người phụ nữ này chăm sóc, người mà bà tin tưởng... bằng một cuộc hôn nhân.

Trời ơi cô mới có 22 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học đã kịp vùng vẫy gì đâu mà kết hôn. Còn nữa đối tượng kết hôn mới chỉ 25 tuổi hơn cô 3 tuổi cái tuổi còn đang đứng trk ranh giới của sự chín chắn thì lấy nhau về để đánh nhau àk.

Cứ sốc này mới tới chưa đk bao lâu thì tai hoạ lại ập đến. Mối tình đầu của bạn trai cô quay về, anh ta lưỡng lự và cuối cùng nói chia tay. Ngày anh nói câu đó cô chỉ “ ưk” chứ ko nói gì. Không hỏi vì sao vì cô đã biết. Không níu kéo vì cô đã quá mệt mỏi, chuyện mẹ cô, chuyện kết hôn.

Chuyện gia đình chuyện tình yêu đều ko có gì tốt đẹp cô quay ra vùi đầu vào công việc. Ấy thế mà trời có thuận lòng ai bao giờ. Thần tượng nhà sản xuất chương trình nổi tiếng của Mĩ Don Mischer cô theo ngành truyền hình và đang làm thực tập viên cho chương trình “ Say hello” – một chương trình tin tức vào lúc 6h sáng. Tuy nhiên với sức cạnh tranh gay gắt từ các kênh đài khác trong vòng nửa năm trở lại đây chương trình luôn có mức rating âm đảm, chỉ đạo sản xuất cũ thì xin nghỉ vì lương quá thấp và giám đốc đài truyền hình đang dọa cắt bỏ chương trình. Trời ơi ko đk chương trình đầu tiên của cô.

Vậy là trong lúc nước sôi lửa bỏng cô đã thuyết phục năn nỉ giám đốc và cuối cùng ... cô đk ở lại ko phải với tư cách thực tập viên mà là vị trí nhà sản xuất mới của chương trình, cô sẽ làm việc trong hoàn cảnh thiếu thốn hưởng đồng lương rẻ mạt và trong 6 tháng phải tăng đk 10% rating nếu ko cô nghỉ việc và chương trình vĩnh viễn đi vào quá khứ.

Thế đó cuộc đời cô giờ đây toàn là hố đen.

Nghĩ đến đây cô gục mặt xuống bàn mặc kệ người trong quán đang nhìn

Xem nào

Hôn nhân, vì là di nguyện của mẹ, phải đồng ý thôi

Người yêu, lấy chồng rồi yêu đương gì nữa

Chương trình, phải làm bằng đk

Vậy đi.

Một giọt nước mắt lăn dài

“ Giá có mẹ thì tốt”

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Trong căn biệt thự trắng

Phòng khách lung linh trong ánh đèn vàng

- Kết hôn!!!!!! – Tiếng người con trai thảng thốt. Mẹ ko đùa đấy chứ.

Người phụ nữ trong bức ảnh vẫn bình tĩnh đặt tách trà xuống mặt bàn

- Mẹ biết việc này hơi gấp nhưng ko phải mẹ đã nói trk với con rồi sao, Hoàng Quân.

- Phải mẹ có nói nhưng ko nói nó đến nhanh thế này. Con bé ấy là ai con còn ko biết kết hôn làm sao đk. – Anh vẫn cố gắng nói cho mẹ anh hiểu

- Ngày mai mẹ hẹn con bé đến ăn trưa rồi, con sẽ đk gấp thôi. Con bé là người tốt, mẹ con bé là bạn thân của mẹ bà ấy vừa mới ra đời nên.

- Nên mẹ bắt con làm mẹ con bé ấy.- Ko để mẹ nói hết câu anh ngắt lời

- Quân,....

- – Anh im lặng

- Đừng nói với mẹ con vẫn còn nhớ đến con bé Thư, nó ko còn tình cảm vs con đâu

- Mẹ - Anh gắt lên, Thôi đk rồi con đồng ý mẹ đừng bao giờ nhắc đến người đó nữa.

Nói rồi Quân cầm áo khoác và đi thẳng trong tiếng thờ dài của bà Lan – mẹ anh.

Sáng hôm sau

Cũng tại căn biệt thự đó nhưng ko khí bận rộn hơn, mọi người tập nập dọn dẹp nhà cửa nấu ăn để chuẩn bị sao cho tốt cuộc gặp mặt này

Trong khi đó cậu chủ của căn biệt thự vẫn nằm dài trong chăn

25 tuổi giám đốc của một công ty gia đình có thế lực lớn trong kinh doanh. 25 tuổi còn quá sớm để kết hôn. 25 tuổi còn quá chóng vánh để quên cuộc tình với người con gái đã đánh cắp trái tim và sự dịu dàng của anh.

Thiên Di Anh ghét cô, dù chưa biết mặt, chưa tiếp xúc bởi cô đã xáo trộn giường sông của anh. Đáng nhẽ anh đã có thể cứ thế mà chờ người con gái kia quay lại. Đáng nhẽ anh đã đk tự do và đáng nhẽ giờ này anh đang ở văn phòng chứ ko phải ở nhà nường khét lẹt thế này.

Cuối cùng thì Quân cũng phải lồm cồm bò dậy sau tiếng hét của ba anh cùng cái hét mồm của mẹ. Ngái ngủ, lơ đãng và thần thờ bước xuống dưới nhà. Đã hơn 1h trưa. Trong con ngái ngủ anh lơ đãng nhìn thấy 1 người con gái dưới nhà, đang ngồi nói chuyện với ba. Dụi mắt nhìn lại 1 lần. Đúng là 1 ng con gái, vóc dáng nhỏ, tóc dài chấm lưng, xoăn nhẹ, ko nhuộm, nước da trắng, sống mũi thẳng ... Đang thầm đánh giá người con gái trk mặt bỗng nhiên cô gái ấy quay ra, gương đôi mắt to tròn nhìn anh. Phải, đôi mắt đen láy ấy gương lên nhìn anh không rụt rè, không ngạo nghễ cũng chẳng thách thức. Đơn giản chỉ là một cái nhìn đơn thuần. Quân không thể đọc đk gì trong đôi mắt đó. Nó nhìn anh như một lẽ đương nhiên phải xuất hiện. Lần đầu gặp gỡ này quả thật là bị động đôi chút.

- Quân. – tiếng mẹ anh gọi. Còn đứng đấy mau xuống chào vợ chưa cưới của con đi.

“Ra là nàng, đến rồi đấy”. Lấy lại tinh thần Quân dứt tay vào túi quần ngạo nghễ bước xuống. Hôm nay anh ăn mặc rất đơn giản áo pull và quần jean khiến mẹ anh không mấy hài lòng. Anh cứ chậm rãi tiến xuống phòng khách. Cô cũng đã thôi nhìn anh mà chuyển tầm nhìn của mình về phía người đối diện- ba mẹ chồng cô.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Như căn đến lúc anh đã lại gần cô mới đứng lên chào hỏi:

- Chào anh. Em là Thiên Di

Đáp lại nụ cười thân thiện của cô là sự hồ hững:

- Chào em.

Trong suốt bữa ăn giưòng như hai người chẳng nói với nhau lời nào cho đến lúc kết thúc , cha mẹ anh lên phòng nghỉ trưa để lại anh với cô ngồi ăn hoa quả cốt là để trò chuyện hiểu nhau hơn. Mà nào có hiểu nhau đk cái gì. Anh thì cứ chú ý vào điện thoại. cô thì chú ý nhìn anh. Quân chỉ khẽ lắc đầu “Như bao đứa con gái khác bị bề ngoài của mình thu hút, có gì đặc biệt” nhưng thực ra Thiên Di đang nhìn chăm chăm anh để đánh giá mà thôi. “Quả

thật hôm nay đến đây để dò thái độ đối tượng kết hôn thế nào. Như dự đoán anh ta cũng là bị ép buộc. Haz. Về sau khó sống à nha.”

Và thậm chí đến cuối buổi anh còn chẳng thèm đưa cô về như mẹ anh đã dặn.

Sau cuộc gặp gỡ ấy cuộc sống 2 người lại trở về quỹ đạo cũ

Anh, hẹn với 3 đứa bạn thân đi uống cà phê. Trên mặt bàn 4 cốc cà phê nghi ngút khói

- Thế nào, “chị nhà” ra sao.- Đứcc bạn anh cười hỏi

- Thế nào nhỉ, xinh nhưng không phải gu. – Anh nhún vai trả lời

- Là sao- người kế anh, Tú gãi đầu

- Là đẹp nhưng là đẹp kiểu cổ điển có vẻ hơi kì quặc, lạnh đậm và gì gì đó.

- Là sao mà.- Đứcc lại hỏi

- Là tao cũng không biết nữa

Không khí lại im lặng. Lúc này người ít nói này giờ, Tuấn mới lên tiếng

- Định cưới thật ak

Anh thở dài, nhấp 1 ngụm cà phê

- không thì biết làm sao. Ông bà già ép dừ quá mà

- Vậy thì quên Thử đi và sống cho thật hạnh phúc.

Lại im lặng và không nói gì

- Khó lắm.- Quân trầm xuống

- Chứ nếu không thì mày muốn sao. – Tuấn hỏi

- Có lẽ tao sẽ buộc cô ta phải ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Sau cuộc gặp chóng vánh Thiên Di cũng nhanh quên đi khuôn mặt điển trai với cặp lông mày thanh tú của anh trở về với công việc thường ngày.

Chương trình của cô lên sóng từ lúc 6h sáng có nghĩa là 3 rưỡi sáng cô đã phải dậy rửa mặt đánh răng sao cho 4h có mặt tại trường quay, chuẩn bị tài liệu, họp giao ban vào lúc 4 rưỡi mỗi sáng sau đó mỗi người mỗi nhóm bắt đầu chuẩn bị đạo cụ rồi chương trình để đúng 6h lên sóng. Quả thực, Cái chương trình cô đang làm là một mớ bòng bong

Chuyên mục tin tức, 2 MC một nam một nữ: Thanh Mai – Trần Long. Họ luôn đối đầu nhau không ai nhìn ai, ngay cả khi đang lên sóng. Và đặc biệt là tên Trần Long chuyên giả đi mượn và trốn họp.

Chuyên mục thời trang, quá nhảm chán

Chuyên mục nấu ăn, đầu bếp luôn luôn làm việc theo cảm hứng chưa bao giờ ăn nhập với chương trình

Chuyên mục sức khỏe, toàn lý thuyết y khoa khó hiểu, các bài thể dục thì như tập dưỡng sinh

Chuyên mục giải trí, ko có gì mới mẻ

Cuối cùng là giới thiệu sản phẩm, trời đất làm gì có công ty nào kí hợp đồng quảng cáo mà có sản phẩm

Vậy đó, cho nên rating mới lẹt đẹt chưa nổi 2 chữ số. Mỗi lần bị sếp tổng gọi là một lần chiến đấu lăn lộn vật vả hết giải thích rồi đến biện minh nào là

đôi mồi chưa kịp đi vào quỹ đạo rồi là cần có thêm thời gian để tiếp nhận và sau đó là hãy cho chúng tôi cơ hội. Thật sự nó làm cô ngao ngán và hồi hận với quyết tâm lúc trk của mình.

Nhưng biết sao giờ đã nói là phải làm thôi

Nhiều lúc cô nghĩ ông trời quả thật ghét mình, đang lúc bận bù đầu nai lưng ra làm việc mới giữ đk rating có 9.8 % tăng giảm liên tục, Mà tăng thì ít giảm thì nhiều ấy vậy mà cô phải bỏ công việc ấy lại để đi thử áo cưới, chọn thiệp, chụp ảnh cưới. “ Mẹ đất ơi, chẳng phải trong bữa cơm lần đó đã nói tùy 2 bác quyết định rồi còn gì”

Trong cửa tiệm áo cưới

Cô toát mồ hôi thử đến cái váy thứ 5 mẹ chồng mới ưng ý, còn anh cả buổi thì cứ nghe nhạc suốt, đến lúc chụp ảnh cũng vậy cười môi mồm, vắn người thế này, mắt nhìn thế nọ. Phù. Mãi đến chụp tới mới xong. Mẹ anh trở về lo com nước cho ba anh, trk khi đi bà có dặn anh đưa cô đến một nhà hàng nào đó ăn cơm. Dù không muốn nhưng 2 người lại phải kéo nhau đi cho người lớn vui lòng. Vở kịch này quả thực bỏ nhiều tâm tư.

Voan trắng

Hoa trái khắp lối đi

Linh mục

Lễ đường

Cô đang đứng trk những khung cảnh đó với bao nhiêu xáo trộn trong lòng. Cô lo cho cái cuộc sống sau này của mình. Cô mong người đang đứng trk mặt mình đây là người cô yêu. Người đã bỏ cô theo mối tình đầu của anh ta. Hay đó chỉ là người cô đã từng yêu. Gì cũng đk tóm lại người cô gọi là chồng tới đây là người cô ko yêu, anh ấy ghét cô và cô cũng chưa bao giờ nói chuyện. 1 câu chuyện thực sự với anh ấy. Ngoài cái tên ra, 2 người chẳng biết gì về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vậy mà ngay lúc này, 2 người tay nắm chặt, môi nở nụ cười. Ai nhìn vào cũng khen họ thật hạnh phúc nhưng đây là hạnh phúc hay đơn thuần chỉ là sự biết điều của anh. Cô ko biết và cũng ko cần biết đúng xong vở kịch này cô còn 1 cuộc chiến sống còn ở đài truyền hình. Thật mệt mỏi.

Hôm nay cô rất đẹp chiếc áo cưới đơn giản nhưng lại làm tôn đk cái thanh cao của người mặc, những đường cong hút mắt hình chữ s, tóc buông nhẹ như tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy. Nhưng anh nào có để ý, người con gái trk mặt anh, bỗng dưng bước vào cuộc đời anh cướp đi vị trí đáng lẽ của người con cái anh yêu. Anh đau đớn. Dù cô ấy là người nói lời chia tay trk nhưng sao anh vẫn cứ mong nụ cười này, ánh mắt này là của cô ấy. Là của Huyền Thư chứ không phải Thiên Di. Là người con gái có nét năng động của một cô gái hiện đại chứ không phải vẻ cổ điển man mác buồn của người con gái trk mặt.

Đêm tân hôn

Người anh sực nức mùi rượu rồi lăn ra ngủ như chết

Cô cò nhanh bộ váy nặng trĩu ấy ra, tắm rửa và đi ngủ. Anh lấy lý do vì công việc nên không đi hưởng tuần trăng mật. Trong khi mẹ và ba chồng cô còn đang nhẩn mặt thì cô hưởng ứng ngay, cái gì chứ cái này thì đúng ý cô quá.

Cuối cùng thì chỉ có ba mẹ chồng cô đi kì nghỉ đó vì đã lỡ đặt chỗ còn vợ chồng cô thì lại lăn ra ngủ.

3h30

Đồng hồ sinh học trong cô hoạt động. Thiên Di thức giấc và lại tiếp tục cuộc chiến của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Chết tiệt, chết tiệt,.....”

Sáng nay tên Trần Long lại đi muộn lại, sau khi đk mọi người “lòi vào” hộp hân dửng dưng hỏi:

- Xin lỗi lý do tôi phải ở đây là gì vậy?

Thật tức chết mà. Sau khi xác định đây là phần tử cực đoan của chương trình cô chính thức sa thải hân. Mọi người vỗ tay dạ dan như nhổ đk cái gai trong mắt. Nhưng chỉ đk 1 lúc sau đó, khi có kết quả rating tuần vừa rồi sắp tổng lại lập tức gọi lên, đập bàn cái rầm:

- Cô làm ăn thế này đó hả? Kết quả lại tụt, Tôi vừa nghe nói cô sa thải Trần Long, tôi biết là tên đó gần dở nhưng cô có biết là ngân quỹ của chương trình giờ không đủ để thuê người mới ko hả,..... Bla.....bla.....bla

Lần nào cũng vậy cứ rời khỏi văn phòng của lão Hà Mã tổng ấy là tai cô lìa ong ong. Thật sự là ông ta rất khoẻ nha. Nhất là trong việc nhieć móc người khác đó. Nhưng mà ông ta nói cũng đúng. Bây giờ lấy đâu ra kinh phí để thuê người mới.

Hazz làm cách nào đây. Người mới không đk vậy cái tạo người cũ vậy. Xuống phòng tư liệu và ôm một hộp gồm hơn 50 cuốn băng, mỗi cuốn là một MC trong các chương trình trk đó. Nhiệm vụ của cô là ngồi chọn ra 1 trong số hơn 50 MC còn hạn hợp đồng với đài để thay thế cho tên Trần Long kia. Nản thật ak nha.

8h sáng cô ở đài truyền hình bị sắp mắng như hắt nước vào mặt thì lúc này ở nhà anh mới lồm cồm bò dậy. Đầu đau như búa bổ. Dưới gối, có cái gì đó đang rung. A. Điện thoại

- Sao thế chàng trai tân hôn thế nào mà giờ mới dậy. – Một giọng châm chọc vang lên, là tay Tú.

- Vâng, vui vẻ lắm, có chuyện gì ko mà gọi sáng sớm thế này.- anh ưỡ oải đáp lại

- Hô hô, không có gì chỉ muốn hỏi thăm chị nhà đâu. Có dậy nổi không thôi

Nhắc mới nhớ. Anh dáo dác nhìn xung quanh phòng. Không thấy cô đâu. Anh vừa tiếp tục cuộc điện thoại vừa bước xuống dưới nhà và không quên đưa mắt tìm cô. Vẫn không thấy.

Rõ ràng đêm qua anh cảm nhận đk hơi ấm của cô nằm kế bên nhưng sáng này ra lại ko thấy đâu. Hơi ấm bên cạnh cũng ko còn.

“Chẳng nhẽ cô ta bỏ đi.”

Như chắc rằng giả thiết này sai, anh lắc đầu

“Ko, làm gì có chuyện cô ta bỏ núi vàng là mình mà đi, lại ko có ai. Cô ta đi đâu đk, chắc lại tụ tập bạn bè đàn đúm hoặc ra ngoài đi dạo thôi.”

Anh thôi không nghĩ đến cô nữa, thay quần áo anh đến văn phòng của mình.

Hai người mỗi người một công việc một mối lo họ cứ xoay vòng vòng cả ngày cho đến khi ngẩng mặt lên nhìn đã hơn 7 rưỡi tối. Giờ tan ca cách đây 2 hơn 2 tiếng.

Rời văn phòng anh lái xe thẳng về nhà. Căn biệt thự vẫn im ắng và tối om. Rõ ràng là cô chưa về.

“Thiên Di. Có vẻ tôi hơi dễ dãi với em rồi.”

Trong khi đó ở văn phòng cô vẫn đang cùng với đạo diễn chương trình xem băng ghi hình của một số MC. Nhiệm vụ của họ là phải nhanh chóng tìm đc MC mới cho chương trình tuần sau

- Anh chàng này cũng ko tệ, giọng nói rất ấm – Chăm chăm vào màn hình cô lên tiếng

- Ừ, anh ta ổn nhưng khó mà mời đk lắm – Anh đạo diễn lắc đầu

- Ừm, vậy Chúng ta xem lại cuốn số 26 nhé

Nhìn lên đồng hồ anh chàng đạo diễn ngoài 30 tuổi từ chối

- Chúng ta dừng ở đây thôi. Tôi phải về với lũ trẻ nếu ko vợ tôi sẽ giết tôi mất, sắp trè ạ.

Cô ko nói gì chỉ ngược lên đồng hồ. cô dường như quên mất thời gian. Anh đạo diễn lại tiếp

- Cô có con chưa?

Chương 8

- Cái gì? Chưa.- cô phì cười

- Vậy chồng hay bạn trai

- Tôi hả? không và chưa. – cô vẫn cứ chăm chăm vào màn hình. “Mà khoan, anh ấy nói gì ý nhi, chồng ak, thôi chết quên mất đi từ sáng đến giờ, quên mất chồng ở nhà rồi”

- Thật chứ. – Anh đạo diễn nhìn chiếc nhẫn ở ngón áp út của cô nghi hoặc

Đến lúc này cô mới đứng dậy

- Anh biết gì ko? Quên cuốn số 26 đi. Tối nay tôi sẽ xem và liên lạc với anh sau. Giờ thì chúng ta về với gia đình nào.

Đúng như cô dự đoán, trong nhà sáng đèn. Anh đã về. Thật sự là cô vẫn chưa quen với cuộc sống của một bà nội trợ gia đình, không biết phải đối mặt với anh ra sao. Thôi thì cứ đk chẳng hay chứ vậy.

Anh ngồi trên sofa xem Tivi, tiếng mở cửa làm anh chú ý. Cô xuất hiện mặt mũi phờ phạc, quần áo nhăn nhúm, tay bê một thùng cat- tông.

- Chào. Anh ăn tối chưa. Em xin lỗi em về hơi muộn.

Anh không nói gì lại liếc nhìn đồng hồ. 8h30

- Dù đây là 1 cuộc hôn nhân bất đắc dĩ nhưng em vẫn phải hoàn thành vai trò của một vợ nghĩa là làm việc nhà, nấu cơm và dọn dẹp. Đừng để tôi nhắc lại việc này nữa.

- Vâng. – Cô đặt chiếc hộp xuống và chỉnh lại mái tóc

- Mà sáng sớm em đã đi đâu vậy

- Dạ. À em đi làm

- Đi làm – anh khẽ nhếch mép. Công việc của em đặc biệt thật nha.

Cô biết anh đang chê trách chế giễu cô nên định thanh minh thì bỗng nhiên chuông điện thoại lại reo lên. Là mẹ gọi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sau khi nói chuyện với mẹ chồng cô dò dẫm đi tắm. Lúc xuống nhà thì anh đã đi ra ngoài từ lâu. Nhìn căn nhà vắng vẻ cô thấy hơn rợn người. Lúc trk mỗi tối tắm xong cô thường vào phòng mẹ nằm xem phim hay tán gẫu với mẹ, hoặc vài tối một tuần cô hẹn hò với người yêu. Nhưng bây giờ thì sao. Chẳng có gì. Thật sự cuộc sống của cô lúc này chẳng có gì ngoài công việc. Và cô lại tiếp tục với những cuốn băng ghi hình.

12h35.

Đôi mắt cô mờ mờ. Đã nhỏ thuốc mấy lần rồi mà mắt cứ khô đến khó chịu. Không xem nữa cô tắt màn hình chuẩn bị đi ngủ. Đúng lúc này cô nghe thấy tiếng mở cửa. Anh về. Dù có vẻ vẫn tỉnh táo nhưng hơi thở thì nồng nặc mùi rượu. Vừa nhìn thấy cô anh lập tức lao đến ôm cô vào lòng và bắt đầu hôn lên cổ cô. Thiên Di thấy hơi sợ

- Anh định làm gì vậy.

- Em nói xem vợ chồng trong phòng ngủ thì làm gì

- Đừng nói là chúng ta....

Chưa nói xong anh đã nhấn chìm cô trong những nụ hôn. Dù vậy nhưng cô không hề cảm nhận được sự ngọt ngào từ những cái hôn ấy. Cô là người thông minh chỉ ít là đủ thông minh để hiểu anh chỉ coi cô là công cụ làm ấm giường mà thôi. Anh đến với cô, đêm nay là theo bản năng của một người đàn ông. Vì vậy chống cự là vô ích cô đành nhắm mắt đưa chân vậy.

3h30

Thiên Di thức giấc và nhìn anh. Rất lâu, rồi thở dài. Cô lết thân xác ê ẩm của mình vào phòng tắm. Vuốt nước lên mặt, cô lại trở về với cuộc chiến cứu vớt chương trình của mình.

Lúc cô trở ra anh vẫn ngủ im lìm, cô vội chuẩn bị quần áo đi làm cho anh như những bà vợ khác vẫn làm rồi chuẩn bị cho chính mình và chính công việc sắp tới.

Trong văn phòng cô không khí đang rất căng thẳng. Vẫn là vấn đề lựa chọn MC

- Tôi thấy chọn MC Thế Hùng ổn đấy chứ sao mọi người lại phản đối.- cô đưa ánh nhìn cương quyết về phía đồng nghiệp

- Vì ông ta lập dị và kiêu ngạo. – Đạo diễn chương trình lên tiếng

- Phải đó, hơn nữa cho dù chúng ta chấp nhận thì chưa chắc ông ấy đồng ý đâu. – 1 người nữa lên tiếng

- Mọi người gọi ông ta là kẻ tồi tệ nhất trong những kẻ tồi tệ.- Lại thêm 1 ý kiến tiêu cực đó

Gạt phăng tất cả những ý kiến trái chiều ấy đi, cô quả quyết

- Nhưng ông ta có kinh nghiệm, uy tín và cả danh tiếng trong lĩnh vực này.

Mọi người vẫn im lặng

- thôi nào mọi người, chúng ta phải chấp nhận mạo hiểm thôi, ko còn con đường nào nữa đâu.

Mọi người lại nhìn nhau rồi cuộc cũng có người lên tiếng

- Ờk chúng tôi chấp nhận mạo hiểm nhưng có lẽ cô phải đích thân đi mời ông ta thôi. Vì chúng tôi chẳng ai làm được điều đó đâu.

Suy nghĩ một chút, cô gật đầu

- chắc phải vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tại văn phòng của anh

Cô thư kí vừa thông báo lịch làm việc của anh. Nhìn lại nó 1 lần nữa, anh dùng đánh máy và nghĩ về cô. Sáng nay, cô lại biến mất chỉ để lại mẫu giấy nhắn: “Quần áo em là rồi, treo ở tủ. Trưa nay em về nấu cơm. Nếu không về ăn trưa thì nhớ nhắn tin nhé. Thiên Di”. Hình như vợ anh rất thích chơi trò mất tích vào buổi sáng thì phải.

Anh lại lắc đầu: “không nghĩ đến cô ta nữa”

11h cô vội vàng về nhà chuẩn bị bữa trưa. Hôm nay quả thực là một ngày điên khủng. Cả buổi sáng liên lạc với Cao Thế Hùng, người mà cô muốn mời vào vị trí MC của chương trình nhưng ko được. Đồng nghiệp của cô nói đúng. Ông ta là kẻ tồi tệ nhất trong những kẻ tồi tệ. Không liên lạc được gì cô đã đến gặp trực tiếp vậy mà ông ta còn tìm mọi cách xua đuổi, tránh mặt cô. Quả thật là hết chịu được mà.

Chưa kể về đến nhà là hi hục nấu nướng, nấu xong lại ngồi đợi 30’ để được câu nói hờ hững của anh:

- Tôi ko có số của em nên không nhắn tin được. Tôi ăn trưa rồi chỉ về lấy tài liệu thôi.

Cô tức phát ói máu. Thật sự nhìn mâm cơm mà cô chỉ muốn hất tung lên. Đã vậy trk khi anh đi lại còn ngoái lại

- Chuyện tối hôm qua em đừng suy nghĩ nhiều giữa chúng ta ko thể có gì đk đâu. Đó chỉ là.....

- Chỉ là việc đương nhiên, em chỉ là công cụ làm ấm giường thôi. Em hiểu và ko suy nghĩ gì cả.- Ko để anh nói hết câu, cô chen vào như muốn chấm dứt nhanh câu chuyện nhạt thếch này

- Như vậy thì tốt. Sớm muộn cũng li dị nghĩ nhiều chỉ thiệt cho em thôi. Tôi sẽ ko can thiệp vào cuộc sống của em và em cũng vậy.

Cô im lặng, anh tiếp

- Trên phòng làm việc của tôi có sẵn đơn ly hôn rồi, em có thể kí bất cứ lúc nào. Đương nhiên càng sớm càng tốt. Vị trí này không phải của em

“Chịu hết nổi rồi nha, cha nội .Thà anh nhẹ nhàng nói anh muốn ly hôn tôi đã có thể đáp ứng ngay, đằng này lại muốn ra lệnh cho tôi sao. Đùng hòng. Đã vậy thì dù có ghét anh thì tôi vẫn cứ ở lại. Cho anh tức chết”. – 2 bàn tay nắm chặt cô trầm nghĩ

- Em sẽ không li hôn, anh đừng cố. – Cô nhìn anh khẳng định

Lần này đến lượt anh ko nói gì. 2 người cứ nhìn nhau . Một lúc sau anh chủ động rút lui:

- Vậy tùy em. Tối nay tôi không về nhà ăn tối.

Nói rồi anh đi thẳng.

Chờ cho tiếng cổng sắt khép lại cô ngồi thụp xuống bật khóc. Vì tủi thân, vì tức giận.

“Tôi ghét anh. Tôi ghét anh, cái đồ #@%&*&^%\$#”.

Cô đã đem hết những kinh nghiệm **** đọc **** thế mà thời sinh viên “ đúc kết” đk để xả cho người con giận.

“ Cái gì, li dị ư. Còn lâu, tôi không để anh thoả nguyện đâu.”

Có 1 điều mà Quân ko biết đó là thực ra ban đầu Thiên Di chỉ định kéo dài cuộc hôn nhân này trong thời gian 1 năm trk hết là để hoàn thành di nguyện của mẹ, sau là ổn định cuộc sống rồi sẽ li hôn. Nhưng với những tổn thương anh gây ra cho cô hôm nay đã đưa cô đến quyết định sẽ ám anh cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đeo đẳng, nắn nỉ, cầu xin đối với Cao Thế Hùng mà nói chỉ như muỗi đốt cột điện. Cả buổi chiều ngồi đợi ông ta chỉ để nhận đk 2 chữ: “ Con cóc” rồi ông ta phóng xe đi thẳng. Nhưng mà số cô vẫn chưa tận, may rủi thế nào mà cô nghe đk cuộc nói chuyện điện thoại của ông ta hẹn mấy người bạn chơi golf tối nay 8h tại quán rượu “ The King”. Haz thật sự không thể nương nhẹ với ông ta đk nữa cô tự nhủ: “Đành giờ thủ đoạn thôi”

Về phần Hoàng Quân, sau cuộc đối thoại trưa nay nghĩ lại thì anh thấy mình cũng hơi quá đáng. Nhưng sĩ diện lại không cho phép anh rủ lòng thương. “ Muốn dứt khoát thì tàn nhẫn một chút cũng có sao”.

Tìm đk ra “ chân lĩ” anh tự an ủi bản thân rồi lấy chìa khoá xe rời khỏi văn phòng. Anh còn cuộc hẹn với đám bạn thân ở quán “ The King” nữa.

8h, trong quán ‘ The King’

Những tù rượu xanh đỏ dưới ánh đèn

Những màn biểu diễn điệu nghệ của các bartender

Cô đưa mắt nhìn quanh. “ A ha, kia rồi”. Bước vội đến chỗ Cao Thế Hùng đang ngồi với mấy người bạn trung niên trong hội chơi golf bỗng cô khựng lại: “Không đk dùng cách cũ thế nào cũng bị ông ta cho ăn bánh mì bơ đội mũ phớt. Phải làm theo cách khác”. Cô lại nhìn Cao Thế Hùng rồi nở 1 điệu cười gian xảo.

Cô vào nhà vệ sinh, tô lại son, xoả mái tóc dài và cởi chiếc blazer đen ra để lộ chiếc váy gợi cảm bên trong.

“ Xin lỗi nha, cáo già Cao Thế Hùng”

Cô là lướt bước tới bàn của ông ta rồi ôm chầm lấy ông ta từ đằng sau

- Honey, sao lâu rồi không gọi cho em, anh không nhớ em ak.

Cao Thế Hùng ngơ ngời, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Thiên Di ông ta hiểu ngay mình đang bị mắc bẫy. Phía đối diện mấy ông bạn cũng đang hết sức ngạc nhiên. Cao thế Hùng hiểu nhưng đám người này làm sao mà hiểu đk. Họ chỉ biết trk mắt họ là 1 cô gái hơn 20 tuổi đang âu yếm ông bạn đã ngoài 50 lâu nay nổi tiếng trong sạch của mình mà hồn giận trách móc. “Hình như là bố nhĩ”. Nhìn thái độ hoài nghi của họ ông Hùng bối rối:

- Mọi người đừng hiểu nhầm, tôi và cô ta ko có gì đâu

Cô chớp ngay

- Sao lại ko có gì chẳng phải chúng ta đã..... um.....

Chưa kịp nói hết câu, ông ta lao đến bịt chặt miệng cô lại rồi kéo đi

- Xin lỗi hôm nay có việc đứng lên trk. – Ông ra cáo từ đám bạn

Ở một góc xa xa anh thu vào tầm mắt tất cả những điều vừa xảy ra. Uống một ngụm rượu anh khinh bỉ cười lớn

“Bây giờ thì tôi hiểu vì sao em không chịu ly hôn rồi. Vừa có chồng giàu vừa làm bồ nhí, em cần gì hơn nữa”.

Tự dưng ngực anh thấy nhói đau.

Tại bãi đỗ xe dưới tầng hầm

- Diễn đủ chưa rồi cuộc cô muốn gì.- cao thế hùng gắt lên

Cô lấy lại vẻ nghiêm túc thường ngày

- Vẫn yêu cầu cũ, chúng tôi chính thức mời ông trở thành MC cho Chương trình “Say hello” trong chuyên mục tin tức

- Cô muốn tôi tham gia cái chương trình dở hơi đó

- À, vì chúng tôi đang gặp rắc rối nên mới cần có sự góp sức của ông.- cô phân trần

- Không bao giờ. – Ông ta rít lên. Cái chương trình của cô người ta chỉ xem vì 2 lí do. 1 là mất điều khiển, 2 là đang đợi y tá chuyển kênh. Tôi nhắc lại, ko bao giờ

Hít một hơi sâu, giọng cô bỗng chốc lạnh băng

- Là ông ép tôi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Rồi lấy ra trong túi sách 1 bản hợp đồng

- Tôi đã xem hợp đồng của ông với luật sư

- Cái gì.- mặt ông ta nhăn lại

- Trong hợp đồng đã ghi rõ: Đài truyền hình phải trả cho ông 2 năm nữa tiền hợp đồng. Nhưng nếu trong 6 tháng liên tiếp ông không lên sóng hay tham gia chương trình gì của đài, mà chúng tôi đề nghị ông 1 công việc nhưng ông không nhận, chúng tôi có quyền huỷ hợp đồng

Ông ta dở vọi bản hợp đồng, khựng lại một lúc ta chiều suy nghĩ, mặt tức giận, miệng rít lên từng câu

- Đk lắm nhóc con, coi như vụ này tôi thua cô. Nhưng nếu cô ko lo cải tiến chương trình và làm việc cho tốt để xứng với địa vị của tôi thì cô cứ chờ đó. Tôi sẽ bóp chết cô.

- Đk thôi, hẹn gặp lại ông vào sáng sớm ngày mai. Cô mỉm cười, vậy là vượt qua đk 1 ngon nùi.

Chương 13

Như mong đợi, kẻ tội tệ thành anh hùng. Đã gần 2 tháng kể từ ngày Cáo già – biệt danh cô gọi Cao Thế Hùng gia nhập ê kíp chương trình rating tăng lên hẳn tuy không cao nhưng ít ra nó cũng đã trở thành bữa hộ mệnh cho cô trư sếp Hà Mã. Đôi khi sếp còn nhăn mặt và lắc đầu nhưng ít ra ông ta không còn đập bàn hay ném tài liệu tứ tung nữa. Nhờ vậy mà công việc của cô giảm đi ít nhiều áp lực. Cho dù hàng ngày vẫn bận rộn nhưng chỉ ít cô cũng đã có đủ thời gian để về chuẩn bị ngày 2 bữa cơm cho anh.

Có vẻ anh đã quen dần với việc cô biến mất lúc 4 rưỡi sáng. Chỉ có điều thái độ của anh ngày càng lạnh nhạt và có gì đó coi thường cô hơn trư. Nhiều lần cô bắt gặp anh đi với những người con gái khác nhưng anh không hề tránh mặt mà cố ý để cho cô nhìn thấy, thậm chí cử chỉ của họ còn thân thiết hơn trư lúc cô đến. Trong bữa cơm cũng vậy, 2 người hầu như không nói chuyện, chỉ trao đổi khi cần thiết ví dụ như “Anh có ăn cơm tối không?” anh sẽ trả lời “có” hoặc “không” mà thôi. Hay khi cô hỏi “Em muốn thay rèm cửa” anh cũng chỉ gật đầu “Tùy em”.

Phải, gần 2 tháng cô chỉ sống trên danh nghĩa là vợ anh nhưng thực chất là đầu bếp và “đồ chơi” mỗi tối của anh mà thôi. Cô cảm nhận rõ đư sự không tôn trọng đó. Nhưng cô chưa bao giờ phản kháng lại.

Cái thứ nhất, những cuộc tình của cha cô trong quá khứ là cơ sở bằng chứng hùng hồn để cô mất niềm tin vào đàn ông, nhất là có ngoại hình có tiền như anh. Ngay cả bạn trai cũ của cô, phải mất 1 năm sau cái ngày cô nhận lời tỏ tình từ anh ta cô mới nói 3 chữ “em yêu anh”. Nhưng bây giờ thì sao chứ, anh ta vẫn bỏ cô đi.

Cái thứ 2, cuộc sống ko có cha từ năm lên 8 đã tôi luyện cho cô khả năng sống bằng lý trí và kiểm soát cảm xúc rất cao. Một khi cô gạt ai đó ra khỏi danh sách cuộc đời thì họ khó mà làm ảnh hưởng gì đến cô đư

Cái thứ 3, Tên cáo già dù đã tham gia chương trình nhưng ông ta luôn làm cho cô và ê kíp tá hoả mỗi sáng. Khi thì không chịu đọc bản tin chỉ vì trong bản tin đó có 1 từ mà ông ta không thích hay nếu đó là tin về dịch tả nhất định ông ta sẽ không nói đầu. Lý do ông ta đưa ra là gì nhỉ? À, ông ý nói là “bẩn miệng”. Lão ta là một nguy cơ, một quả bom nổ chậm còn anh thì không nên cô thả dành sức đối kháng với ông ta còn hơn ghen tuông hay nổi đóa với anh.

Cái cuối cùng cũng là cái quan trọng nhất, cô yêu công việc của mình, hơn tất thảy mọi thứ, bản thân hay gia đình. Ngày mẹ cô còn sống bà vẫn hay vuốt tóc cô hỏi đùa:

- Bao giờ con gái mẹ định lấy chồng?

Và cô thì luôn lém lỉnh trả lời lại:

- Khi con tìm đư người con yêu hơn công việc

Chính vì vậy không có gì quan trọng hơn công việc ấy. Hơn nữa xét trong hoàn cảnh bây giờ cô cũng đâu có gì ngoài công việc. Một cuộc hôn nhân ghê lạnh, Gia đình, Mẹ đã từng là gia đình của cô nhưng giờ bà đâu còn. Liệu cô còn có thể quan tâm đư gì ngoài công việc.

Hôm nay là ngày ba mẹ chồng cô đi du lịch về, vợ chồng cô về căn biệt thự của họ để ăn cơm. Mà khổ cho cô quá, suốt cả bữa ăn mẹ cô cứ hỏi đi hỏi lại câu hỏi:

- Bao giờ hai đứa cho mẹ bé cháu!

Ôi mẹ đất ơi, bầu bí kế hoạch gì ở đây. Cô quay sang anh cầu cứu thì anh lại trả lời

- Cái này tùy cô ấy thôi mẹ.

“Tùy, tùy cái đầu anh”. Vậy là cả buổi cô không nuốt trôi nổi miếng cơm nào. Còn anh thì cứ dửng dưng đến phát bực.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

1 tháng nữa lại trôi qua không lưu luyến, cô và anh là hai thế giới tách biệt, hai chiến tuyến đối lập nhau.

Cô xoay vòng vòng với kịch bản, lịch quay, ratting, và nhiều nhiều thứ khác.

Anh, vẫn sống trong nỗi nhớ người tình cũ và đeo đuổi kế hoạch khiến cô phải li hôn.

Một ngày như bao ngày, anh nhận đk tin chi nhánh công ty bên New York gặp sự cố, anh phải bay sang đó giải quyết chuyện rắc rối này. Thật quá đúng lúc. Còn nhớ khi cô nhận đk tin nhắn: “ Anh sag New York 1 tuần” cô đã sướng muốn ngất đi. Đơn giản đài cạnh tranh bên cạnh đang gặp sự cố trường quay, tạm thời chưa thể lên sóng nên cô đã lập kế hoạch tác chiến cho “Say hello” để tranh thủ tỉ lệ xem truyền hình của khán giả và cũng là để tăng ratting. Anh đi 1 tuần, nghĩa là 1 tuần ko phải nấu cơm, không phải về nhà lúc 6h, không phải giặt quần áo và có thể làm việc thâu đêm tại công ty. Quá tuyệt.

Vậy là trong 7 ngày sau đó, ngày nào cũng tăng ca. Sáng sớm thì họp giao ban lên chương trình phát sóng, chiều theo Cáo giả đi săn tin, làm phóng sự trực tiếp, tối lại ngồi tổng kết kịch bản, sửa chữa chương trình, theo dõi ratting. mấy ngày đầu cô toàn ăn mì li nhưng về sau mì ly cũng hết, bánh trái cũng ko cánh mà bay. Giờ đây trong ngăn tủ lạnh còn mấy quả dưa chuột đắp mặt của cậu nhân viên đồng bóng bên chuyên mục thời trang. Nhìn lại đồng hồ đã hơn 1h làm gì còn tạp hoá nào mở cửa, đi ăn khuya lại quá mất thời gian trong khi công việc còn nhiều. Mà cô thì muốn làm xong nó trong hôm nay để đk hưởng một ngày mai nhàn nhã trk khi anh về. Cuối cùng bữa tối cũng là bữa duy nhất trong ngày của cô bắt đầu vào lúc 1h13’ với vài quả dưa chuột và một cốc càfê

“ Rất cảm ơn quý vị và các bạn đã đón xem chương trình, xin chào và hẹn gặp lại”- tiếng Cáo giả vang lên cuối chương trình

- Ok, cắt, chạy nhạc nền.- Đạo diễn búng tay cái tách.

Trở về hiện tại, cô thấy mình như muốn quy xuống đất. Đây là hậu quả tất yếu của việc ăn uống thất thường, ko có dinh dưỡng lại cộng thêm mỗi ngày ngủ chưa nổi 3 tiếng trong gần 1 tuần của cô. Sức tàn lực kiệt, Hôm nay cô đành về sớm.

Thứ duy nhất cô muốn nhìn thấy nhất trong căn nhà này là chiếc giường. Không kịp thay quần áo cô leo lên giường vùi mình vào hơi ấm chăn gối. Ôi, cái lưng giờ mới có lại cảm giác.

30’, 1 tiếng trôi qua

Trong tiềm thức mơ hồ cô nghe thấy 1 bản nhạc, là bản I Got You của Leona lewis.

Cô mở mắt. “ Có điện thoại”

Với vội lấy chiếc điện thoại trong túi sách. Là anh gọi

- Dạ, em nghe

- Anh về rồi, trưa nay em chuẩn bị cơm đi. Có bạn tôi đến, khoảng 3 người.

Sét đánh ngang tai, cô chán nản

- Dạ em biết rồi

Yên giấc chưa đk bao lâu cô đã phải mò dậy, Lết cái các món xuống giường. Việc trk tiên là dọn dẹp. Dù nhà ko bừa bộn nhưng gần 1 tuần ko có bóng dáng con người nên cũng đã có vài chỗ thấy bám bụi. Chối, giẻ lau, nước tẩy rửa. Nai lưng ra lau lau chùi chùi, ngẩng lên cũng đã 10h hơn. Cô lại tắt tả ra siêu thị mua nguyên liệu cho bữa trưa.

Sáng nay, lúc 7h

Vừa xuống máy bay anh lập tức về thẳng công ty thì không ngờ lại gặp đám bạn của mình đã phục sẵn trong văn phòng từ lúc nào

- Biết mày về cả bọn định ra sân bay đón mày nhưng ăn sáng muộn quá đành thôi.- Tú lúc nào cũng là kẻ cọt nhá đầu tiên trong tất cả các câu chuyện

- Tao biết cái định ra sân bay của mày là sao rồi.- anh cười gian manh

- Công việc sao rồi, ổn chứ.- Khác với Tú, Tuấn lúc nào cũng là ng nghiêm túc nhất hội

Ngồi nói về chuyện làm ăn một lúc Đạt mới nảy ra sáng kiến

- Từ ngày mày kết hôn tới giờ anh em chưa thấy mày mời bữa nào

- Vớ vẩn, rượu chè vs nhau suốt, sao lại bảo chưa mời.- anh phản đối

- Ý nó là mời về nhà.- Tú chen vào.- Phải không mày

Đạt gật gật.

- Tao chưa đk nhìn cận cảnh chị nhà

Suy nghĩ một lúc anh cũng gật đầu và rút điện thoại ra gọi cho cô

12h

Cô đang làm nốt món cuối thì nghe thấy tiếng mở cổng, chắc anh đã về. Vặn nhỏ bếp cô chạy ra mở cửa

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là cô, không, phải nói là sự khác lạ của cô. Hôm nay cô mặc 1 chiếc quần jeans baggy cùng một chiếc áo phông, và đặc biệt hôm nay cô đeo kính. Một hình ảnh khác với thường ngày của cô ko váy midi, ko váy chữ A, ko cổ điển, . Nhìn thế này trông cô giống hệt 1 đứa con gái 18 tuổi.

Thực ra cũng không có gì đặc biệt, cô vốn cận nhưng từ trk đến nay đều dùng kính áp tròng, hôm nay lại lấy kính ra đeo không ngoài mục đích che đi bóng mắt sưng vù của kẻ thiếu ngủ. Và lại Công việc lau dọn vốn thích hợp với 1 chiếc quần hơn là váy. Nhưng ko ngờ sự thay đổi hiển nhiên này lại làm anh chú ý. Anh bỗng cảm thấy mình còn quá nhiều điều chưa biết và nhiều mặt chưa thấy của người con gái trk mặt.

Thấy anh nhìn cô ko chớp mắt, Tú huych vào tay anh

- Uầy, mới xa nhau 1 tuần thôi làm gì mà nhìn nhau dữ vậy.

- Ak, không, không có gì.- anh bối rối thoát ra khỏi suy tưởng. Đây là bạn tôi. Tuấn, Đạt và Tú. Em chào hỏi đi

Cô nhìn họ 1 lượt rồi mỉm cười

- Em chào các anh, mời mọi người ạ.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Không cần tình ý nhóm bạn anh cũng dễ nhận ra vấn đề thực sự của hai vợ chồng. Làm gì đk tình cảm như Tú nói ban nãy. Mọi hành động, cách xưng hô đều cho thấy bọn họ coi nhau như những vị khách lạ bước qua cuộc đời. Điều này 3 chàng hiểu, dù sao cũng là bạn lâu năm với Quân bọn họ biết đây là một cuộc hôn nhân sắp đặt và hơn nữa anh vẫn còn nặng tình với mối tình trước. Tuy vậy họ cũng ko lường trk đk tình hình lại trầm trọng thế này. Trong suốt bữa com cô hầu như chỉ nói chuyện với Đạt và Tú. Tuấn ít nói đã đành nhưng vẫn còn hỏi han đk đảm cầu còn anh từ đầu bữa đến cuối bữa ko biết họ có thêm liếc nhau cái nào ko chứ đừng nói là trò chuyện.

Bữa com kết thúc bọn họ kéo nhau lên phòng khách ăn tráng miệng và xem hợp đồng gì đó của công ty anh. Cô lại một mình lúi húi dọn dẹp. Ấy za một môi kinh khủng, cả bữa buồn ngủ nhai thịt như nhai rom, cô chỉ mong sao kết thúc nhanh nhanh lên để đk đi ngủ. Bây giờ đối với cô một cái đĩa cũng thấy nặng hơn bình thường. Mỗi lần cúi xuống đứng lên cánh vạt trong bếp như nhoè đi, cô nghe rõ tiếng ong ong trong đầu

“ Choang”

Chiếc đĩa từ tay cô rơi xuống

Mọi người trên nhà chạy vội vào bếp

Dưới sàn những mảnh thủy tinh lăn lóc, cô đưa tay lên bóp chán lấy lại sự tỉnh táo.

- Em không sao chứ? – Người đầu tiên chạy đến ko phải anh mà là Tuấn

- Em ko sao, xin lỗi để mọi người lo. – Cô gượng cười, cúi xuống nhặt những mảnh vỡ

Anh vẫn đứng ngoài cửa bếp, tay đút túi quần

- Nếu một em lên phòng nghỉ đi, ko cần cố.- Giọng anh lạnh băng không chút thương cảm

3 anh bạn nhìn anh ý như trách móc “ Sao nở lạnh nhạt thế”

- Vậy em lên trk.- Lão đảo,Người cô như run lên, chân gần như nhũn ra

- Anh đỡ em.- Vẫn là sự quan tâm của Tuấn

- Cảm ơn anh em tự đi đk.- Cô gạt tay Tuấn ra

Nhưng bước đk vài bước cô cảm nhận đk có gì đó đang tuôn ra không ngừng từ mũi. Máu, là máu. Thiên Di nhìn thấy khuôn mặt hoảng hốt của Tú và sau đó là một màn đen yên lặng.

Cô gục xuống. Một mùi hương thoang thoảng, một bờ ngực rắn chắc. Ai đó đang đỡ cô.

Êm và rất mềm

Cô đang nằm trên giường

Xung quanh yên tĩnh, “mọi người đã về rồi sao”

“ Ai đưa mình lên đây”

Tiền thức mơ màng đầy những câu hỏi. Cô lại thiếp đi.

Trên chiếc ghế sofa trong phòng ngủ, anh ngồi im lặng nhìn cô. Cô vừa tỉnh rồi lại ngủ thiếp đi. Cô gầy hơn, xanh xao hơn. Nhìn cô nằm lọt thỏm giữa đồng chân gối ngồn ngang như sắp bị chiếc giường nuốt gọn.

“ Trong thời gian qua em đã làm gì. Sao lại ra nông nổi này”

Anh đã rất muốn hỏi cô vì sao luôn biến mất vào mỗi buổi sáng, vì sao luôn xem tivi thâu đêm, vì sao lúc nào cũng kè kè cái laptop bên người và vì sao cô ko chịu ly hôn. Dù anh đã làm rất nhiều việc, anh ko thuê người giúp việc vì muốn cho cô thấy cuộc sống nội trợ vất vả ra sao. Anh để cho cô nhìn thấy anh trắng hoa với những người phụ nữ khác là để cô thấy anh xấu xa đến mức nào, anh ko nói chuyện để cô biết mình ko đk chào đón. Vậy mà sau tất cả những việc làm ấy, cô vẫn xuất hiện trong cuộc đời anh, tiếp tục xáo trộn nó. Anh thật sự là rất muốn hỏi nhưng đã nói sẽ ko can thiệp rồi còn gì. Cô chưa bao giờ hỏi anh sao anh có thể hỏi cô đk.

Quả thực quãng thời gian ở New york, cứ mỗi lần nhìn đồng hồ là 1 lần anh nghĩ đến cô.

6h sáng “ Chắc giờ này cô ấy đã lại biến mất rồi”

5h chiều. “ Thẻ nào cũng chưa về nhà cho xem”

7h tối. “ Có lẽ đang xem thời sự”

Rõ ràng trong anh, có 1 góc nào đó anh rất quan tâm đến người vợ hờ này. ở cô có gì đó khiến anh bị thu hút, rất khó mà cưỡng lại đk.

3 rưỡi sáng

Như 1 cơ chế tự động, cô mở mắt

Người vẫn còn ê ẩm, đầu óc vẫn choáng váng.

Tuy vậy cô ko cho phép bản thân đk nghỉ ngơi. Một giấc ngủ từ trưa hôm qua đến sáng hôm nay đủ để cô trụ đk qua cuộc họp giao ban. “ Chắc chỉ đến họp thôi, giám sát chương trình dành nhờ anh đôla làm vậy.”. Cô có thói quen gọi mọi người bằng biệt danh và đôla là biệt danh của đạo diễn chương trình. Ngồi gần ra 1 lúc cô gượng dậy tiến về phía nhà tắm.

6h30, như mọi ngày anh mở mắt

Giật mình và ngạc nhiên là 2 cảm xúc đang hiện diện trên khuôn mặt anh lúc này.

Anh cố mở to mắt

Cô đang nằm đó, bên cạnh anh

Đây là sáng đầu tiên khi tỉnh dậy anh nhìn thấy cô bên cạnh, “Không biến mất nữa sao. Rõ ràng mấy tiếng trk thấy cô ấy dậy rồi mà”.

Quả thực cô đã đến trường quay nhưng chỉ trụ đk đến lúc lên kịch bản chương trình người cô lại nhũn ra, đành ăn tạm mấy miếng bánh quy chống đỡ cho đến tận lúc người ta đưa cho cô kết quả rating tuần vừa rồi, đã tăng khá nhiều lúc ấy cô mới yên tâm rồi trường quay về nhà. 5h48 anh vẫn ngủ, một mõi nhẹ nhàng nằm xuống. Cô nhanh chóng thiếp đi.

Anh nằm bên cạnh, nhìn cô ko chớp mắt Quân đã quyết định không đi làm hôm nay. Khó khăn lắm mới thấy cô vào sáng sớm như thế này, anh bỗng hiểu vì sao muốn xem một ngày của cô ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Quân đã bỏ cả công việc để tìm hiểu 1 ngày của cô nhưng giờ đây anh đang hối hận gần chết với cái quyết định đó. Càng đợi chờ càng quan sát anh càng thất vọng. Bây giờ là 11h trưa. Cô vẫn ngủ say. Không có dấu hiệu gì của việc muốn dậy cả.

“Cô ta là lợn ak, ngủ từ trưa hôm qua đến sáng hôm nay, giờ vẫn ngủ tiếp đê”. – Anh bắt đầu bực mình. Chống tay vào hông anh nhìn chằm chằm con người đang bất động trên giường.

Từ sáng đến giờ anh đã dùng không biết bao nhiêu cách để dựng cô dậy. Anh kéo rèm, bật điện khắp phòng. Cô vẫn ngủ. Thậm chí chẳng thèm nhú mắt. Anh bật nhạc. Không có động tĩnh gì. Anh chạy đến bật mũi cô. Cô hất tay anh ra, úp mặt xuống gối, vùi mình sâu hơn vào đồng chăn tiếp tục ngủ. Anh cô lay, gọi thế nào kết quả vẫn y nguyên. Cô vẫn say giấc nồng

- Tôi chịu em luôn. – anh bực bội đá vào chân giường cái rầm. Cô giật mình bật dậy rồi lại từ từ nằm xuống.

Tự dưng anh thấy mình thật giống 1 thằng ngốc. “Kệ em luôn”. Anh hậm hực bước xuống dưới nhà.

2h chiều

Cô chợt mình thức dậy

“OA, ngủ ngon quá”- cô vươn vai

Thật sự cô không hề biết những gì anh đã làm với cô. Mà nếu biết thì sao nhỉ. Sẽ chết vì cười mất thôi. Tại anh không biết đó chứ, càng làm cái nghề truyền hình buổi sáng này lâu cô càng khẳng định trên đời này không gì quý giá bằng 1 giấc ngủ. Xét theo tiêu chuẩn đó cô là 1 người nghèo bởi cô rất hiếm có đê những giấc ngủ trọn vẹn. Đôi lúc mệt mỏi phải nhắm mắt ngủ tạm vài phút trên trường quay, trong phòng máy hay trong 1 phút quảng cáo ngắn ngủi thì may ra mới chống chọi nổi. Nói chung những người bận rộn như cô chỉ cần 1 điểm tựa thì có thể ngủ bất cứ đâu. Và Một khi đã nhắm mắt là đạt đk đến cảnh giới vô cực. Chính vì thế âm thanh hay ánh sáng không bao giờ xáo trộn đk giấc ngủ đó.

Bụng đói cô loẹt quẹt xuống nhà tìm đồ ăn. Cô cứ nghĩ là anh đi làm nên giật thót khi nhìn thấy anh đang ngồi xem tivi ở phòng khách.

- Ôi mẹ đất ơi. Lạy chúa tôi!- lùi lại mấy bước, 2 tay ôm ngực

Anh quay ra nhìn cô, tuy lạnh lùng ngoài mặt nhưng trong lòng lại vô cùng thích thú. Lần đầu tiên anh nhìn thấy bộ dạng vừa mới thức dậy của cô: Váy ngủ hình Doremon, dép Pucca, mắt sưng húp nhìn rõ 2 mí.

- Chào bình minh.- Anh cười khẩy

Cô không nói gì, đi xuống bếp. Quả thật là đói ko còn sức mà nói nữa rồi.

Thấy cô xuống bếp anh cũng buông điều khiển đi theo. Mì gói, bát tô, nước nóng. Cô lại định nấu mì. Anh nhẵn mặt cướp gói mì từ tay cô.

- Trong tủ lạnh có thức ăn đó, cơm nguội vẫn còn

Cô lắc đầu, cướp gói mì lại từ tay anh

- Toàn đồ nguội cả, em ko ăn đâu

- Vậy thì hâm lên đi.- anh lại cướp mất cái bát của cô

- Không, lười lắm.- cô cướp lại

- Cứ thế mà ăn ko đk sao

- Em không thích ăn đồ nguội, kể cả rau luộc cũng ko.

Cô bắt đầu thấy bực vì anh cứ cướp lấy đồ nghề của cô.

- Vậy ngồi đây, tôi hâm lại cho.

Trên bàn những đĩa thức ăn nghi ngút khói, cô chống đũa vào cằm nhìn anh nghi hoặc “Sao lại tốt thế, ko đk, sự êm đềm trk con bão chẳng.”

- Sao thế, hâm nóng lên rồi sao ko ăn đi.- anh giục cô

Không kháng cự đk mùi thức ăn, cô đành ‘liều mạng’ thưởng thức vậy.

“Ngủ cho lấm vào rồi ăn bù. Tôi chưa thấy ai sống như em”. Anh nhìn cô lắc đầu, anh không hề biết mình vừa nở 1 nụ cười, 1 nụ cười đã ko còn thấy trên khuôn mặt anh kể từ khi người con gái anh yêu ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

3 tháng trôi qua một cách êm đềm từ sau bữa ăn ngày hôm đó. Thái độ của anh cũng bớt lạnh nhạt và có phần nhẹ nhàng hơn trk. Không có những câu nói móc không có những ánh mắt mỉa mai, cuộc sống gia đình đối với cô dễ chịu hơn hẳn. Cho dù anh ko quá thân thiện nhưng chí ít cũng đã tôn trọng cô hơn.

Thế nhưng hạnh phúc đúng là ngắn ngủi. Cô đang ngồi trk màn hình máy tính suy nghĩ, trưa nay anh không về ăn cơm nhưng lại chẳng báo. Cô hỏi thì anh lại đưa cái ánh mắt ấy, cái ánh mắt cô ghét, cái ánh mắt của sự khinh bỉ nhìn cô hằn học:

- Hạng người như em cũng có thời gian chờ tôi sao? Cứ đến với các đại gia của em đi, ko cần để ý đến tôi.

Nói xong anh quay lưng đi thẳng để cô lại ngầy người như phỗng

“Hạng người như em, là sao, hạng người như mình thì sao.”. Nhìn chăm chăm vào gương cô buồn bã tự hỏi bản thân.

“Đk mấy ngày yên bình sao tự dưng lại... chẳng nhẽ anh ta đến tháng sao? Mà anh ta nói cái gì nhi. Đại gia. Đại gia gì. Đại gia nào?”

Đang ngập trong dòng suy nghĩ miên man Thiên Di bỗng giật mình. tiếng chuông điện thoại.

Số lạ

“Alo, Thiên Di nghe”

Đầu dây bên kia im lặng

“Alo, ai đó”

..... Tiểu Di,...- người đó lên tiếng.

Cô vội cúp máy

1s, 2s..... Chuông điện thoại lại reo lên, là người vừa nãy gọi lại

Cô bực bội bắt máy, không để cho bên kia lên tiếng cô gắt lên

- Những gì cần nói tôi đều nói hết tới qua rồi, ông đừng gọi cho tôi nữa, khi nào tôi cảm thấy đk sẽ đến gặp ông, bằng ko tôi sẽ đổi số, đến lúc đó đừng hòng tìm đk tôi.

Cô đập máy cái rụp. Bực bội thật bực bội

Tiểu Di, không cần nói cũng biết người gọi cô bằng cái tên này trên đời chỉ có 2 người. 1 là người mẹ cô, 2 là người cha tòi tẹ của cô. Mẹ cô thì đã qua đời nên đương nhiên, người vừa nãy là cha cô, người mà 14 năm qua cô căm ghét.

Quay lại 24h trước, tối ngày hôm qua Cô đang ngồi trong nhà hàng ẩm thực của một khách sạn năm sao sang trọng để bàn hợp đồng với công ty nội thất nhà bếp mà cô đang có ý định hợp tác trong chuyên mục tiêu dùng, giới thiệu sản phẩm

- Ngài hãy nghĩ kĩ đi, cùng với một giá tiền như các chương trình khác nhưng thời lượng giới thiệu và xuất hiện của sản phẩm nhiều hơn gấp đôi. Sao hà, hấp dẫn chứ? – cô đưa bản hợp đồng về phía đối tác, 1 người đàn ông mặc vest tằm ngoài 40

Ông ta lật dở kĩ lưỡng từng trang hợp đồng

- Thật chứ, ko lừa đảo gì đấy chứ.?

- Ông yên tâm đài chúng tôi đảm bảo

- Nhưng bằng cách nào?- Ông ta nhìn cô nghi hoặc

Nhấp 1 ngụm nước cô giải thích

- Không phải chúng tôi có chuyên mục nấu ăn sao, tôi sẽ lồng sản phẩm nhà bếp của ông vào chuyên mục, vừa thực tế lại hợp lý, thời lượng quảng cáo cũng đk nhiều hơn.

Suy nghĩ một hồi lâu cuối cùng ông ta cũng gật đầu.

Hehe tốt rồi, sản phẩm này đang gây sốt cho các bà nội trợ, quả này raturing chuyên mục nấu ăn tăng chắc rồi.

Cô bước ra cửa nhà hàng với tâm trạng hí hửng, vui tươi nhưng ngay lập tức vẻ mặt đó tối sầm lại. Phía đằng xa, một dáng vẻ quen thuộc đang tiến lại, bên cạnh là một cô đào bốc lửa. Thiên Di giật mình. Đây chẳng phải là cái dáng vẻ cô tưởng chừng đã quên trong 14 năm qua sao. Chẳng phải là cha cô cùng một cô bồ nhí đó sao.

Cô vội quay đi nhưng chưa kịp tránh mặt thì người đó đã nhận ra cô. Ông ta quay sang thì thầm gì đó với cô gái trẻ khiến cô ta hậm hực bỏ đi, ngay lập tức, ông chạy lại phía cô

- Tiểu Di, đợi cha

Cô vờ không nghe tiếp tục bước ra cửa

- Tiểu Di

Một hồi bước vội theo, giờ đây cha cô đã ở trk mặt, ông già nhiều so với 14 năm trk nhưng nhìn vẫn phong độ vẫn dáng vẻ đào hoa mà cô ghét

- Ông vẫn còn nhận ra con gái mình cơ đấy.

- Cha, cha xin lỗi. – ông bối rối, gương mặt tỏ rõ vẻ hối hận. ta nghe tin mẹ con đã qua đời. Cuộc sống của con ra sao

- Tôi không nghĩ nó liên quan đến ông.- Cô gạt tay cha ra

- Con không thể nói chuyện với ta dù chỉ một chút thôi sao.

- Không. – cô cương quyết

- Ta biết ta sai.- cha cô cố năn nỉ

- Giờ thì muộn rồi, tôi đi đây.

Cha cô vội giữ cánh tay cô lại, đưa ánh mắt cầu khẩn: “Xin con đấy”

Mọi người trong nhà hàng bắt đầu chú ý tới cha con cô, ko còn cách nào khác cô nói nhanh:

- ra một quán nước nào đó đi, ông có 15’.

Đối diện với khách sạn, phía bên kia đường là một ngã tư. Một chiếc xe ô tô đang đứng đợi đèn đỏ ở đó. Là xe của Quân, anh đang trên đường đến dự một bữa tiệc liên hoan của công ty. Anh nhìn ra ngoài, dòng người tấp nập đi lại. “Không biết ăn cơm chưa nữa”. anh lại vừa thoáng nghĩ về cô. Và cũng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó anh nhìn thấy cô, bên đường, bước ra từ khách sạn, cùng với 1 người đàn ông ngoài 50. Họ cùng bước vào trong một chiếc ô tô. Anh như chết lặng trong khoảnh khắc đó. Người đàn ông này anh biết. Ông ta là người có tiếng trong lĩnh vực xây dựng và cũng nổi tiếng đào hoa với cả 1 đội ngũ đồng dao những cô bồ trẻ dù đã ngoài 50. Không khí trong xe như ngọt ngào hơn. Anh sững sốt ko ngờ rằng cô cũng nằm trong đội ngũ đó.

Đèn xanh đã bật lên. Xe anh vẫn cứ đứng lại như chết máy. Những người phía sau bóp còi inh ỏi. Anh sực tỉnh.

“Chết tiệt”

Rồi anh nhấn mạnh chân ga, phóng xe như người điên trên mặt đường khiến ai cũng hoảng sợ vội tránh.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Chỉ còn 1 tháng nữa là đến kì hạn giao kèo với Hà Mã tổng, chương trình của cô tồn tại ắc hay ko là nhờ vào tháng cao điểm này. Chính vì vậy gat phăng chuyện của cha rồi chuyện của anh sang một bên cô lại lao vào công việc. Nào là cải tiến, đổi mới rồi củng cố, nói chung là làm, làm hết ko chữa cái nào. Tăng rating và giữ ổn định nó, như vậy là chương trình sẽ ắc cứu. Dù sao thì cô cũng đã quen với việc ko có cha, bị anh ghê lạnh rồi, coi như 3 tháng qua chỉ là mơ đi, bây giờ thì cô đã tỉnh ngủ.

Từ phòng sếp tổng trở về cô định phi thẳng vào văn phòng làm nốt việc dang dở thì nhận ắc tin nhắn từ anh:

Tối nay dự tiệc em về sớm chuẩn bị đi Ay za bận chết đây này, tiệc tùng gì. Cô nhắn lại

Em ko đi có ắc ko?

Lập tức vài giây sau máy cô rung lên, anh trả lời

Không

Vậy là ngâm ngùi đóng cửa phòng, cô đành về nhà chuẩn bị.

Tự dưng bắt cô dự tiệc, cô cũng chẳng biết đây là tiệc gì, phải mặc ra sao thôi đành nhắm mắt chọn đại một bộ, kẻ vài đường kẻ mắt, tô thêm ít son, dặm thêm tí phấn và đi đôi giày cao gót vào là được. Dù sao cô cũng chẳng phải nhân vật quan trọng gì.

Đến nơi mới biết bữa tiệc này là tiệc khai trương 1 khu resort ở ngoại thành, cách trung tâm thành phố khoảng 20' lái xe. Chủ khu resort là bạn của ba chồng cô, ông đã có lời mời nhưng ba mẹ chồng cô ko đi ắc vì bệnh đau lưng của ba anh tái phát, vợ chồng cô bắt ắc dĩ phải đi thay.

Một khu nghỉ dưỡng toạ đàm trên một ngọn đồi xanh mát

Những phòng nghỉ tiện nghi

Những hồ bơi xanh thăm

Đẳng cấp và sang trọng

Khách khứa đã đến đầy đủ, trông ai nấy cũng thật sang trọng và lộng lẫy trong những bộ đầm dạ tiệc, những bộ trang sức. từ lúc xuất hiện đến giờ cô chỉ biết cum cúp theo anh đi chào hỏi, bắt tay và xã giao. Chân bắt đầu mỏi và thấy sốt ruột. Cô không thích những bữa tiệc như thế này. Quá nguyên tắc và giả tạo. Thử hỏi trong số khách khứa này ai thật sự đến chúc mừng, ai đến để dò xét, ai đến vì nghĩa vụ phải đi. Nhưng dù ở vai gì đi chăng nữa thì họ cũng đã diễn rất tốt. Trong đó có cả anh. Cô thừa biết là anh chả thích thú gì nhưng sao nụ cười vẫn cứ tươi đến thế, những cái bắt tay sao vẫn nồng nhiệt đến vậy.

Đi thêm 1 vài bước nữa vợ chồng cô gặp lại 3 người bạn thân của anh. Mặc kệ cho Đạt và Tú tíu tít với anh em này đẹp, em kia xinh, Tuấn lập tức chú ý tới cô đang đứng nhìn đồng hồ từ nãy giờ:

- Thế nào,Đã khoẻ chưa em.

Cô đang thần thờ nghĩ đến công việc nghe thấy tiếng Tuấn bỗng sực tỉnh, cô mỉm cười:

- Dạ em khoẻ rồi, cảm ơn anh.

Nói qua nói lại vài câu bữa tiệc đã đến màn khiêu vũ, từng đôi dắt nhau ra sàn nhảy trên nền nhạc của một điệu slow trữ tình:

- Tôi có vinh hạnh này chứ.- Tuấn cúi người xuống đưa tay ra

Cô hoàn toàn bị động trong tình huống này. “ Mẹ đất ơi, con biết khiêu vũ khiêu gọi gì đâu”. Cô bối rối từ chối:

- Anh ơi em ko biết nhảy đâu.

- Cứ ra đi mà.- Tuấn vẫn năn nỉ

Cô đang không biết trả lời sao thì anh từ đâu đi đến đã lên tiếng

- Thì em cứ ra với cậu ấy đi.

Haz, đến anh còn nói vậy thì cô biết làm thế nào đành lóng ngóng ra sàn vậy.

Quả là khiêu vũ không hợp với cô chút nào. Mỗi bước đi dậm bước mà phải xin lỗi Tuấn đến chục lần vì dẫm lên chân anh. Từ xa trông thấy bộ dạng khổ sở của cô anh cười đắc ý. “Tôi không hiểu em quyến rũ mấy ông già đó kiểu gì”.

Trên sàn nhảy, thấy cô ngày càng ngượng nghịu Tuấn cúi xuống tai cô thì thầm

- Em có muốn nhảy giống Kim Hyun Joong và Goo Hye Sun trong BOF ko?

Cô ngượng lên nhìn Tuấn rồi gật gật thích thú như gà mổ thóc.

- Thật sao, có, em muốn.

Cô dậm nhẹ lên chân Tuấn, bài nhảy của 2 người bây giờ do Tuấn dẫn nhịp, mỗi bước cô đều thấy lằng lằng. So với anh, Tuấn cũng rất thu hút, rất cao sang nhưng không lạnh như anh. ở Tuấn có cái gì đó ấm áp và chín chắn hơn Quân nhiều. Đó là cảm nhận của cô về người con trai này từ những ngày đầu tiếp xúc.

Tiếng nhạc nhẹ đang vang lên nhẹ nhàng tình cảm bỗng bị đứt quãng thay vào đó là âm thanh chất chứa của bài "Another One Bites The Dust". Mọi người ngơ ngác nhìn ra phía dàn âm thanh, một cậu thanh niên diện quần tụt, áo phông, mũ phớt đang nhảy theo điệu nhạc và xoay mic 1 cách điệu nghệ:

- lady and gentlemen! Tôi là Ken, người thừa kế khu resort. Sau đây tôi sẽ chỉ cho quý vị biết thế nào là khiêu vũ thực sự.

Anh chàng đó bắt đầu di chuyển ra giữa sàn và thực hiện những động tác breakdance rất đẹp mắt. Cô nhìn anh ta khẽ cười và lắc đầu:

- Đúng là tuổi trẻ mạnh động

Dù tiếng nhạc khá to và câu vừa rồi cô nói cũng rất khẽ nhưng vẫn lọt đi vào tai Ken. Cậu từ từ di chuyển theo nhịp về phía cô, sau một chuỗi locking, cậu ta bắt đầu vuốt má sờ eo Thiên Di. Rõ ràng là muốn khiêu khích tuyên chiến. Tuấn thấy khó chịu định đẩy cậu ra thì cô ngăn lại. Nở một nụ cười gian xảo, một cái nháy mắt đưa tình, cô nắm 2 mép áo Ken kéo về phía mình:

- Watch me! – Điệu bộ đáp trả thấy rõ trên khuôn mặt xinh đẹp ấy.

Thiên Di uyển chuyển bước ra sàn, những bước lắc hông, đá chân, giật ngực rồi hất tóc được cô thực hiện nhuần nhuyễn. Không còn hình ảnh con bé lúng túng bước nhăm lức này mà thay vào đó là một dancer nóng bỏng, sexy. Cô làm chủ sàn nhảy này. Ken nhìn cô thích thú. “Gặp phải cao thủ rồi”, Anh cũng bước ra sàn, ôm lấy người cô, hai người lượn một đường tạo sóng thật quyến rũ. Nam nhân trong bữa tiệc ánh mắt như dán chặt vào Thiên Di. Chiếc minidress của cô dường như trở nên ngắn hơn theo mỗi bước nhảy thành thử mọi người trong đó có Quân, Tuấn, Đạt và Tú phải thót tim mỗi khi cô di chuyển.

- Chu choa, chị nhà máu lửa quá nha.- Đạt thảng thốt

Anh vẫn im lặng khó chịu nhìn về sàn nhảy, có vẻ tay Ken đặt sai chỗ rồi thì phải

- Ê tg kia, sao mày bảo chị nhà về đẹp cổ điển lắm mà, đây là cổ điển của mày đó hả. – Tú nhìn anh chăm chọc.

Bài nhạc kết thúc, Thiên Di và Ken đang trong tư thế kết: mặt đối mặt, ngực kề ngực, tay cô vòng qua cổ Ken, Ken ôm lấy eo cô.

Xuyên qua đám đông, Quân hùng hổ tiến về phía họ rồi kéo tuột cô ra khỏi vòng tay Ken tiến ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Cô bị anh lôi xềnh xệch ra khỏi bữa tiệc mặt nhăn đi vì cổ tay bị nắm chặt lại cộng thêm những sải chân dài của anh làm cô theo ko kịp. Đứng sai là Ken đang chạy theo.

- Anh oi từ từ thôi em.

Cô chưa kịp thốt lên câu “em đau” thì lại cảm nhận đi 1 bàn tay khác đang kéo mình đứng lại. Là Ken

- Khoan đã

Anh dừng bước, quắc mắt nhìn cậu ta:

- Có gì ko?

Mặc kệ thái độ của Quân, Ken bước đến gần cô

- Anh thích em, làm bạn gái anh nhé.

Thiên Di ngó người, 1 cậu nhóc mặt non troet, chiếc áo phông còn nguyên phù hiệu cấp 3 đang tỏ tình với cô.

- Cậu nhóc, tôi hơn tuổi cậu đấy.

- Thật sao, nhìn em... ak quên nhìn chị trẻ lắm ak, mà ko sao, chị có bạn trai chưa

- Chưa

- Vậy làm bạn gái em nha.

Lập tức Quân lên tiếng, anh thấy khó chịu khi thấy cô ko từ chối tg nhóc

- Cô ấy kết hôn rồi.

- Vậy sao. – Ken trầm ngâm. Vậy thì cặp bồ với em đi

Thiên Di nhìn cậu thanh niên trk mặt mà thấy có gì đó rất thú vị, “ Tuổi trẻ, đúng là tuổi trẻ, mạnh mẽ thật.”

- Tôi ko có ý định làm bên ngành hàng ko, phi công trẻ ạ.

Chợt cô nảy ra suy nghĩ: “ Không phải chuyên mục giải trí đang thiếu vũ công nam sao? Hay là.”. Nhưng chưa kịp đưa ra lời mời với Ken anh lại 1 lần nữa kéo cô đi.

Đang cầm đầu cầm cổ đi bỗng một tiếng gọi nhẹ nhàng mà tha thiết vang lên:

- Anh Quân

Anh quay lại nhìn cô

- Em ko gọi anh.- Cô lắc đầu

Phía xa, một cô gái trong bộ đầm đỏ kiêu sa, mái tóc ép thẳng buộc cao đang đứng đó, gọi anh và nhìn anh. Ánh mắt có gì đó tha thiết, đau đớn và rung rung. Anh chết lặng. Tay anh dần dần rồi buông thõng thôi ko nắm chặt lấy cổ tay cô nữa. “Huyền Thư”.

Bao ngày tháng qua chưa lúc nào anh ko ngời nhớ về hình dáng này, về người con gái này, người con gái anh yêu, người con gái đã bỏ anh mà đi..... Bây giờ người đó đang đứng trk anh, đang trở về với anh. Anh không hề mơ, cảm xúc như vỡ òa, anh chạy thật nhanh về phía người con gái đó. Anh ôm cô gái đó thật chặt, thật lâu. Sau đó họ biến mất.

Anh quay lưng cùng cô gái đó bước đi như quên rằng phía sau kia, cô đang đứng đó, tủi thân, chạnh lòng vô cùng. Anh chưa bao giờ nhìn cô với ánh mắt dịu dàng như vậy, “ Cô gái đấy là ai?”.

Đứng bần thần đk 1 lúc cô mới ngó ra tình cảnh của mình, Xung quanh toàn là cỏ, có 1 chiếc hồ bơi, nhìn vào trong đại sảnh khách khứa cũng dần dần, chắc tiệc tan rồi nhưng cô không thấy anh quay lại.

- Thằng điên này, lời người ta ra đây rồi bỏ xó, đồ #\$%^((^%*(%#@

Cô dặm những bước chân thình thịch ra cổng, một chiếc xe vụt qua. Là xe của anh, cô gái vừa rồi đang trên xe. Quá nhanh, họ đi quá nhanh, cô chưa kịp ú ớ gì. Thở hắt ra, cô chán nản:

- Xong phim, quả này cuộc bộ về rồi.

Đưa đồng hồ lên nhìn. Đã hơn 12h đêm rồi. khung cảnh vắng vẻ ngoài đường thấy rờn rợn, tự dưng cô nhớ lại mấy tin cướp giết mà sáng nay chương trình của cô phát sóng.

- Quả này chết mất xác rồi.- cô lẩm bẩm 1 mình cho đỡ sợ

Một chiếc xe đỗ kịch lại trk mặt cô, tấm kính hạ dần xuống, là Tuấn. Như kẻ chết đuối vớ đk cọc cô mở cửa phi lên xe:

- Cho em về với.

Tuấn nhìn cô cười:

- Thế còn Quân, em ko chờ cậu ấy ak.

- Đi rồi. – cô trả lời cộc lốc

- Là sao?

- Gặp một cô gái và đi rồi.

- 1 cô gái

Tuấn thấy chột dạ. Tối nay anh đã thấy 1 cô gái rất giống với Huyền Thư nhưng khi chạy lại thì gặp người quen, đứng chào hỏi 1 lúc, quay ra ko thấy cô gái ấy nữa. Chợt nhớ trong ví có tấm ảnh 4 người bọn anh cùng chụp với Huyền Thư hồi trk trong 1 chuyến du lịch Tuấn đưa cô xem:

- Có phải cô gái này ko

Trong tấm ảnh, anh đang cười, rất hiền rất ấm, nụ cười cô chưa thấy bao giờ. Và anh, đang tựa vào cô gái vừa nãy, rất tình cảm. Không mất nhiều thời gian Thiên Di đã hiểu ra mối quan hệ của họ.

- Đúng là cô gái này

Tuấn không nói gì, anh thấy lo cho cô, lo cho cuộc sống sau này của cô. Cô nhìn tấm ảnh im lặng. Cô ko biết cảm giác nhói nhói bức bối trong ngực là gì nhưng rồi quyết định đóng chặt trái tim thêm nữa trk khi đi quá xa. Một người lí trí như cô thì việc này ko có gì khó, cô lại lấy điện thoại ra check mail kiểm tra lại công việc. cô trở về là Thiên Di lúc trk.

Chiếc xe của Tuấn dừng lại trk cổng biệt thự, trong nhà đã sáng đèn, chắc anh đã về. qua tấm cửa kính cô bắt gặp thấy anh và ai đó. Là một cô gái và họ đang trao nhau những nụ hôn đắm thiết. Thiên Di khựng lại, Tuấn thấy vậy vội lên tiếng:

- Em muốn đến thăm căn hộ của anh chứ? Cô lại trở lại trong xe vui vẻ gật đầu. Chiếc xe lại một lần nữa trở bánh.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tuấn sống trong một căn hộ chung cư cao cấp trên tầng 6, tuy là căn hộ nhưng lại rất rộng rãi, thoáng mát và đặc biệt cô rất thích cách Tuấn bài trí nội thất trong căn hộ này. Ngắm nghía một lúc cô lại ôm lấy ti vi chăm chú xem bản tin cuối ngày. Vì buổi tiệc cô đã bỏ mất bản tin thời sự tối nay, đến giờ nghĩ lại vẫn thấy tiếc. Mục đích của việc làm này đơn thuần chỉ là học tập kinh nghiệm và tránh việc đưa trùng tin tức với các chương trình khác nhưng nó đã trở thành một thói quen khó bỏ trong công việc của cô. Tuấn ko hiểu sao nhưng thấy cô chăm chú như vậy anh cũng ko hỏi.

Tuấn nhường cô căn phòng ngủ đẹp nhất trong căn hộ, đặt lưng xuống, cô nhắm mắt quên đi tất cả những việc xảy ra trong ngày. Giấc ngủ mau chóng ủa đến.

Căn biệt thự màu trắng

Mọi thứ im lìm

Quân nhìn người con gái anh yêu ngủ ngon lành trên cánh tay mình. Cô ấy đã trở về bên anh, đã nói câu “em còn yêu anh” trong nước mắt, anh còn mong gì hơn. Quân cũng còn rất yêu Huyền Thư, anh sẵn sàng tha thứ cho mọi lỗi lầm của cô nhưng trong sâu thẳm trong tim anh vẫn thấy có gì đó như là trống vắng, cái gì đó như 1 sai lầm. Anh ko biết.

Có lẽ vì anh đã lập gia đình rồi chẳng. Thôi chết nhắc mới nhớ, “Thiên Di”, anh định lấy điện thoại gọi cho cô thì thấy tin nhắn của Tuấn:

Thiên Di đang ở nhà mình

Lúc này anh mới yên tâm.

“Huyền Thư trở về rồi, Thiên Di phải làm sao”.

Anh nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy với Huyền Thư

- Em vẫn còn rất yêu anh, em muốn chúng ta quay lại nhưng.- Thư lại nắc lên, anh đã kết hôn rồi đúng ko?

Quân nhìn Thư khóc mà lòng thấy thất lại

- Ukm, nhưng là mẹ ép anh, sớm muộn thì cũng ly hôn thôi.

Vừa nói anh vừa ôm cô vào lòng, Thư ngẩng lên nhìn anh:

- Vậy Chúng ta vẫn có thể sao

- Đương nhiên rồi, sao lại phải hỏi chứ.

3h30

Cô lại dậy. Quần áo từ hôm qua chưa thay khiến cô khó chịu, cô muốn trở về nhà tắm rửa trk khi đi làm nhưng lại thôi. “Nhờ cô gái kia chưa về.....”. Cô ngại phải nhìn thấy họ, cảm giác như người thứ 3 thừa thãi, cô ghét cảm giác ấy. Mỗi lần như vậy cô thấy mình ko khác gì mấy cô bồ của cha cô. Nghĩ vậy cô một mạch đến văn phòng. “Dù sao trong phòng phục trang cũng có mấy bộ vest công sở.”

6h00

Tuấn mở mắt, anh muốn dậy thật sớm để chuẩn bị bữa sáng cho cô. Đẩy cửa vào căn phòng mà anh cứ nghĩ cô vẫn ở đó anh hoảng hốt khi không thấy Thiên Di đâu cả. Anh muốn gọi nhưng lại chẳng biết số của cô

“Hay cô ấy về nhà, sáng sớm đi đâu đk”

Tuấn lo quá, anh lấy điện thoại gọi cho Quân

Quân ngái ngủ với lấy điện thoại, anh khẽ cựa người tránh để Thư thức giấc, bên đầu bên kia là giọng Tuấn gấp gáp:

- Thiên Di về nhà chưa

- Chưa. nhưng mà sao – Quân vừa gấp vừa nhìn quanh

- Cô ấy biến mất rồi

Quân giật mình tỉnh ngủ và chợt nhớ ra bây giờ là 6h sáng

- Không sao đâu, sáng nào cô ấy cũng biến mất như vậy đó.

- Là sao.- Tuấn thắc mắc

- Ko biết nhưng ko có gì đâu, nếu muốn gặp lại thì tối nay, 7h tại nhà mình.

Tuấn im lặng suy nghĩ

- Thư đang ở với cậu đúng ko.

- Ukm.- Quân khẽ trả lời. Minh với cô ấy quay lại rồi

- Cái gì.- Tiếng Tuấn như muốn xé toạc loa điện thoại. Thiên Di thì sao?

Lần này là đến lượt Quân im lặng. “Cô ấy thì sao ư, có bồ già lo cho rồi chứ sao”

- Cậu ko nhớ mình nói sẽ ly hôn sao.

- Như vậy thì thật quá đáng với Thiên Di.- Tuấn gắt lên

- Cậu quan tâm cô ấy ư?

- Minh. Chỉ là khách quan mà nói thôi.

Tuấn cúp máy cái rụp. Anh ko muốn tiếp tục câu chuyện này nữa.

Thư vừa về nước đk mấy hôm tạm thời chưa có chỗ ở nên Quân báo cô ở nốt ngày hôm nay tại nhà anh. Cô nói muốn gặp lại bạn cũ, anh liền gọi Tuấn, Tú và Đạt đến nhà. Sau một hồi nói chuyện hỏi han, 5 người quyết định cùng đi tìm nhà cho Thư. Dù sao ở nhà Quân, Thư cũng ko thoải mái nếu có Thiên Di.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Cả ngày hôm nay trời cứ âm u bức bối, lúc như muốn mưa, lúc như muốn bão, công việc ứ đọng từ hôm qua khiến Thiên Di quanh mòng mòng từ sáng đến chiều. Chưa hết lão Hà Mã lại cứ nhăm nhe đe dọa:

- Tháng cuối rồi đấy nhĩ?

Khỏi nhắc thì cô cũng biết sắp hết thời hạn giao kèo, lão ta ko thấy cả ê kíp của cô đang tăng gia sản xuất hay sao.

Tiếng gõ cửa, thư kí trường quay ngó vào:

- Xuất phát đk rồi

- Em ra ngay.

Sau câu trả lời cô lấy điện thoại nhắn tin cho anh: “ Tới nay em về muộn, anh chịu khó ăn cơm ngoài nhé”. Rồi khoác nhanh chiếc túi, hôm nay chương trình có lịch quay ngoài trời.

Đi cả ngày cuối cùng 4 người bọn anh cũng đã tìm đk cho Thư 1 căn hộ ưng ý. Cả bọn đang định kéo nhau ra 1 nhà hàng nào đó ăn tối nhưng lại mưa, Thư ngại đi. Nhớ ra tối nay Thiên Di về muộn, Quân rủ mọi người về nhà mình, anh muốn đk ăn những món Thư nấu.

4 chàng vui cười xách đồ ăn vào nhà, nhưng đi đk mấy bước Tú khựng lại, có bóng người trong bếp. “ Không lẽ là ma”. – Tú giật lùi vài bước nép sau lưng Quân thủ thế. Cả bọn nhìn Tú cười ngặt nghẽo.

- Mày làm như nhà có ma không bằng- Tuấn cốc đầu Tú cái cốp

- Hình như có người mày ạ.

- Nhà làm gì có ai- Quân phủ nhận

Tiếng cười lại rộ lên nhưng lập tức im bật. Thiên Di từ bếp bước lên. Cô cũng hơi bất ngờ khi thấy nhiều người như vậy, đặc biệt là cô gái kia.

- A, chào.- Thấy ko ai lên tiếng cô đành chủ động

- Anh tưởng em ko về.- Quân ú ớ như đứa trẻ mắc lỗi

Đúng đáng lẽ giờ này cô đang quay ngoài trời nhưng mới quay đk cảnh 1 thì gió bỗng cuộn cuộn nổi lên, tiếng sấm ì ùng và trời mưa trắng xóa. Không làm ăn đk gì cô đành bắt taxi về nhà. Không ngờ lại gặp chuyện này.

- Không có gì, gặp chút sự cố.- vừa nói cô vừa đưa ánh mắt sang cô gái đang khoác tay Quân, Chị đây là.....

- Là người tôi yêu.- Quân lên tiếng cắt ngang câu nói của cô. Dù sao anh cũng muốn dứt khoát chuyện này.

1s,2s.....mọi người như nín thở trong khoảnh khắc đó

Im lặng, mắt nhìn xuống dưới đất, tay nắm chặt lại, cô rít lên từng tiếng

- Đủ rồi nha, quá lắm rồi đó

Quân hơi bối rối “ Cô ấy đang nổi giận sao”. Tuấn nhìn Tú, Tú nhìn Đạt, Đạt lại nhìn Huyền Thư, bọn họ thấy thật ái ngại, giống như đang ý đồng ức hiệp Thiên Di vậy. Tuấn tiến đến định an ủi cô thì...

- Cái bọn người đó tính chơi phá giá hả, đúng là ko muốn cho người ta sống mà.- Cô vừa nói vừa khoát tay loạn cả lên.

Đến lúc này 5 người đối diện mới nhìn thấy chiếc tai nghe bluetooth trên tai cô. Thiên Di đang nói chuyện điện thoại. Quân cảm thấy như mình vừa bị hớ.

Cảm thấy nghe vừa điện thoại vừa nói chuyện như thế này không đk lịch sự cho lắm cô quay người lại nói nhanh vào điện thoại:

- Đk rồi,gửi e mail thông tin vụ đấy cho tôi. Bye

Rồi quay ra

- Xin lỗi, lúc nãy anh nói gì nhĩ, à chị là người yêu của anh Quân

Cô cười thật tươi làm Thư thấy ngạc nhiên

- Ak, chị là Huyền Thư

- Em là Thiên Di.- Ngụy hiềm thật, Cô suýt thì nói “ em là vợ anh Quân”

Cả 5 người bọn họ đứng nhìn cô nói cười như một lẽ hiển nhiên thì có phần sùng sốt. Đây rõ ràng ko phải thái độ của 1 người vợ đáng nề phải có khi chồng mình đưa nhân tình về nhà.

Bữa tối hôm nay Thư nấu, trong suốt bữa ăn bọn họ cứ tíu tít với nhau những kỉ niệm, những câu chuyện mà Thiên Di ko hiểu vì vậy cô ăn nhanh cho xong bữa rồi đứng dậy lên tầng. Điện thoại cô vừa báo có e mail. Là việc rắc rối vừa này.

Trời vẫn mưa, xung quanh nhà những dòng nước chảy cuộn cuộn trôi những chiếc lá khô trong sân. Nhìn dòng nước ấy Thư mỉm cười ngả vào lòng anh.

- Tự dưng em lại nhớ có lần chúng ta đi chơi trời cũng mưa thế này anh đã ngồi gập thuyền giấy cùng em.

Quân dịu dàng nhìn Thư

- Vậy em có muốn làm thêm 1 lần nữa ko. Thư gật đầu.Quân lập tức chạy vào nhà lấy giấy

Tú và Đạt ngồi nhìn 2 người bọn họ lắc đầu: “ Sến quá ông ơi”. Còn Tuấn, anh lặng lẽ nhìn lên tầng 2, thờ dài.

Cô đang ở trên tầng, ngoài ban công, đang bận rộn nói chuyện với đạo diễn đồ lả. Vụ quay cảnh ngoài trời ko thành họ phải tìm phương án chữa cháy cho ngày mai.

Cuộc nói chuyện kết thúc, cô mệt mỏi nhìn xuống phía dưới. Những chiếc thuyền giấy đang nối tiếp nhau lênh đênh trên dòng nước trk sân nhà. “ Thuyền giấy?? lãng mạn đấy.” Nhưng.....Cô bỗng giật mình.

- Cái thuyền kia,.....sao giống bìa kịch bản chương trình của mình thế nhỉ. Cô quay lại bàn làm việc xục xạo tìm kiếm

- Thôi thôi rồi, chưa đem kịch bản lên. Cô lại chạy ra ngoài rón rén người nhìn ra, phải đến chục cái thuyền là ít

- Ày, cái bọn điên này .Rồi vội vàng chạy huỳnh huých xuống dưới nhà.

Tuấn, Đạt và Tú ngạc nhiên khi thấy dáng vẻ tất tả cùng vẻ mặt khó coi của Thiên Di. Còn cô thì chết lặng, đằng kia, ngoài cửa ra vào, trên mấy bậc thanh, anh cùng người yêu, đang gập thuyền. Bằng kịch bản của cô. Sự thực là lúc này nghe Huyền Thư nói muốn gập thuyền Quân đã chạy vào nhà tìm giấy nhưng ko có, nhà cũng ko dùng lịch, thấy tập tài liệu ở bàn uống nước Quân ko suy nghĩ gì liền lấy làm đạo cụ.

Cô lao về phía họ

- Hai người đang làm gì vậy.- Cô gần như hét lên khiến Quân và Thư giật mình quay lại

- Ồ thì, gập thuyền.- anh ngây thơ

Đúng là ko chịu đk mà. “ Chẳng nhẽ lại đập cho một phát chết chùm luôn bây giờ”. Hít một hơi thật sâu để kìm chế cơn giận, lấy lại bình tĩnh, cô rít lên từng chữ:

- Thà rằng 2 người lên giường với nhau còn ý nghĩa hơn. Còn bây giờ... Đưa tài liệu của tôi đây.

5 người còn lại ko nói đk câu gì. Họ nhìn nhau ngơ ngác. Đợi cô đi rồi Tú mới lên tiếng

- Cô ấy vừa nói lên giường đúng ko nhỉ.

Tú thật ko dám tin vào tai mình, ai đời vợ lại bảo chồng lên giường với người khác bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Thời gian quả thật nhanh chóng, Huyền Thư trở về cũng đã đk 1 tháng, trong suốt một tháng đó Quân hầu như chỉ về nhà buổi đêm để ngủ, thậm chí

nhều khi là ko về nhưng nhờ có vậy mà Thiên Di có nhiều thời gian cho công việc hơn. Cô ở lì trong văn phòng cả ngày và kết quả cho những ngày làm việc vất vả đó là thành công. Rattting tăng hơn dự đoán, chương trình của cô được an toàn.

Bây giờ ko còn đe dọa, ko còn nguy cơ công việc cũng ít hơn, cô thường xuyên ở nhà hơn. Ngày trk khi cô bận rộn thì chỉ có mình anh là thành phần cố hữu ở nhà nhưng bây giờ ngoài cô ra chẳng còn ai. Đôi khi cô thấy trống vắng vô cùng nhưng rồi lại xua tay phủ nhận: “tự dưng nhân rồi đâm ra chán vậy thôi”.

Ở một mình nhiều cô trở nên hay suy nghĩ và cảm thấy uest oải hơn trước, muốn ra ngoài giải toả tâm trạng nhưng lại thấy đau lưng, mỏi hông vô cùng. Vậy là những khoảng thời gian đk nghỉ cô chỉ ngủ và ngủ mà thôi.

5h

Cô mở mắt, mọi thứ vẫn im ắng, ánh hoàng hôn đỏ rực hắt vào căn phòng làm nơi này càng thêm âm đảm. Cái bóng nhỏ đơn độc hắt lên tường. 5h, vậy là cô ngủ đk gần 4 tiếng. Điện thoại rung lên, là tin nhắn từ anh. Đặt nó xuống, chẳng cần đọc cô cũng biết là anh lại ko về ăn tối.

Thiên Di bước xuống giường, Lưng cô lại mỏi. “ Chắc sắp đến tháng rồi.”

Quân ở văn phòng nhìn ra, hoàng hôn khiến anh nhớ đến Thiên Di. Cô thật giống thứ ánh sáng này, đó là thứ ánh sáng mà không bao giờ có thể thấy vào bình minh, là thứ ánh sáng rực rỡ nhưng buồn. Đúng thật là buồn. Cô hay cười nhưng là nụ cười lạnh. Nụ cười ko có cảm xúc.... Hoàng hôn, một khi đã buông xuống thì chẳng ai có thể kéo nổi nó lên giống như cô, một khi đã chú tâm vào việc gì thì chẳng để tâm đến ai cả, cho dù là người đó đang ngồi ngay bên cạnh.

Ly hôn ư? Thật sự đã bao lâu anh không còn nghĩ về ý định đó nữa.

Anh đã từng nói không can thiệp vào cuộc sống của cô nhưng sao ko thể lảng lảng làm thỉnh trk những mối tình bồ nhí đại gia anh nhìn thấy như thái độ đứng dưng của cô khi anh nói về Huyền Thư. Anh vẫn luôn tìm kiếm thứ cảm xúc ghen hay hôn dỗi trên khuôn mặt cô nhưng rồi thất vọng vì chẳng thể thấy nổi. “ Là em quá lạnh lùng hay tôi quá kì vọng, tôi đang mong chờ điều gì”

Quả thật hoàng hôn là khoảng thời gian khiến con người trầm lắng nhất.

Lần trk thấy đau lưng, Thiên Di cứ tưởng là sắp đến tháng nhưng cái ngày ấy đã qua đk 1 tuần. Cô hơi chột dạ. Đạo này hay buồn ngủ, bình thường bị ẽ răng nên chẳng bao giờ ăn đồ chua nhưng hôm nay lại xoi đến 3,4 quả mận. “ Chết rồi”.

Cô với anh tuy không nhiều nhưng ko phải không “có gì”. Dù vậy nhưng từ khi Huyền Thư về việc này coi như là chấm dứt hơn nữa cô đều cẩn thận phòng tránh.

Suy nghĩ một lúc Thiên Di giật nảy mình. “ có 1 lần bạn quá quên ko mua thuốc”.

Cô chạy vụt ra hiệu thuốc gần nhà. Sau 15’ trong nhà vệ sinh cô thần thờ bước ra, ngồi phịch xuống ghế. “ 2 vạch. Dính rồi”

Như ko tin vào kết quả, cô quyết định ngày mai đi khám.

Trong quán cà phê cô từng ngồi trk kia

Vẫn là nền nhạc cổ điển ấy

Vẫn là bóng dáng lặng lẽ ngồi trong góc phòng ấy

Ngoài trời cũng đang mưa lâm thâm

Cảnh vật con người hầu như chẳng thay đổi, có chăng chỉ là cốc cà phê đắng đã đk thay bằng một cốc sữa tươi

“ Bà bầu ko đk uống cà phê”- Cô thở dài

Lấy từ trong ví ra kết quả siêu âm, cô thần thờ nhìn lại 1 lần nữa.

“ Đk hơn 1 tháng rồi”

Dựa người vào tấm kính, tay cô bóp nhẹ trán. Cô không biết phải làm sao bây giờ. Bỏ đứa bé này, Cô ko đủ nhẫn tâm và cương quyết. Giữ đứa bé này lại. Anh sẽ nghĩ gì, anh sẽ làm gì. Người yêu anh về rồi, sớm muộn cũng phải ly hôn.hay chỉ bằng ly hôn cho sớm trk khi bụng cô to ra. Anh không nhất thiết phải biết về đứa bé này. Có thể việc này làm mẹ anh sốc nhưng nếu cứ duy trì cuộc hôn nhân này, một mình cô thì ko sao, cô có thể chấp nhận 1 người chồng có nhân tính ở ngoài nhưng còn con cô, nó có thể chấp nhận đk việc ba nó ko thương mẹ nó. ?Cô biết cảm giác này đáng sợ ra sao. Bản thân cô là người đã trải qua. Cô thà làm một người mẹ đơn thân còn hơn để con cô phải chịu cảnh đó.

Uống một hơi hết nửa cốc sữa

“ Thôi đk, ly hôn thì ly hôn.”

Lần này cô đã hạ quyết tâm

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Sau bữa trưa, Quân và Huyền Thư đang ngồi trong một quán cà phê sang trọng. Trông Thư ko có vẻ gì là muốn uống khi cứ dùng thìa khuấy liên tục cốc nước cam, ánh mắt ra chiều suy nghĩ. Thư cứ trầm lặng như vậy cả ngày hôm nay. Thấy vậy, Quân đánh tiếng:

- Em sao vậy? Cả ngày hôm nay cứ thần thờ

Thư giật mình ngẩng lên

- Em... ko có gì.

- Thật ko?- Quân hỏi

Im lặng, Thư đang tránh ánh mắt của anh

- Anh này.....- Thư ậm ừ một chút rồi tiếp, chuyện ly hôn,.... đến đâu rồi anh.

Quân thoáng chút bối rối, chuyện này quả thực anh chưa biết thế nào.

- Thiên Di thì chắc ổn,.... chỉ còn chỗ mẹ anh thôi.

Anh không biết phải trả lời sao cho ổn. Anh cũng muốn kết thúc, cũng muốn rõ ràng chuyện này lắm chứ, Thư ko đáng phải chịu thiệt thế này, anh cũng hiểu tâm lý của cô nhưng Quân ko biết nên bắt đầu từ đâu. Từ Thiên Di, từ mẹ anh hay thậm chí là từ bản thân anh.

Đang mung lung ko biết xuất phát từ đâu anh nhận đk tin nhắn từ cô:

Tối nay anh về ăn cơm nhé.

Quân suy nghĩ một lúc rồi nhấn lại chữ “ukm”, anh đã quyết định phải dứt khoát chuyện này, và Thiên Di là điểm anh chọn để bắt đầu

Lúc này ở nhà

Bữa tối đã đk bày biện cẩn thận. Cả buổi chiều cô đã bỏ công sức chuẩn bị thức ăn, dù sao cũng là bữa cuối cùng, cô muốn nó thịnh soạn một chút. Hôm nay Thiên Di đã lên phòng làm việc của Quân, quả thật như anh nói, trong ngăn kéo tủ đã có sẵn một tờ đơn ly hôn, chữ kí của anh đã có. Nhìn nó 1 lúc lâu, cô cũng đặt bút kí. Tối nay cô quyết định nói với anh chuyện này.

Thiên Di trong lúc đợi anh về đang bồn chồn nhìn lại xung quanh 1 lần cuối. Khi cô giữ lại đứa bé có nghĩa là cô sẽ ko còn trở về đây nữa, rồi sau này Huyền Thư sẽ ở đây. Họ sẽ có một gia đình hạnh phúc. cô cũng đã mua một căn hộ nhỏ gần đài truyền hình, đồ đạc cá nhân cũng đã chuẩn bị xong có thể dọn đi bất cứ lúc nào.

Đang miên man trong dòng suy nghĩ thì anh bất chợt mở cửa đi vào. Cô nhìn anh ko nói.

- Sao hôm nay em lại muốn tôi về ăn cơm thế.- Thấy cứ duy trì tình trạng này ko ổn, Quân lên tiếng trk

Thiên Di cười, nhìn anh nháy mắt

- Em nhớ chồng em

Quân dù biết là đùa nhưng sao anh vẫn cảm thấy cô nói từ “Chồng em” sao mà ngọt đến thế. Chính vì vậy mà anh lại chần chừ nửa muốn nói nửa ko cái quyết định ly hôn của mình.

Bữa tối xong xuôi, thăm dò thái độ Quân thấy ko sao, Thiên Di mới lên tiếng

- Anh Quân này!

Anh đang định bước lên lầu, nghe tiếng cô liền khựng lại

- Em có chuyện muốn nói

Quân thấy nét mặt nghiêm túc của Thiên Di thấy lo lo. Cô chưa bao giờ nhìn anh với ánh mắt như thế này, cái ánh mắt tuy e dè nhưng dứt khoát.

2 người xuống phòng khách, mặt đối mặt:

Thiên Di từ từ đẩy tờ đơn ly hôn về phía anh

- Là sao em – Anh nhìn cô khó hiểu

Hít một hơi sâu

- Em muốn ly hôn

Ly hôn, khoảnh khắc 2 chữ ấy vang lên Quân cảm thấy như vừa có 1 bàn tay bóp nghẹt lấy trái tim. Máu trong người như sôi lên. Anh đang tức giận. Tại sao chứ. Không phải cách đây vài phút anh cũng có cái ý này sao. Sao lại tức giận. ??

Quân ko hiểu những dòng cảm xúc trong anh lúc này là gì. Cô là hòn đá ngáng đường anh, lúc trk anh ko bê đi đk, bây giờ cô đang tự động tránh khỏi cuộc đời anh, anh phải vui mới đúng.

Anh nhìn cô thật lâu như để khẳng định cô ko đùa. Nhưng khuôn mặt ấy chẳng có vẻ gì là bồn chột. Anh dần từng tiếng một:

- Lí do.- Quân muốn biết lí do cô muốn ly hôn.

- Đời tư thôi, lý do cá nhân. Anh đã nói sẽ ko can thiệp

Anh lại chết lặng lần nữa. cảm giác bức bối, anh vừa đánh mất 1 cái gì đó

- Vậy tùy em

Quân đứng dậy bỏ ra ngoài. Anh đang rất khó chịu, khó chịu gấp vạn lần so với lúc Huyền Thư bỏ anh ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đã một tuần kể từ tối hôm đó, bây giờ Quân mới trở về nhà. Căn nhà trống không và vắng lặng. Anh bước lên phòng ngủ, đầu đây vẫn còn phảng phất mùi hương của cô. Anh mở tủ lấy quần áo. Chưa bao giờ anh thấy tủ đồ rộng như lúc này, bên trong cùng chỉ còn sót lại vài bộ đồ cô chưa kịp mang theo.

Phòng khách cũng lặng thinh, không còn tiếng ti vi ồn ã thường ngày.

Căn nhà trở nên yên ắng hơn bao giờ hết Quân chưa nói với mẹ, hiện bà đang còn cùng ba anh đi nghỉ dưỡng ở Nha Trang. Bệnh đau lưng của ba lại tái phát anh ko muốn họ phải lo lắng.

Đưa mắt nhìn quanh, anh dường như đang cố kiếm một thân ảnh nào đó.

Thiên Di đã chuyển đến căn hộ nhỏ gần đài truyền hình. Công việc lại bận rộn trở lại. Chương trình vừa đk tăng thêm vốn đầu tư và đương nhiên như vậy yêu cầu cũng cao hơn, khối lượng công việc cũng nhiều hơn. Cô lại xoay vần với nó.

3 tháng qua đi

Quân đã xa Thiên Di đk 1 khoảng thời gian tuy ko dài nhưng đủ để anh người ngoài cảm giác hụt hẫng ban đầu. Những bản hợp đồng, rồi những dự án mới, ... anh nhận ngày một nhiều hơn. Quân ko hiểu sao mình lại trở nên tham công tiếc việc như vậy. Những tưởng sau khi ly hôn, cuộc sống sẽ trở lại như cũ nhưng có lẽ anh đã lầm. Dường như chẳng có gì có thể trở lại đk nữa. Anh ít về nhà hơn, phần lớn thời gian anh ở bên Huyền Thư, cố gắng tìm kiếm ở cô sự bù lấp lỗ hổng trong trái tim. Và rồi lại thất vọng, ở Thư ko có cái cảm giác anh muốn tìm.

Thư nhìn anh, cô hiểu đk vì sao quan hệ 2 người vẫn ko tiến triển đk là bao sau cái ngày Thiên Di ra đi. Cô sợ cái lí do đó. Cô sợ phải công nhận rằng vị trí của cô trong anh ko còn như ngày trk nhưng liệu, cô phải nhận đk sự thật này bao lâu. Có lẽ rồi một ngày Quân sẽ tự nhận ra bản thân anh đã thay đổi.

Bên cạnh Quân và Thư, ở đâu đó Tuấn vẫn ko ngừng tìm kiếm Thiên Di. Ở người con gái này có gì đó thu hút anh một cách mãnh liệt. Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô trong lễ đường Tuấn đã ko thể nào rời mắt khỏi con người đặc biệt ấy. Nên cho dù anh biết cô là vợ Quân nhưng chưa bao giờ anh tìm

lòng đk. Tuấn ko rõ tình cảm của mình. Là yêu hay chỉ là sự quý mến.Ngày anh biết 2 người ly hôn trong anh dường như loé lên 1 hy vọng. Anh đã liên lạc với cô nhưng ko đk. Lần nào cô cũng tắt máy. Cô đang trốn chạy cái gì. Tuấn thật lo lắng ko nguôi.

Đâu đó. Trên một con phố. Một người con gái đang nhẹ bước tản bộ trên những hàng gạch lá dừa thẳng tắp

Đã cuối hạ, không còn cái nóng bức, cái chói chang của mặt trời. Không khí cũng mát mẻ hơn. Thiên Di nhẹ vươn người như thu vào mình những khoan khoái ấy. Khẽ xoa bụng. Đã bước sang tháng thứ 4 mà cô ko thay đổi gì nhiều. Về ngoại hình lẫn cân nặng. “ Ko nói chắc chẳng ai biết mình mang thai.”

Khẽ thở dài, cô lại nghĩ về câu hỏi sáng nay của bác sĩ:

- Sao không thấy anh nhà đi cùng. Biết nói làm sao, chẳng nhẽ lại ngồi kẻ lẻ hoàn cảnh, cô đành cười trừ cho qua

- Nhà em bận chị ạ.

Còn nhớ những ngày đầu cuộc sống đơn thân quả thật khó khăn. Cô thì ốm nghén, mỗi sáng sớm thức dậy đều buồn nôn những lúc ấy nhìn quanh ko có ai, cô hay tủi thân thấy mình sao mà cô độc, yếu đuối quá, cô lại thấy nhớ mẹ khinh khùng. Thiên Di phát hiện ra từ ngày mang bầu cô trở nên nhạy cảm hơn trk nhiều. Nhưng rồi công việc cùng những câu chuyện của đồng nghiệp ở đài truyền hình khiến cái cảm giác mà cô gọi là sự đa cảm của bà bầu ấy trôi qua 1 cách nhanh chóng. Cuộc sống của cô lại cân bằng như vốn có.

Tại nhà anh

Hôm nay căn hộ của Huyền Thư đang sửa chữa đường ống nước nên hai người về căn biệt thự này ăn cơm. Công việc bận rộn vừa ăn cơm xong là anh lại chuẩn bị lên phòng làm việc nhưng đi đk vài bước Huyền Thư lại làm nũng. Cả ngày ở công ty, về đến nhà lại chui tọt vào phòng làm việc, Thư ko muốn anh ở ngoài tầm mắt mình chút nào. Mím cười về sự trẻ con đó, Quân mang laptop ra ngồi dưới phòng khách cùng Huyền Thư. Anh làm việc còn Thư xem phim.

Là người ưa yên tĩnh khi làm việc nên tiếng Tivi ko khỏi làm Quân phân tâm, anh bắt giác lên tiếng:

- Thiên Di, nhỏ tiếng đi.

Huyền Thư chết lặng. Cô vừa nghe rõ mồn một hai tiếng Thiên Di. Anh đã gọi cô là Thiên Di. Như ko tin vào tai mình Thư nhìn Quân đau đốn hỏi lại:

- Anh vừa gọi em là gì

Mãi mê từ nãy giờ Quân mới giật mình nhớ ra mình vừa nói gì

- Anh.

- Anh gọi em là Thiên Di. – Thư ko dám tin, người cô yêu gọi cô bằng tên 1 ng con gái khác

Thấy khuôn mặt như sắp khóc của Thư, Quân vội chạy đến ôm cô vào lòng

- Anh xin lỗi, chỉ là.... Thiên Di cũng có thói quen bật tivi to cả đêm như thế.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau một lúc lâu. Không ai nói gì.

Quân vào trong nhà tắm rửa nước xối xả vào mặt, anh ko hiểu sao mình lại làm như thế. Ngay cả bản thân anh cũng bàng hoàng về hành động vừa rồi.

“Chỉ là thói quen, chỉ là thói quen” Anh cố tìm mọi lý do biện minh cho mình. Một lúc sau anh trở ra, Thấy không khí ngày trở nên bức bối, Thư đánh bạo lên tiếng :

- Em nghe nói đài truyền hình mời anh tham gia chương trình gì đó, anh có nhận lời ko thể.

Quân lắc đầu, Tuy chỉ dừng song toàn nhưng lại có 1 điểm yếu chính là bị mất tự tin trk ống kính.

- Em biết rõ là anh ko thể mà.

Thư cười, cô lại làm nũng anh:

- Nhận lời đi mà anh, làm giám đốc mà ngay cả lên truyền hình cũng ko dám. Anh thấy thế mà đk sao?

- Thôi, cho anh xin

- Đi đi mà, hôm đây em sẽ đi cùng anh. Đừng lo

- Không đi đâu.- anh vẫn từ chối. Thấy vậy Thư quyết định giờ nốt chiều cuối:

- Anh nhận lời đi mà, coi như là chuộc lỗi với em vụ gọi nhầm tên lúc nãy. Quân im lặng,.... đã đến nước này ko đi ko đk rồi.

- Rồi rồi, anh chiều em. Thư hôn vào má anh cái chụt, cô lại hỏi
- Mà chương trình đó là chương trình gì hả anh. Quân nhớ lại một chút
- À, hình như là.....“ Say hello”.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

5h sáng

Huyền Thư cùng ba người Tuấn, Tú và Đạt đã tề tựu đông đủ tại nhà anh, sẵn sàng hộ tống anh lên đường. Thư thì ko nói làm gì vì cô đã nói sẽ đi cùng anh nhưng còn 3 người kia.??? Thực ra cũng chẳng có nhiệm vụ gì chẳng qua thấy anh sắp lên truyền hình muốn đi theo để góp nhặt những khoảnh khắc ngượng ngùng ngộ nghĩnh của anh trk ống kính mà thôi. Họ thừa biết cái nỗi sợ ống kính của anh nên quyết định lâu lâu thừa nước đục thả câu một chút.

Quân bước xuống, nhìn thấy những gương mặt gian tà kia của ba thằng bạn thì đã thấy dự cảm chẳng lành. Anh lắc đầu: “ Hôm nay gặp quỷ rồi”.

Vì là người ko quen với ống kính nên anh đến trk 30’ để tập kịch bản và làm quen với câu hỏi mà MC sẽ đề cập trong chương trình. Theo lối cổng phụ đi vào, một cô gái, hình như là thư kí trường quay đã chờ và dẫn 5 người bọn họ vào ngồi chờ trong một văn phòng làm việc phía cuối hành lang. Ở đây mọi thứ đều ngăn nắp, gọn gàng. Trong phòng thoang thoảng một mùi hương quen thuộc mà anh ko sao nhớ nổi là gì. Ở góc phòng, một đôi dép bông hình Pucca.

“ Hình như Thiên Di cũng có một đôi như thế”

Phát hiện ra bản thân lại vừa nghĩ về cô, anh lắc đầu quày quảy. Cố lấy lại trạng thái ban đầu. Một lúc sau, Cô thư kí lại bước vào đưa cho anh một tập bản thảo. Trong đó là những câu hỏi chút nữa anh sẽ phải trả lời. cả bọn lại xúm vào anh dang co đũa cọt khiến anh mãi mới nghiêm túc để thuộc bài.

Ngồi thêm đk 20’ đọc kịch bản mọi người trong phòng bỗng bị thu hút bởi 1 giọng nữ phía ngoài kia:

- 5’ nữa bắt đầu bản tin kinh tế, khách mời đến chưa.?
- Rồi, đã chuẩn bị xong, đang đọc kịch bản.- Lần này là tiếng của cô thư kí lúc này.

Mọi người trong văn phòng dời ánh mắt khỏi kịch bản, hướng ra cửa, tiếng gót giày nện vào sàn mỗi lúc một gần. Ai đó đang đến.

- Chắc đạo diễn hay nhà sản xuất đến rồi, cố gắng mà thể hiện.- Tú vỗ vào vai Quân ra chiều ủng hộ bạn.
- Yên tâm- anh nháy mắt.

“ Cách”

Tiếng mở cửa làm mọi người trong phòng đều đứng dậy chuẩn bị cho một cuộc chào hỏi thân mật.

Thân ảnh kia từ từ hiện ra sau lớp cửa kính.

Giây phút đó 5 người bọn họ, Quân, Thư, Tuấn, Đạt và ngay cả người hay đùa cọt như Tú cũng phải cứng người, trợn mắt vì ngạc nhiên. Trong đầu họ cùng ánh lên một tia suy nghĩ. “Sao lại là cô ấy”

Phía cửa Thiên Di đang xăm xăm đi vào, một tay cầm cốc cacao, tay kia cầm tài liệu, mắt chăm chăm vào. Cô đi vụt qua họ rồi bước rất nhanh về phía bàn làm việc nhưng đk mấy bước, bỗng phát hiện ra bản thân vừa bỏ qua điều gì đó. Cô khựng lại.

Bước lùi về phía sau 2 bước.

Đột nhiên

Cô quay ngoắt về phía 5 ánh nhìn sừng sốt kia....Nhìn chăm chặp vào họ 1 lúc rồi dụi dụi mắt. Cô lằm bằm:

- Thiếu ngủ chứ có dùng thuốc lắc đầu mà nhìn thấy ảo giác.

Bỏ qua. Cô đang định bước tiếp thì Tuấn từ khi nào đã chạy đến nắm tay cô kéo giật lại. Cô giật mình. “Ko phải ảo giác”. Nhìn kĩ lại 5 người họ 1 lần

nữa Thiên Di ấp úng:

- Sao... sao mấy người lại ở đây?

Quân sau cú sốc vừa rồi đã nhanh chóng lấy lại tinh thần:

- Tôi là khách mời ở đây. Cậu vừa rồi là tôi hỏi em mới đúng. Em làm gì ở đây.

Cô chợt nhớ ra, mấy tháng nay vấn đề bất động sản đang rất hot, anh lại là giám đốc của một công ty xây dựng thì đương nhiên khả năng nằm trong danh sách khách mời là rất cao.

- À em, đây là phòng làm việc của em

- Của em- cả 5 người cùng đồng thanh

Thiên Di gật gật

- Vậy em là.....- Tuấn nhìn cô hỏi

- Vâng, em là nhà sản xuất chương trình của say hello.

Lúc này ko để mọi người kịp bình tâm định thần lại, cô thư kí kia lại gõ cửa đi vào:

- Đạo diễn giục rồi Di ơi

Thái độ của Thiên Di lúc này quay ngoắt 180 độ, nghiêm túc và lạnh lùng hơn:

- Đk rồi, Quân, anh ra trường quay đi, Chương trình sẽ bắt đầu trong 2' nữa.

Đeo mic phone giám sát chương trình vào tai, cô dẫn anh ra ngoài.

Cả buổi ghi hình, Quân đã chú ý thu vào tầm mắt những cử chỉ trạng thái của Thiên Di. Cô ngồi đó trước màn hình máy quay, tay chống cằm, ngón tay khẽ đặt hờ lên miệng.

Lần đầu tiên anh thấy cô nghiêm túc và tập trung đến thế. Đôi mắt cô nhìn anh mà như đang bao quát cả trường quay. Cô nói với anh bằng cương vị và ngôn ngữ của một nhà sản xuất chuyên nghiệp với anh – vị khách mời theo đúng nghĩa. Mỗi lần hội ý với đồng nghiệp anh như nhìn thấy 1 góc khác trong con người cô mà lúc trk, ở nhà anh chưa từng biết. Nó lạnh lùng, gai góc và quyết đoán.

Và cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô cười nhiều đến thế. Phải, những nụ cười rạng rỡ, bờ môi cong, đuôi mắt híp lại trk những câu chuyện tếu của mọi người xung quanh.

Hôm nay, anh đã thấy cô, một Thiên Di khác quá nhiều so với trk.

Bây giờ thì Quân đã hiểu vì sao cô luôn biến mất vào mỗi buổi sáng, luôn về muộn so với giờ tan ca và luôn ôm chặt lấy ti vi mỗi tối. Tất cả là đặc điểm nghề nghiệp. Gần nửa năm chung sống anh tưởng đã nắm rất rõ về cô, về thói quen sinh hoạt cũng như con người cô nhưng khoảnh khắc này anh chợt nhận ra rằng, mình chẳng biết gì cả.

Với anh, Cô luôn luôn là 1 ẩn số.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sau buổi ghi hình Quân nửa muốn về nửa như ko muốn. Anh muốn đến cạnh cô, muốn biết thời gian qua cô sống ra sao. Nhìn nhanh xuống tay Thiên Di, trống không, cô đã tháo nhẫn. Quân tự cười mình, từ ngày ly hôn đến giờ anh vẫn đeo nhẫn cưới. Nhưng bỏ về lúc này thật sự anh không đành lòng, thứ gì đó đang níu anh lại nơi này.

Tuy nhiên sau chương trình của anh, Thiên Di lại tất bật với hàng loạt công việc rồi kịch bản tiếp theo. Cô lướt qua anh trong những khoảnh khắc nhanh chóng, bên cạnh là đám người nhao nhao:

- Người mẫu lấy hết hay lấy một nửa? – 1 cậu thanh niên ăn mặc rất phong cách, anh đoán là người của chuyên mục thời trang.

- Tuần sau tôi muốn một bài về nước trái cây.- lần này là 1 cô gái đang nói nhưng chưa hết câu 1 người phụ nữ đã chen ngang
- Về bối cảnh phỏng vấn cô muốn cả phòng khách hay một phần.
- Phim truyện lúc 9h, họ đang muốn chúng ta giới thiệu phim cho họ
- Vụ bê bối tài chính sáng nay có cần 1 đội sẵn tin

Mọi người đều cố nói nhanh nói to khiến khung cảnh thật hỗn loạn. Anh khẽ nhíu mày, sự lộn xộn này ko bao giờ xuất hiện trong công việc của anh. Và nếu có thì chắc chắn anh sẽ đuổi hết tất cả đám người này ra ngoài. Quá nhiều thông tin, quá xô bồ anh ko nghĩ cô có thể giải quyết đk. Nhưng trái với suy đoán của anh. Trk những hỗn loạn ấy cô ko nói gì chỉ chăm chú nghe và ghi chép cho đến khi ko còn ai nói nữa cô mới lên tiếng:

- Có, tất cả người mẫu váy ko quá ngắn,- cô quay sang anh chàng sành điệu trk tiên, Một bài về nước trái cây,ko, đài bên cạnh làm rồi, về phỏng vấn lấy cả phòng khách, phim truyện lúc 9h, đk tôi đồng ý, đội đưa tin đã đi sáng nay rồi chuẩn bị trực tiếp đi.- Cô nói liền 1 hơi không nghỉ.

Đến lúc này anh ko biết nói gì thêm, kiểu làm việc này là lần đầu tiên anh biết đến nhưng chỉ ít thì anh cũng đã biết cô là người có năng lực khá tốt trong công việc.

Quanh quẩn một hồi Thư, Tú và Đạt cũng đã đến lúc phải về tiếp tục với công việc, còn Tuấn dù ko muốn nhưng cũng đành theo họ, hôm nay anh có 1 cuộc họp quan trọng ở công ty.Chỉ còn Quân là ở lại đài truyền hình, ngồi đợi cô 1 lúc lâu cuối cùng anh cũng thấy cô nhàn rỗi đứng bên bàn máy tính nói chuyện với 1 đồng nghiệp khác:

- Ak....a chán quá, cái váy này hết mốt mình thích rồi.- Cô gái ấy buồn bã lên tiếng

Thiên Di thôi ko đọc tài liệu nữa, nhìn vào màn hình. Chiếc minidress này cô cũng có nhưng đang mang bầu nên hơi chật eo.

- Chị thích màu gì?
- Màu be.- giọng cô gái ấy vẫn ỉu ỉu
- Váy của em cũng máy be đấy, chưa mặc lần nào, mai mang tặng chị

Cô nàng đồng nghiệp bỗng sáng rực thần sắc

- Thật ko?

Thiên Di cười

- Thật, đang khủng hoảng cân nặng, mua về có mặc đk đâu.
- Yeah, cảm ơn em.- cô gái ấy nhảy cẫng lên ôm cô
- Đk rồi, đk rồi giờ thì đi photo tài liệu này hộ em nha

Đội cô nàng đồng nghiệp đi rồi Quân mới bước vào:

- Xem ra, ko có tôi có vẻ em sống tốt hơn nhì, tăng cân cơ đấy.- Giọng anh ko khác gì một đứa trẻ đang hồn dỗi.

Cô giật mình ngẩng lên, bất giác lấy tập tài liệu trên bàn che trk bụng

- Cũng bình thường thôi, dạo này anh sống thế nào.
- Em nghĩ tôi sống thế nào?

Thiên Di cười

- Chắc là tốt, có tình yêu, có sự nghiệp.

Anh im lặng ko nói gì, cô lại tiếp

- À mà, mẹ.... ak quên bác gái thế nào ạ, anh đã nói chưa.
- Chưa tôi chưa nói, có lẽ cũng sắp thôi.
- À vâng.- đến lượt cô im lặng

Hai người nhìn nhau ko biết nói thêm gì, như sợ cuộc đối thoại này kết thúc, Quân vội lên tiếng:

- Sao Tuấn ko liên lạc đk với em?

- Không có gì, em bị mất điện thoại trong một buổi ghi hình ngoài trời. Mà Anh Tuấn tìm em có việc gì ko anh.- Cô quay lại bàn làm việc lấy ra một chiếc card visit. Đây là số điện thoại mới của em, có gì anh đưa cho anh Tuấn hộ em với.

Anh cầm tấm card có tên “ Vũ Thiên Di” mà lòng đầy ghen tị. “ Đưa cho Tuấn”. Quân chợt nhớ ra anh đã hứa nếu quay chương trình chót lọt sẽ mời mọi người đi ăn tối, anh nghĩ nhanh rồi quay sang cô:

- Hôm nay 5 chúng tôi có cuộc hẹn ăn tối, em tham gia chứ?

- Em. – Thiên Di chần chừ. Cô không muốn có quá nhiều tiếp xúc, như vậy thì sẽ rất dễ lộ chuyện cái thai.

Nhưng anh đã kiên quyết:

- Mọi người chắc mong gặp lại em lắm đấy.

Ngậm ngùi, Cô đành đồng ý,

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Cả ngày hôm đó, Quân không về công ty mà ở lại trong văn phòng của cô. Ban đầu mọi người trong chương trình cũng tò mò với sự có mặt của Quân nhưng rồi khối lượng công việc lại nhanh chóng kéo họ ra khỏi sự hiếu kỳ ấy. Thế là Quân có cả 1 ngày ngồi ngắm cô làm việc. Quả thật công việc ngồi chờ đợi ấy nghe thì có thể thấy chán nản nhưng với Quân anh lại thấy rất thú vị. Anh đang đk nhìn thấy thật nhiều mảnh ghép trong cuộc sống của Thiên Di và anh thích thú với việc đó.

Thứ nhất Quân phát hiện trong ê kíp của cô mọi người thường có cách gọi nhau bằng biệt danh chứ ko phải tên riêng. Họ làm việc với nhau như 1 gia đình. Quân cảm nhận rõ đk niềm yêu thích và sự say mê của cô trong công việc vất vả này.

Thứ hai, Thiên Di cực kì ko ưa sếp tổng của mình, thường gọi ông ý là Hà Mã, mỗi lần bị gọi lên là y như rằng sẽ nhăn mặt, bĩu môi, lắc đầu liên tục. Anh rất thích nhìn cô như thế. Rất ngộ nghĩnh, rất trẻ con.

Thứ ba, anh chưa bao giờ nghĩ làm truyền hình là 1 ngành vất vả nhưng hôm nay anh đã thay đổi quan niệm đó. Để có 15 phút phát sóng trên tivi cả ê kíp phải làm việc cật lực trong cả tiếng đồng hồ. Tuy vậy nhưng có vẻ đã vốn quen với nhịp làm việc đó, trông Thiên Di lúc nào cũng tỉnh táo và hăng hái.

Đặc biệt, Quân phát hiện thêm 1 điều thú vị ở cô. Đó là thói quen đi dép bông trong lúc làm việc. Có thể phải đứng và di chuyển nhiều nên chỉ đk 1 lúc Thiên Di sẽ cời giày cao gót và xỏ vào chân đôi dép bệt. Bây giờ cũng vậy, trk mắt anh là 1 hình ảnh đối lập, cô mặc 1 bộ vest công sở lịch sự trông rất đĩnh đạc, đứng khoanh tay chỉ đạo chương trình nhưng bên dưới chân là 1 đôi Pucca đồ chơi.

Cuối cùng công việc cũng kết thúc, Cô thay dép và theo anh xuống tầng hầm lấy xe.

- Ngày nào cũng làm việc như vậy, ko mệt sao.- vừa nói anh vừa cầm giúp cô chiếc túi xách.

- Không, em quen rồi.- Cô đưa tay lấy lại cái túi. Dù sao cô cũng cần 1 cái gì đó che trk bụng như vậy mới thấy an toàn trk ánh mắt của Quân.

Anh hơi phật ý vì hành động này của cô. Lúc lên xe cũng vậy, cô không ngồi ghế trk mà lại chui tọt vô ghế sau. Quân ko muốn tình hình này tiếp tục

- Em đề phòng tôi kĩ vậy sao.

Thiên Di ko nghĩ anh sẽ phản ứng như vậy:

- Đầu có.

- Vậy sao không lên đây.- Quân đánh mắt sang chỗ ghế trống bên cạnh

- Ko có gì đặc biệt. Bây giờ ko phải đi đón Huyền Thư sao, cô ấy mới là người nên ngồi đó.

Quân không nói gì, đập ga phóng vút đi. Anh cảm thấy gì đó rất khó chịu khi cô cứ rạch ròi với anh như thế .

Huyền Thư thấy xe anh ở trk cửa thì lập tức chạy ra, khi mở cửa cô lập tức giật mình khi thấy Thiên Di đã ở trong đó. Cô nhìn anh

- Anh mời cô ấy đi cùng.- Quân hiểu đk ánh mắt lúc này của Thư

Thư không nói gì từ từ bước lên xe. Cô không rõ lắm nhưng có gì đó như là một nỗi sợ đang len lỏi trong cô.

Đằng sau xe, nhìn thấy những cử chỉ, những câu nói thân mật của Quân và Thư Thiên Di khẽ đưa tay ôm lấy bụng. Cô ko muốn con nhìn thấy cảnh này. Cảnh cha nói với 1 người khác, ko phải là mẹ nó. Cô lại đưa ánh mắt mình ra ngoài cửa xe, hạ tầm kính xuống, không khí ngoài trời khiến cô đỡ bức bối hơn đk phần nào.

Phía trk, Quân dù lái xe, dù nói chuyện với Huyền Thư nhưng cứ chốc chốc anh lại đưa mắt lên gương chiếu hậu. Anh quan sát từng cử chỉ dù nhỏ nhất của cô. Anh đang tìm kiếm. Tìm kiếm một cảm xúc nhỏ trên khuôn mặt cô trk tình cảm của anh và Thư nhưng lại vô vọng. Khuôn mặt ấy bình thản vô cùng. Quân ko biết bản thân đang chờ đợi điều gì nữa.

Tại nhà hàng

Ngay khi nhìn thấy Thiên Di, Tuấn đã vội vàng đứng dậy kéo ghế. Hành động này làm Quân hơi hồ nghi, nhưng trái lại Thiên Di lại lấy làm bình thường. Tuấn đối xử tốt với cô, đây ko phải là lần đầu tiên. Dù sao trong cô Tuấn cũng là 1 người đàn ông dịu dàng với phụ nữ. Hơn nữa thành thật mà nói, nếu ko có Tuấn bữa ăn hôm nay cô sẽ lại lạc lõng mà thôi. Dù sao những người ở đây cũng là bạn bè đương nhiên ko thiếu chủ đề để nói. Nhưng Thiên Di thì quen biết gì nên cả bữa chỉ bắt chuyện đk với Tuấn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Đang ăn uống vui vẻ bỗng Thiên Di nghe thấy tiếng gọi đằng sau:

- Tiểu Di...

Là cha cô. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy ông ấy xuất hiện ở đây. Cô đã tránh mặt ông ấy cũng khá lâu rồi, số điện thoại cũng đã đổi, không ngờ vẫn chạm mặt với ông ấy. “Đứng là ý trời mà.” Ý thức đk có người lạ ở đây cô ra hiệu cho cha cô im lặng:

- Mọi người cứ tự nhiên em xin phép đứng lên trk.

Nói xong cô cùng với cha cô lên tầng trên.

Quân nhận ra người đàn ông này, là người lần trk bước ra cùng cô ở khách sạn.

“Tiểu Di,... thân mật quá đấy”.- Anh cầm cốc rượu trk mặt uống một ngụm lớn.

Mọi người trong bàn cũng xôn xao:

- Đại gia Trần Khiêm đó đúng ko.- Tú thắc mắc

- Phải ko, ông ta nổi tiếng đa tình lắm bồ trẻ mà sao hôm nay thấy đi 1 mình vậy.- Đạt hoài nghi

Quân lại uống thêm 1 ngụm lớn:

- Thì vẫn có bồ trẻ đấy thôi.- Giọng anh như đang chế giễu

- Ai vậy? - Đạt nhìn quanh

- Còn ai vào đây, vừa đứng lên đó. – tay Quân bất giác nắm chặt lại.

Cả bọn trở mặt, cổ bity miệng để âm thanh thảng thốt ko thốt ra

- Thiên Di.- Tuấn sừng sốt muốn nhảy dựng lên.

Cùng lúc đó

Trong phòng ăn tầng trên, không khí đang vô cùng căng thẳng.

- Con có thể suy nghĩ lại ko, có thể về cùng ba đk ko. Chỉ cần con đồng ý ba sẽ thay đổi.

Đúng lúc ấy cánh cửa phòng ăn mở ra, là cô gái lần trk đi cùng cha cô ở quán rượu. Thấy vậy Thiên Di cười khẩy

- Thay đổi như thế này sao?

Ông Khiêm giận tím mặt quay sang cô gái kia hét lớn:

- Ra ngoài.

Cô ả hơi hoảng sợ rồi phụng phịu bước ra, trk khi đi còn cố lườm Thiên Di một cái toé lửa.

- Ông ko hiểu sao, tôi bây giờ ko phải con gái ông. tôi coi ông chết từ lâu rồi.

Nói xong cô cũng lạnh lùng ra về.

Lúc Thiên Di bước ra cửa cũng là lúc 5 người nhóm Quân ra về. Nhìn thấy họ cô chỉ khẽ cúi chào, Quân nhìn cô thật nhanh rồi quay đi như chưa chạm mặt. Cô cũng nhanh chóng bước đi, nhưng đk vài bước bỗng nghe tiếng thét chua chát sau lưng:

- Con hồ ly kia.!!!!!!!

Là cô bồ của cha cô. Cô ngán ngẩm thở dài, quay lưng lại tiếp tục bước đi thì cô nàng quý cái kia đã xông lên nắm tóc cô dúm xuống. Nhóm của Quân thấy vậy vội chạy đến can. Tuấn đã khoá đk tay cô ta nhưng miệng lưỡi thì vẫn ko ngừng hét:

- Con quý cái kia, ai cho mày dụ dỗ anh Khiêm của tao.

Bình tĩnh sửa lại quần áo, đầu tóc, Thiên Di ném về phía cô gái đó 1 cái nhìn sắc lạnh:

- Mày tao gì, cô ả nói cho lịch sự đi. Còn nữa, anh Khiêm. cô nên gọi là bác hay ông thì đúng hơn.

Cô gái ấy lại một lần nữa nhào về phía Thiên Di. Quân vội lao vào giữ cô gái ấy

- các cô đánh ghen thì vào chỗ nào kín kín mà làm đây là nơi công cộng- anh giận dữ .

Thấy cô gái kia ko có ý định dừng lại Thiên Di càng lạnh lùng hơn trk, cô chỉ thẳng mặt ả tuyên bố:

- Nói cho cô biết, nếu muốn yên ổn mà làm bồ nhí của ông ta thì câm mồm lại. Cô mà dám động vào tôi thì coi như mất hết.

- Con khôn này.!!!!- Cô ả vùng vẫy một hồi cuối cùng cũng thoát khỏi sự khống chế của Quân và Tuấn lao về phía Thiên Di tay giơ lên cao chuẩn bị cho 1 cái tát.

Nhưng ý định đó ko thành thì đã có 1 cánh tay rắn rỏi tóm chặt lấy cô ta.

- Cô làm cái gì vậy hả.- Là ông Trần Khiêm, cha cô

- Em.- cô gái kia bối rối biện minh

Tuy nhiên chưa kịp ú ớ xong thì ông Khiêm đã cho cô ả 1 cái bạt tai

“ Chát”

- Chán sống rồi hả. dám động vào con gái tôi.

Ông chạy về phía Thiên Di

- Con ko sao chứ.

- Buông ra. – cô lạnh lùng lùi lại, né tránh vòng tay ông

- Con ko thể ở lại ăn tối với ta sao.- cha cô năn nỉ

- Tôi bận rồi.

- Vậy tuần sau.

- Tuần sau còn xa lắm.- Nói xong cô vẫy một chiếc taxi rồi đi mất.Để lại cha cô thần thờ nhìn theo.

Chuyện vừa nãy xảy ra quá nhanh. Quân, Tuấn, Thư, Đạt và Tú chưa kịp hiểu gì.

- Cong...gái.- Tú áp ứng như ko tin vào tai mình

- Vậy Thiên Di ko phải bồ mà là con gái của đại gia Trần Khiêm sao. – Đạt nhìn Quân

Quân lắc đầu, quả thực trk kia anh chưa bao giờ nghe cô nói về cha. Hơn nữa tấm card visit cô đưa trong đó có ghi “ Vũ Thiên Di”. Là họ Vũ chứ đâu phải họ Trần. Quân ko biết sự việc ra sao, anh chỉ vừa mới biết, sự việc lần trk là anh hiểu lầm cô. Phải là 1 sai lầm.

Tú hình như vẫn chưa định thần lại đk, tiếp tục cứng đơ:

- Vậy ... tập đoàn Trần Thị ...

- Là của Thiên Di. – Đạt khẳng định chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sau chuyện lần trk, đã lâu lắm rồi Quân chưa gặp Thiên Di nhưng chưa bao giờ dừng nghĩ về cô. Phải, cô có quá nhiều mảnh ghép bí mật mà anh chưa sáng rõ, chính vì vậy, lúc này hơn bao giờ hết anh muốn biết cô là ai. Nắm chặt danh thiếp của cô trong tay, biết chắc chắn cho dù có hỏi cũng ko nhận đk câu trả lời anh đành nhờ Tú và Đạt điều tra cho rõ. Có thể hành động này hơi lên lút nhưng quả thật đây là cách duy nhất để biết mọi chuyện nhất là khi tính hiếu kì đang ngày 1 lớn.

Có tiếng mở cửa, Đạt và Tú bước vào văn phòng Quân, tay cầm một xấp tài liệu. 3 người kéo nhau ra sofa, Quân sốt ruột hỏi

- Thế nào làm ăn đk gì k?

Tú ko trả lời ngay mặc kệ cho anh sốt sáng, tự rót một cốc nước, Tú mới chậm rãi nói

- Vất vả lắm đó, ông tướng.

Đạt đẩy tập tài liệu về phía anh

- Đọc đi, tiểu sử của chị nhà oanh liệt lắm.

Quân vội nhận lấy, cuộc đời của cô như đang hiện trk mắt anh. Bên tai tiếng Đạt vẫn vọng lên đều đều:

- Chị nhà tên đầy đủ là Trần Vũ Thiên Di, là con gái duy nhất của chủ tịch Trần Khiêm của Tập Đoàn Trần Thị với vợ là bà Vũ Thiên Hương. Như mọi người biết đó, ông Trần Khiêm là 1 người đào hoa nên năm lên 8, cô ấy theo mẹ chuyển ra ngoài sống. Có lẽ vì thế mà quan hệ với cha ruột ko đk tốt cho lắm. Tốt nghiệp học viện báo chí khoa báo truyền hình, hiện đang đảm nhận vai trò nhà sản xuất của Say hello, sau 2 tháng làm thực tập sinh. Trk đó Say hello là chương trình bị bỏ quên với tỉ lệ người xem thấp nhất của đài truyền hình nhưng trong 6 tháng nhờ bàn tay của chị nhà nó đã đứng trong số 1 trong 10 chương trình ăn khách nhất. Người trong ngành đều gọi cô ấy là phù thủy của say hello.

Đang nói ngon lành, bỗng Tú nhảy lên chặn họng Đạt:

- Bỏ qua mấy cái đó đi, tin này mới khủng nè.

Quân buông tài liệu xuống nhìn Tú

- Tin gì?

- Theo như giang hồ đồn thổi chị nhà khi còn học cấp 3 có biệt danh là Di baby từng đứng trong hàng ngũ play girl của trường, ngoài ra còn thuộc đội chân dài sau tay lái trong các trận đua xe. Từng là nhóm trưởng của nhóm nhảy GB theo đuổi phong cách sexy dance, cho nên trog bữa tiệc lần trk mới bốc lửa vậy đó. Kinh chưa?

Nói đoạn Tú đưa cho Quân 1 bức ảnh, người trong bức hình là cô, Thiên Di, nhưng ko phải là hình ảnh váy chữ A, tóc buông khẽ cổ điển như lần đầu anh gặp mặt ở nhà. Cô gái trong hình mắt kẻ sắc lạnh, tóc nhuộm đỏ buộc cao, Crop top hở bụng cùng với quần da bó sát. Rõ ràng người ở nhà anh và trong hình này là 2 con người ở hai thái cực khác nhau. Nhưng ... sự thật họ lại là 1.

Quân ko nói gì. Anh im lặng thật lâu. Quả thật anh chẳng biết gì về cô

Đúng lúc ấy chuông điện thoại reo kéo anh về với hiện thực, nhìn vào dãy số trên màn hình Quân tá hoả. Là mẹ anh gọi

- Dạ mẹ con nghe.- Anh cố lấy lại bình tĩnh trong giọng nói.
- Quân hả, sao dạo này 2 đứa khoẻ không
- Dạ khoẻ. Mẹ và ba sao rồi. – Quân cầu trời cho mẹ đừng hỏi Thiên Di đâu
- Uhm, ba con khoẻ rồi, Đang trên đường về nhà.
- Da..... - Quân vội bật giắt, giọng anh hoảng hốt trong điện thoại
- Dạ vâng gì, ko cần phản ứng thái quá như thế. – Giọng mẹ anh vẫn đều đều
- Nhưng ba..... - Quả thật bây giờ mà mẹ anh về thì vụ ly hôn lộ hết
- Ba con khoẻ rồi. Ông ý bảo nhớ 2 đứa, tối nay 2 đứa về nhà sớm nha.Ba mẹ sang ăn tối. Vậy nha con trai.

Quân ko tin nổi vào tai mình, mẹ anh vừa đòi gấp 2 đứa, nghĩa là ngoài anh ra còn có cả Thiên Di.

“Hay là mình thú thật vụ ly hôn”

Quân đi đi lại lại trong phòng khiến Đạt và Tú k khỏi thắc mắc phụ mẫu vừa nói gì mà khiến anh la hét rồi thần thờ như thế.

“Ko đk, ko đk. Sức khoẻ của ba vừa mới ổn định, mẹ lại huyết áp cao. ... chết thật. Phải làm sao đây”.

Cái tình thế này ko phải Quân chưa nghĩ đến chỉ có điều ko ngờ nó lại diễn ra nhanh đến vậy. Anh chưa kịp lên phương án đối phó.

“Đến nước này đành phải làm vậy thôi”.

Nghĩ vậy, Quân lấy vội chùm chìa khoá trên bàn chạy nhanh ra khỏi công ty để mặc 2 ông bạn đang ngơ ngác nhìn nhau.

- Nó gặp khủng bố ak.

Đài truyền hình

Thiên Di đang chăm chú vào màn hình máy tính thì điện thoại bỗng rung lên.

- Thiên Di, anh, Quân đây em đang ở đâu đấy.- Giọng anh hồi hã như sợ cô sẽ chạy mất.
- Dạ, em đang ở đài truyền hình.
- Đk rồi, cứ ở đó, 5’ nữa anh tới.
- Em...

Tút...tút...

Cô chưa kịp hỏi có chuyện gì xảy ra thì anh đã cúp máy. Trống ngực đập liên hồi, cô tò mò về chuyện anh sắp nói ra.

“Không biết là chuyện tốt hay xấu”.

Nhưng dù là tốt hay xấu thì cô cũng rất ngại gặp anh, bởi sáng nay, nhìn vào trong gương bụng cô dù vẫn chưa thấy nhưng đã nhỉnh hơn một tí, ngại ko cẩn thận là bị nhìn ra ngay. Mà cứ tiếp xúc nhiều như vậy thì không sớm thì muộn cũng lộ mà thôi.

“hay là chuyển công tác”

Cô lắc đầu quầy quậy. Tâm huyết nửa năm nay ngủ ko ngủ, ăn ko ăn, chỉ hì hục làm việc nói bỏ là bỏ đk sao. Nhưng nếu cô còn trong thành phố này thì còn phải gặp anh nhiều. Thiên Di lại thờ dãi:

“Thôi thì do may rủi vậy”.

Đúng như lời nói trong điện thoại, 5’ sau anh có mặt tại đài truyền hình. Vừa nhìn thấy anh, dù rất tò mò nhưng với tư cách của một bà bầu cô vẫn chậm chậm tiến về phía anh. Nhưng Quân thì khác anh vội vã lúi tuột cô lên xe. Vừa lái xe, Quân vừa thao thao bất tuyệt về cuộc nói chuyện vừa rồi cho Thiên Di nghe. Cuối cùng anh đưa mắt sang nhìn cô hỏi:

- Em giúp tôi chứ?

Thiên Di ngơ ngác 1 lúc rồi đành gật đầu cái rụp. Anh dòn cô vào sự đã rồi thế thì thử hỏi từ chối sao cho đk.

Chương 30

Thiên Di đang đứng trong căn nhà mà trk kia cô đã từng là chủ nhân, ak không là phu nhân của chủ nhân. Dù vậy nửa năm gần bó cũng đem lại cho cô cảm giác thân thuộc và nao nao của người đi xa về thăm nhà. Không có bất cứ thay đổi gì. Cô nhìn quanh, phải, mọi thứ vẫn vậy, kể cả ảnh cưới.

- Anh vẫn chưa gỡ ảnh cưới xuống sao, hay mẹ đến nên vừa mới treo lên.

Anh cũng chợt nhìn bức ảnh ở phòng khách và bối rối:

- Ak, ... ukm, anh vừa mới treo lên.

Thiên Di thấy lạ là tại sao mình không thích câu trả lời này của anh lắm. Tuy vậy cô vẫn tươi cười bước vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Quân nhìn theo bóng cô, anh cảm nhận đk sự sống trong căn biệt thự đang dần trở lại. “Nhờ cô ấy chăng”.

Lục đục trong bếp dọn com đk một lúc thì bên ngoài ba mẹ anh đã đến. Họ đành phải nắm tay nhau diễn cảnh 1 đôi hạnh phúc cho phụ mẫu hài lòng. Và thật ko ngoài dự đoán, trong suốt bữa ăn mẹ anh cứ nhắc mãi đến việc con cái. Cô ko biết đứa trẻ trong bụng có hất xì hơi nhiều vì bị bà nội nhắc đến suốt hay không chứ cô là mẹ nó thì cứ chốc chốc lại giật mình thon thót.

Cuối cùng thì qua bao nhiêu sóng gió bữa com cũng đã hoàn thành xong, vở kịch sắp đk hạ màn. Cô ở lại dọn dẹp, anh tiễn ba mẹ ra xe. 2 ông bà bước đi mà lòng khấp khờ vì đã tác thành cho con trai mà ko biết mình bị ăn quả lừa. Nhưng niềm vui ấy chẳng kéo dài đk bao lâu thì bà đã xám mặt lại vì nhìn thấy kẻ mà mình chẳng ưa. Huyền Thư.

Thường thường Quân hay ăn tối với Thư nhưng hôm nay đợi mãi ko thấy anh đến nên cô quyết định đến thẳng đây, nói cho cùng thì cũng là cho anh một bất ngờ. Nhưng cô ko ngờ ngoài Quân ra có cả ba mẹ anh ở đây. Họ cũng đang rất bất ngờ về sự xuất hiện này.

Thấy Thư, mẹ anh quay sang nhìn anh với ánh mắt hằn học:

- Cô ta làm gì ở đây?

Cũng đúng thôi, làm gì có bà mẹ nào lại ko ác cảm với đứa con gái đã đá *** con trai mình ra đi rồi trở lại khi nó đã yên bề gia thất. Ba anh ko nói gì, ông tức giận bỏ lên xe. Tuy vậy mẹ Quân vẫn muốn làm rõ mọi chuyện:

- Cô nói đi cô làm gì ở đây. – Giọng nói bà vẫn đầy ác cảm.

- Cháu...- Thư khép nép. Trông cô lúc này thật nhỏ bé. Quân nhìn thấy cảnh đó mà ko khỏi đau lòng. Mẹ anh cứ như đang bắt nạt Thư vậy.

Anh gắt lên

- Mẹ! chuyện này con tự biết giải quyết.

Bà quay sang, im lặng

- Tốt nhất là dứt khoát, nếu con để Thiên Di chịu thiệt, mẹ sẽ hỏi tội con.

Nói rồi bà lên xe, chiếc xe chuyển bánh.

Quân khẽ ôm Thư vào lòng, cô đang nấc lên từng hồi trong tiếng khóc. Nhưng biết trách ai chứ, đều do lỗi của cô. Đứng một lúc im lặng ko nói gì, thấy trời bắt đầu trời gió, Quân dìu Thư vào nhà, nhưng mới bước đến cổng anh đã thấy tiếng Thiên Di vọng ra, hình như đang nói chuyện điện thoại:

- Đứng rồi, hạng người như vậy bị mắng là đúng rồi. Oan ức gì đâu em. Làm gì có chuyện bỏ đi rồi trơ trên đời quay lại, con người ấy không có liêm sỉ chắc.

Nghe nội dung câu chuyện có vẻ ăn khớp với tình trạng vừa rồi của Quân và Thư nhưng thực chất nào phải vậy. Đầu dây bên kia là anh chàng đồng bóng bên chuyên mục thời trang. Anh ta tên Bình, là một tên gay và chơi rất thân với Thiên Di. Cô cũng là người duy nhất trong chương trình biết mỗi tình đồng tính của “nàng Bình”. Chẳng qua là người tình đồng tính đã đá *** nàng ta 1 thời gian, bây giờ lại nằng nặc đòi quay lại. ỨC QUÁ, “NÀNG” MỚI MẮNG ANH TA MỘT TRẬN KHIẾN ANH TA BỎ ĐI. Nhưng mắng xong lại yếu lòng thấy thương thương nên mới gọi điện cho cô tâm sự.

Chuyện chỉ có vậy chứ cô nào biết bên ngoài vừa xảy ra chuyện gì nhưng con giận với mẹ trong Quân chưa nguôi thì lại đến gáo nước này ụp tới, không nghĩ nhiều anh lao tới dụi phát cái điện thoại trong tay cô ra

- Cô nói đủ chưa

Thiên Di ngơ ngác:

- Anh làm sao vậy?

- Cô thích thú với chuyện đó vậy sao?

Cô vẫn ko hiểu gì nhưng vô cùng bức tức với hành động bất lịch sự đó của anh. Nhìn cái điện thoại nằm công queo trên đất, vô 1 nơi, pin 1 nơi cô xót xa. “ Cái điện thoại thứ 2 trong tháng đó. Mình vừa mới mua”.

Quay sang Quân, mặt anh đỏ gay lên vì tức giận, biết mình ko nói đk thêm gì nữa cô quay lưng bỏ đi. Nhưng chưa kịp làm gì anh đã kéo giật cô lại

- Cô đứng lại đó chuyện này ko chưa xong đâu.

Bị sức một người đàn ông đang trong cơn tức giận kéo lại, cô mất đà ngã phịch xuống nền đá dưới chân. Ê ằm cả người. Mặt xám lại vì đau.

Thấy tình hình ko ổn, Huyền Thư vội chạy lại kéo anh ra.

Ngoài đường

Mẹ anh đang trên xe về nhà mà lòng ám ức ko nguôi, định mở túi lấy điện thoại gọi cho Thiên Di xem thế nào thì bỗng phát hiện đồ cá nhân ko phải của mình

- Chết cảm nhầm túi của Thiên Di rồi.

Bà định ra hiệu cho anh tài xế quay đầu lại thì chợt nhìn thấy cái gì đó.

Là sổ khám thai.

Bà mơ mơ hồ hồ gọi điện cho Quân hỏi rõ sự tình nhưng ngoài tiếng chuông đổ, ko ai nhắc máy. Một cảm giác bất an nhen nhói.

Lúc này ở nhà

Sau khi Quân bỏ đi đk 1 lúc, Thiên Di cũng định ra về nhưng mãi ko thấy túi xách đâu cả. Xục xạo tìm 1 lúc cô bắt đầu thấy đau bụng. Nhìn xuống chân, trên bộ vest trắng của cô có gì đó, hình như là một vệt máu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Đưa Huyền Thư về căn hộ, Quân có ý định ở lại đêm nay ở đây nhưng điện thoại trong túi anh rung liên tục từ nãy đến giờ, khiến anh ko thể ko sốt ruột. Ban đầu, nhìn thấy số của mẹ, anh nghĩ lại là việc của anh với Huyền Thư nên ko bắt máy, nhưng từ lúc đó đến giờ mẹ anh cứ gọi liên tục làm anh ko sao làm ngơ đk. Dù sao muốn mối quan hệ này đk chấp nhận anh cũng nên nhượng bộ bà một chút.

- Con nghe mẹ.

- Làm gì mà từ nãy giờ ko nghe máy.- Có thể nhận thấy mẹ anh đã hết kiên nhẫn

- Con mãi lái xe mà mẹ, có gì ko ổn sao ạ. – Quân vẫn từ tốn hỏi

- Có, rất ko ổn. Sao con lại giấu mẹ.

- Dạ, giấu cái gì ạ, con ... làm gì có.- Tưởng rằng vụ ly hôn bị phát hiện mờ hồ trái Quân đã lăm lăm.

- Còn ko nữa ak. Nếu ko cầm nhầm túi của Thiên Di chắc đến giờ con vẫn còn giấu mẹ.

- Dạ thực sự là ko có gì mà mẹ,- Quân vẫn cố biện minh vì thú thật bây giờ mà lộ thì anh chẳng biết giải thích thế nào.

- Vẫn cố sao. Mẹ đang cảm sỏ khám thai của Thiên Di đây này, đk 4 tháng rồi, ko giấu đk bao lâu nữa đâu. 2 đứa thú thật đi.

- Con.....

“Mà từ từ, cái gì, SỎ KHÁM THAI, 4 tháng. Ai có thai, Thiên Di sao”

Quân ko tin vào tai mình. Mẹ anh đang nói cái gì vậy. Thiên Di, có thai. Anh đứng chết sững một lúc.

- Quân, Quân... con còn đó ko?

- Dạ.. – Anh sức tỉnh bởi tiếng gọi xé gió của mẹ bên đầu bên kia

- Mẹ đang quay lại nhà con nhưng sao gọi cho Thiên Di mãi mà ko đk

Quân chợt nhớ đến cú ngã lúc nãy, hình như anh thoáng thấy cô ôm bụng. “Không xong rồi”.

Chưa kịp nói gì với Huyền Thư, anh cúp máy rồi chạy vội ra xe.

ở nhà

Thiên Di đang hết sức hoảng sợ, máu ngay một nhiều, bụng cũng đau dữ dội hơn trk. Điện thoại đã bị anh đập bể, cô ko liên lạc đk với ai.

Có cảm giác gì đó, bất an, đau đớn. Đứa bé đang rời xa cô sao.

Phóng xe vun vút trên đường cuối cùng cũng đã về đến nhà

Khi Quân vừa lái xe đến cổng cũng là lúc xe của ba mẹ anh xích đến, vội vàng mở cửa xe, anh lao nhanh vào bên trong. Theo sau anh là ba và mẹ anh, họ cũng đang tất tả chạy vào. Khuôn mặt ai nấy nhăn lại vì lo lắng.

Cửa chính bật mở, trk mắt là một cảnh tượng kinh hãi

Thiên Di ngồi bệt xuống sàn, người dựa hẳn vào bức tường lạnh lẽo, bên dưới là một vũng máu loang lổ, 2 tay ôm chặt bụng, người gập lại vì đau. Trán lấm tẩm mồ hôi, môi cũng trắng bệch. Ý thức cũng như đang mất dần

Ngay lập tức Quân nhanh chóng chạy đến bế thốc cô lên hướng về phía xe đến bệnh viện.

Bà Lan, mẹ anh cũng chỉ kịp kêu lên: “Lạy chúa” rồi tất tả đuổi theo.

Trong hành lang bệnh viện trắng toát và nồng nặc mùi thuốc sát trùng.

Ba anh ngồi im chằm chằm nhìn vào phòng cấp cứu, mẹ anh thì ko bình tĩnh đk như thế, bà đi đi lại lại hết khấn lại vái. Quân dựa người vào tường. Anh cần tĩnh tâm. Mọi chuyện xảy đến quá nhanh. Việc cô mang thai, anh làm cô ngã rồi cảnh vừa rồi. Quân vẫn chưa hết bàng hoàng.

Như sức nhớ ra, anh chạy đến lấy cuốn sổ khám thai từ chỗ mẹ, lật đi lật lại từng trang. Một lần nữa anh lại sững sờ khi nhìn vào ngày tháng bắt đầu đến khám. Cô đã biết mình mang thai trk khi ly hôn.

“vậy sao cô ấy còn kí vào tờ giấy đó.”- Quân thật sự ko tài nào hiểu nổi. Chẳng phải những người khác trong trường hợp này sẽ giữ chặt lấy anh sao.

Lại nhìn vào phòng cấp cứu, đèn vẫn sáng, chưa có ai đi ra.

Lòng anh như có ngàn con kiến lửa đang cắn cấu. Anh ko biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Con anh, vợ anh đang còn trong đó.

Hơn 1 tiếng đồng hồ sau, bác sĩ cuối cùng cũng chịu bước ra. Quân là người đầu tiên chạy đến

- Cô ấy sao rồi.- anh hỏi dồn

Vị bác sĩ chậm rãi cời găng tay và khẩu trang:

- Ổn rồi, cả mẹ và bé. May mà va đập ko mạnh, lại đưa vào kịp thời nên ko sao.

Quân thở cái phù, 2 vị phụ lão cũng nhẹ nhõm hơn.

- Nhưng – giọng ông bác sĩ lại cất lên khiến anh lại tái mặt lần nữa.- Anh phải nói với vợ giảm cường độ làm việc đi, chăm tắm rửa vào, cái thai bé quá. Tốt nhất là nằm ở nhà 1 tuần rồi hẵng hoạt động trở lại.

ánh sáng thiên đường vừa loé lên. Anh ngồi thụp xuống. Chỉ chút nữa thôi anh đã tự tay giết chết cô.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Rạng sáng

Quân lẳng lặng đứng nhìn Thiên Di đang li bì nhắm mắt, trên cánh tay còn đang cầm mũi tiêm truyền dịch. Mặt cô đã có thần sắc hơn lúc tối. Trông cô mệt mỏi hơn bao giờ hết. Liếc nhanh xuống bụng Thiên Di, anh khẽ đưa tay vuốt nhẹ. Có một đứa trẻ đang trong đó. Là con anh. Anh lại nhìn cô, anh muốn cô tỉnh dậy, muốn hỏi cô vì sao biết mình mang thai mà vẫn muốn ly hôn. Và hơn hết anh muốn xin lỗi cô. Chuyện ban tối, có lẽ lại là 1 hiểu lầm khác. Quân tự cười mình, anh ko rõ đã hiểu lầm cô ko biết bao nhiêu lần. Anh không lý giải đk vì sao người thông minh như anh lại mất hết lý trí trk cô như thế.

Có lẽ cảm nhận đk sự tiếp xúc từ tay anh, Thiên Di tựa người rồi từ từ mở mắt. Ánh sáng ban mai chiếu vào khiến cô khẽ nhú mày. Cô ko biết mình mê mẩn đk bao lâu nhưng hình ảnh cuối cùng trong kí ức của cô là màu đỏ của máu. “Đứa bé”. Cô hốt hoảng sờ tay lên bụng.

- Em yên tâm, con ko sao.- Một tiếng nói vang lên, cô nhận ra anh.

“Phù”. Một cảm giác nhẹ nhõm. Cô cố gắng gượng dậy ngồi tựa lưng vô gối.

- Anh biết rồi sao.- Cô e dè nhìn anh.

- Phải.

Thiên Di ko biết phải làm gì, tình tiết này ko có trong kịch bản của cô. Tuy vậy thì sự đã đành, biết thì biết có gì tât đâu:

- Em xin lỗi vì giấu anh. Nhưng Anh yên tâm, vì biết mình có thai nên em mới ly hôn nên sẽ ko có chuyện em dùng nó để chối chân anh đâu.

- Em biết mà vẫn ra đi sao. Em làm mẹ mà ko nghĩ đến con như thế sao. – Quân ko biết vì sao lại nổi nóng với cô.

Nhưng Cô cũng ko vừa:

- Chính vì nghĩ cho con nên em mới làm thế.

- Em ko thấy mình đã quá tàn nhẫn ư.- Quân nắm chặt lấy cổ tay cô

- Vậy để cho nó sống trong 1 gia đình mà bố nó có người tình bên ngoài hơn nữa lại vì cô ấy mà suýt khiến nó ko thể chào đời, như vậy mới là ko tàn nhẫn sao?

Quân roi vào im lặng. Cô nói đúng, ko sai, người sai là anh

- Tôi Tôi xin lỗi, chỉ vì lúc đó tức giận quá.

Thiên Di thấy mình đã hơi quá lời

- Em ko phải có ý đó. Chỉ là... Anh ko phải thấy áy náy về chuyện đó. Em hiểu, hơn nữa mọi chuyện ổn rồi.

Hai người lại nhìn nhau nhất loạt ko biết nói gì. Trong phòng chỉ còn nghe đk những tiếng thở.

Không gian đang yên ắng ấy bỗng bị phá tung bởi tiếng mở cửa. Bà lan, mẹ anh bước vào. Theo sau là ba anh. Ngay lập tức bà hét cầm tay rồi cầm chân con dâu, hét vuốt bụng rồi vuốt má hỏi dồn dập khiến Thiên Di ko kịp trả lời.

- Mẹ cứ bình tĩnh con ko sao. – Khó khăn lắm mới có 1 quãng nghỉ để cô nói

Nhưng chưa đâu vào đâu bà Lan đột ngột quay sang Quân cầm túi sách đập anh túi bụi, tay cấu chân đá như đánh ghen, miệng ko ngừng trách cứ:

- Chăm sóc vợ thế hà cái tg này, tí nữa thì khiến ta ko đk nhìn mặt cháu, làm chồng thế hà, tác trách thế hà.....

Quân ko kịp phản đòn trk sự tấn công liên hồi của mẹ, anh cứ uốn ** né những cái câu, cái đá đến điếng người. Ba anh và Thiên Di chỉ dám đứng đằng xa nhìn. Cô thì chưa thể xuống giường, ba anh thì lại ko dám vào can vợ thành thử cuối buổi Quân bầm dập tím tái hết cả. Anh nhìn mẹ phụng phịu:

- Mẹ thương Thiên Di hơn con

Bà Lan quát mắt nhìn sang, tay lại giờ lên trực đánh

- Ta lại “Táng” cho phát nữa bây giờ.

Mọi người thấy vậy vội vào can

- Thôi mẹ ơi, là lỗi do con bắt cần.- cô lên tiếng

Ba anh cũng vội đỡ lấy tay vợ

- Bình tĩnh đi mình, con nó biết lỗi rồi.

Mặc dù lên tiếng vậy thôi chứ lúc này nhìn Quân bị mẹ đánh mà ko dám ho he Thiên Di cũng há dạ lắm. Cô ko phải người thù dai nhưng cũng chẳng phải thánh nhân, làm gì có việc quên đi chuyện cũ dễ dàng như vậy.

Xong màn đánh lộn lúc này bà Lan bây giờ mới nói đến việc chính. Bà gọi điện cho lái xe bê lên một cơ man nào là cặp lồng rồi hộp nhựa. Bên trong đầy ắp cháo bồ câu, súp bí đỏ, gà tần, trứng hấp,....

- Bác sĩ bảo em bé nhỏ quá, con cần tắm bổ thêm.- Vừa nói bà Lan vừa múc cháo ra bát gấp thêm mấy miếng trứng bỏ lên trên rồi đặt trk mặt Thiên Di.

Cô nhìn bát cháo đầy ụ nghi ngút khói mà phát hoảng cả lên. Thiên Di vốn ko thích cháo, nhìn nó ngầy ngậy thế nào ý. Miễn cưỡng cầm thìa ngoáy ngoáy vài cái rồi đưa lên miệng chút ít. Cô khẽ rùng mình, đưa cái mặt méo xệch nhìn Quân cầu cứu. lúc này trông cô ko khác mấy đứa bé biếng ăn là mấy.

Dù biết mẹ làm đúng nhưng Quân ko đành lòng để cô chịu khổ thế này:

- Mẹ, a...- vội quá anh chưa nghĩ ra đk mưu kế gì.- à.. Có phải nên lên gặp bác sĩ nhờ tư vấn ko vậy. Cái này con nhờ mẹ đi nha. Con đi ko tiện.

Quân và Thiên Di len lén nhìn mẹ anh. Suy nghĩ 1 lúc bà Lan cũng gật đầu, đứng lên cầm túi xách cùng ba anh lên gặp bác sĩ. Trk khi đi bà còn dặn

- Cố mà ăn hết nha con, tí mẹ về kiểm tra.

2 người vừa đi Thiên Di lập tức kéo anh lại bắt anh anh gắp hết nửa bát cháo, mấy miếng trứng và vài thìa súp. Quân no đến ko thở nổi. Vậy là sau cuộc tắm bổ này, anh chắc chắn sẽ là người lên cân.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Quân chần chọc cả đêm ko ngủ, hết xoay ngang lại xoay dọc. Anh đã nghĩ mãi về cô, về cuộc hôn nhân của anh, về đứa trẻ, về tất cả. Quân ko biết phải làm gì lúc này. Thậm chí tình cảm của mình với cô là gì, anh cũng ko rõ. Quân chỉ biết trong tim anh đã có gì đó thay đổi. Mung lung và khó hiểu. Anh đứng dậy bước sang phòng làm việc ở bên, mở ngăn kéo. Tờ đơn ly hôn vẫn nằm im lìm trong hộc tủ. Phải, Quân chưa hề nộp nó lên toà, thủ tục ly hôn cũng chưa làm xong. Cái ngày cô ra đi có cái gì đó đã níu anh lại khiến anh chần trừ về điều này. Vì thế mà tờ đơn đó đã bị bỏ quên ở nơi này 3 tháng nay.

Đồng hồ điểm 5h sáng.

“Không biết đã dậy chưa”. Anh lại vừa nghĩ nhanh đến cô.

Trong anh có thứ gì đó như nỗi nhớ đang lớn dần, càng ngày càng thôi thúc. Cuối cùng anh khi nó trào dâng, anh ko kìm đk lòng, cầm chìa khoá xe chạy đến bệnh viện.

Căn phòng vẫn im lặng trong ánh sáng nhòe nhòe của khoảnh khắc bình minh non. Quân nhẹ nhàng mở cửa như sợ cô thức giấc. Nhẹ bước vào. Không có ai, Trên giường chăn gói mát lạnh, bộ đồ bệnh nhân đk gấp gọn để trên gối. Thiên Di đã biến mất. Quân chạy vội ra cổng bệnh viện. đi tới đâu cũng nhìn ngó tìm kiếm. Có lẽ Thiên Di ko biết nhưng với anh cô luôn là 1 cánh chim trời tự do như chính cái tên cô. Là Cánh chim lúc nào cũng sai cánh khiến anh ko thể nắm bắt hay đuổi kịp. Thậm chí ngay cả khi cánh chim ấy nằm gọn trong tay anh cũng ko dám nắm chặt khiến nó lại lần nữa tung cánh bay đi.

Đi qua phòng bảo vệ. Ông bảo vệ đang gà gât trên ghế trong khi tivi vẫn bật.

“Say hello”.- 1 suy nghĩ loé lên trong anh.

Hơn 20 phút lái xe.....

Đúng như anh dự đoán, cô đang ở đài truyền hình. Khi anh đến cô còn đang bận đứng bên cạnh đạo diễn chỉ trỏ gì đó, mắt đắm đắm về phía MC. Cô vẫn chưa biết đến sự xuất hiện của anh. Quân đứng đó lắc đầu thở hắt ra:

- Tóm đk em rồi.

Không đợi công việc của cô kết thúc Quân đã chạy đến kéo tuột cô đi. Thiên Di bị đánh úp bất ngờ ko kịp phản ứng gì cứ thế đơ ra một lúc mới định thần lại:

- Anh làm gì vậy, buông em ra, em đang làm việc

Quân ko nghe và vẫn phăng phăng kéo cô đi

- Anh....- Cô gắt lên, cố giằng tay ra nhưng nào đủ sức

Thấy cảnh lạ mọi người trong trường quay vội đóng máy chạy ra xem. Đạo diễn Đòla thấy sắp bị lôi đi như bắt cóc cũng vội chạy đến giữ tay Quân lại:

- này anh là ai mà lại bắt lịch sự thế.?

Thiên Di đang định lên tiếng giải thích thì Quân đã nhảy vào chặn họng cô

- Tôi là chồng cô ấy.

Mọi người xung quanh cố căng tai mở mắt ra nghe rõ từng chữ. Vài người đã nhận ra anh là khách mời tuần trk. Họ bắt đầu xì xào.

Thiên Di bối rối, định xua tay phủ nhận thì bất chợt Quân đứng bên cạnh dang tay ra ôm vai cô kéo về phía mình, tay còn lại đặt lên bụng cô:

- em cứ như vậy ko tốt cho con đâu. Về nghỉ đi.

Thiên Di cứng họng ko biết phủ nhận thế nào. Đám đông trk mặt cô ngày càng ồn ã. Họ kéo đến chúc mừng, chúc phúc hỏi han đủ thứ. Nhưng cô thì trả lời đk là bao khi cơ lười còn đang cứng lại thế này. Anh quá thâm độc khi đặt cô vào sự đã rồi. Thiên Di cảm thấy như mình vừa bị chơi 1 vố nặng.

Đang trong lúc hỗn loạn ấy một giọng nói cao ngạo vang lên:

- Phải đó, cô nên nghỉ đi. ở đây có chúng tôi lo rồi.

Mọi người trở mắt lên nhìn nhân vật vừa phát ngôn ra câu đó, nhất là cô. Cô ko tin đk nữa, Cáo già vừa nói cái gì thế này.

- Ông là ai. Cáo già của tôi đâu rồi. Ông giấu ông ấy ở đâu rồi. – cô lùi lại 1 bước đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cao Thế Hùng.

- Cô nói nhầm cái gì vậy.- ông ta tiến gần hơn về phía cô.

- Ông nói đi. Ông ko phải cáo già. Cáo già của tôi ko bao giờ nói ra những câu như thế.

- Vậy tôi phải nói những câu thế nào?

- Ông phải nói tôi ghét nơi này hay khán giả mù hết rồi như hàng ngày mới đúng.

Mọi người trong ê kíp cũng gật đầu đồng ý với cô. Quân vẫn chưa hiểu tình hình ra sao nhưng anh nhận ra người đàn ông trk mặt, là ông già cô gọi là honey trong quán rượu The King.

- Cô có bầu chứ có phải bị thần kinh đâu.- Vẫn giọng điệu khinh khỉnh hàng ngày.

- Nói đi, làm sao ông lại kí hợp đồng với chương trình.- Thiên Di đưa ra phép thử.

- Là cô già làm bồ nhí của tôi rồi ép tôi kí hợp đồng đk chưa. – Ông ta đã hết kiên nhẫn với những ánh nhìn nghi ngờ ở đây.

Hôm nay là ngày gì thế này, cô có nên tin người này là Cao Thế Hùng ko. Trong khi đó bên cạnh cô Quân lại vừa thờ dài, lại là một hiểu nhầm nữa giữa anh và cô. Hoá ra lúc nào anh cũng là người suy diễn và hơn hết, đến tận bây giờ anh mới biết vợ mình là người “thủ đoạn” thế nào.

Ai nấy sau khi im lặng thì bỗng vỗ tay dạ dan cho sự thay đổi bất ngờ của cáo già khiến ông ta hơi bối rối. Nhưng nhanh chóng lấy lại thái độ thường ngày ông ta huých tay Quân:

- Còn ko mau đưa con ngọc này về.

“Con ngọc”. tin rồi, bây giờ thì tin rồi. kẻ gọi cô là con ngọc ngoài ông ta ra chẳng còn ai.

Vậy là sau màn đánh úp vừa rồi cô đã để anh thắng thế và giờ đây đang yên vị trong xe anh ra khỏi đài truyền hình.

Chương 34

Ngồi từ nãy đến giờ trên xe Thiên Di mới sực nhớ mình chưa biết rõ điểm đến. anh vẫn đang tập trung lái xe ko biết cô đang dáo dác nhìn quanh:

- Chúng ta đi đâu vậy.

- Về nhà- Quân ko suy nghĩ đáp lại ngay

Thiên Di lại thần thờ nhìn ra ngoài đường. Mọi người bây giờ mới lục đục bắt đầu một ngày mới.

Cô thờ dài. Về nhà. Phải, nó đã từng là nhà của cô nhưng giờ thì ko. Nghe tiếng thờ ưu tư bên cạnh Quân nhìn cô lo lắng

- sao vậy

- Anh ... có thể đưa em về nhà ko? Ý em là căn hộ của em

Quân lại đưa mắt nhìn ra xa xăm về phía trk. Anh khẽ “ukm” một tiếng. Âm thanh nhẹ cất lên rồi chìm chìm vào ko gian yên lặng trong xe.

Một toà nhà năm tầng nhỏ bé giữa lòng đô thị phồn hoa.

Quân bước vào căn hộ nhỏ của cô. Tổng chủ đạo ở đây là màu trắng. Nhẹ nhàng mà tinh khiết. Tuy nhiên anh nhanh chóng nhìn ra những điểm khác thường trong nhà. Ngoài phòng ngủ đk sắp xếp đơn giản với một chiếc giường đơn, một bàn làm việc, một kệ tivi thì phòng khách và nhà bếp lại ngược lại. Ở hai nơi này đều chẳng có gì ngoài mấy cái thùng cát tông. Rõ ràng từ khi chuyển về đây ngoài phòng ngủ ra cô chưa hề dỡ đồ ra khỏi hộp. Nhìn nó giống hệt một căn nhà trống vắng đợi người đến thuê vậy.

- Em sống thế này trong thời gian qua sao.

Hiểu ý anh muốn nói gì, cô chỉ cười. Cô đưa cho anh một cốc nước

- Phần lớn thời gian đều ở đài truyền hình, ở nhà ko nổi 4 tiếng một ngày thì dọn ra làm gì.

Quân ko nói gì nữa, anh chìm vào suy nghĩ.

- Hay em dọn về biệt thự đi. ở thế này – Quân đưa nhanh mắt nhìn quanh.- Ko tiện cho 2 mẹ con lắm.

Thiên Di dừng công việc dọn dẹp đang làm lại:

- Em thấy thế này cũng ổn rồi, có mỗi mình em, ko có gì bất tiện cả. Hơn nữa....

Cô lại im lặng một lúc mới nói tiếp

- Chúng ta ly hôn rồi, ở chung mới là ko tiện. còn Huyền Thư nữa, rắc rối lắm.

- Nhưng, em ko nghĩ cho con sao.

- Anh ko phải thấy áy náy nhiều về đứa trẻ, cũng ko phải quá lo về nó. Em tự lo cho 2 người đk

Quân vẫn muốn cô về nên dù ko thích nhưng đành dùng chiêu cuối

- vậy còn mẹ anh.

Thiên Di chưa nghĩ đến điều này. Thấy cô lép vế, anh lại tiếp

- Mẹ chưa biết chúng ta ly hôn, mà cho dù biết thì chắc gì bà đồng ý, bây giờ có đứa bé rồi mẹ sẽ thà chết chứ ko để chúng ta chuyện này xảy ra đâu.

Quân nói đúng. Ngày trk 1 thân 1 mình thì ko sao. Nhưng bây giờ có con rồi. đời nào ông bà chịu bỏ cháu.Haz. Quả thật chuyện này phức tạp hơn cô nghĩ rất rất nhiều.

Và hiện tại, sau 1 phút yếu lòng Thiên Di đã đứng trong căn biệt thự. Màn thuyết phục vừa nãy tại căn hộ của cô, Thiên Di đã đồng ý. Sau khi ngồi lại bàn bạc, 2 người đã đi đến thống nhất chung: Cô về sống ở đây cho đến khi đứa bé ra đời rồi tính tiếp. Suy đi nghĩ lại cách nào cũng đang dở, thôi thì

đành dùng kế hoãn binh vậy. Dù sao thì sau vụ tai nạn vừa rồi cô cũng ko nên ở một mình. Có anh bên cạnh nhờ gấp bắt trắc cũng dễ xử lí hơn.

Thờ cái “Phù”.

Xách đến cái vali hành lý cuối cùng vào nhà, Quân ngồi phịch xuống ghế đón cốc nước từ tay cô:

- Xong rồi, 1 tuần trk mắt em cứ ngoan ngoãn ở đây đi.

Đang định bước lên sắp lại đồ cô bỗng giật lại

- 1 tuần.- Thiên Di hết toáng lên

Quân khẽ đưa tay day day lỗ tai

- Uk, bác sĩ khuyên như thế, 1 tuần và k đi làm.

Cô ko thể tin đk là mình bị đối xử như thế. Thờ thần cầm con dao trong giỏ hoa quả trên mặt bàn, cô đưa về phía anh.

- ý gì đây.- Anh khó hiểu nhú mày nhìn cô.

- Anh giết em đi.

Hơ. Quân ko nghĩ cô lại sốc đến như vậy.

- Chỉ là 1 tuần thôi, em ko cần phải tham công tiếc việc như thế.

- Tham công tiếc việc. Anh biết ngành đặc thù của em như thế nào ko. Rattng tính theo từng giây, từng phút một đó, ông anh ạ.

Quân vẫn hờ hững đặt cốc nước xuống:

- Anh ko quan tâm, tóm lại 1 tuần này anh ở nhà cùng em. Đừng mong chạy.

Thiên Di cảm thấy áp lực trong máu đang tăng cao đề lên các động mạch chủ và tĩnh mạch toàn thân. Thái độ nhon nhon của Quân càng làm sôi sục cái ý chí nhảy dựng lên và cắn cổ anh của cô. Bản thân cô cũng tin chắc rằng chỉ cần đứng đây thêm 1 lúc nữa thôi hiện thực ấy sẽ xảy ra. Chính vì vậy mà mím chặt môi, cô đá cái huych vào chân anh rồi vùng vằng bỏ lên phòng:

- Chết tiết! Chết tiết! Chết... tiết....

Anh dù đang nhăn nhó nhưng trk cái bộ dạng khi tức giận ấy của Thiên Di, Quân càng thấy hứng thú, anh nói với theo:

- Em đừng **** thê, ko tốt cho con đâu.

Rồi khập khễnh đi xuống dưới nhà trườn nước đá.

Lại nói về Tuấn, cái ngày anh biết Thiên Di có thai, bầu trời trong anh gần như sụp đổ. Anh ko nghĩ mình còn hy vọng. Mà thực chất ngay từ đầu, tình yêu này của anh cũng đã vốn là vô vọng rồi. Anh đã quá ảo tưởng và sống trong si mê quá lâu khiến bản thân bị hút sâu vào vòng xoáy ấy. Lúc tỉnh dậy dứt ra thì thân xác đã quá mệt mỏi rồi. Thiên Di đã trở về bên Quân, trở về nơi vốn thuộc về cô. Có thể người trong cuộc đang mờ mắt nhưng anh lại nhìn thấy rõ, họ luôn nghĩ về nhau, họ trở thành những thói quen của nhau mà ko người nào chối bỏ đk. Tuấn biết ngoài anh ra Huyền Thư cũng nhận rõ đk cái sự thật hiển nhiên này nhưng chỉ có điều cô ko đủ mạnh mẽ bằng anh, ko đủ lý trí bằng anh để chấp nhận nó mà thôi.

Tuấn sẽ ra đi, anh muốn đi khi vết thương chưa hẳn sâu thành những vết sẹo. Chi nhánh nước ngoài đang cần giám đốc mới, anh sẽ nhận. Anh sẽ lấy khoảng cách địa lý bù vào khoảng cách trái tim mình. Mong rằng ngày trở về anh sẽ ko đau khi nhìn thấy cô bên người khác. Nhất là khi người đó lại là bạn anh.

Ngày mọi người tiễn anh đi, Thiên Di cũng đến. Cái bắt tay tạm biệt với Quân, Tuấn đã ghé sát tai bạn mà nói:

- Cố giữ nàng nhé.

Rồi anh lại chìm vào dòng người trong sân bay đông đúc này. Nhìn bóng cô từ xa cứ nhỏ dần, mái tóc tung bay như những chân trời đang gọn sóng:

- Tạm biệt em cánh chim trời của tôi.- Anh khẽ thì thảo.

Một góc nhỏ nào đó ở sân bay

Hoài Phương đứng lặng im nhìn Tuấn ra đi. Cô hiểu rồi một ngày mình cũng phải như thế. Cô ko thể tranh giành anh với Thiên Di, vốn ko thể. Thậm chí tư cách sánh ngang cũng ko có. Quân đã từng là của cô, là của Huyền Thư này. Cô cũng có thể có đk hạnh phúc như thế, kết hôn và có con với anh. Nhưng tất cả đã sụp đổ, là cô đẩy anh ra khỏi cuộc đời cô, ra xa cô. Anh quay về bên cô chẳng qua chỉ vì lưu luyến chút tình cũ, chẳng qua là nỗi nhớ lâu ngày ko gặp lại mà lầm tưởng là còn yêu. Trái tim anh rồi cũng sẽ nhận ra sai lầm đó.

Trong khi cô cố gắng làm tắt cả để nú kéo anh thì người con gái đó chỉ cần đứng đó đẩy anh ra xa mà như thôi thúc anh chạy lại. Giống như hai người vốn đã đk buộc sẵn vào 2 đầu 1 sợi dây tơ đỏ, dù thế nào họ cũng sẽ ở bên nhau.

Biết là sẽ rất đau khổ nhưng thời gian ko còn, cô đã quyết sẽ dứt khoát mối tình này.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sau cuộc gặp chóng vánh với Huyền Thư trưa nay Quân ngồi bần thần, không phải anh ngạc nhiên vì Thư nói lời chia tay mà anh ngạc nhiên với chính những cảm xúc của mình. Anh đã nghĩ nếu Huyền Thư ra đi 1 lần nữa anh sẽ ko thể sống tiếp đk nhưng Quân đã lầm, ko ngờ khi lời chia tay đk nói ra trong lòng anh lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, thanh thản. Trầm mặc 1 lúc lâu, Anh khẽ đưa mắt sang nhìn Thiên Di đang đứng bên cạnh gọt hoa quả, liếc nhanh xuống bụng cô, bây giờ đã có thể nhìn rõ hơn trk. Đến lúc này anh phải công nhận rằng cô đã chiếm lĩnh một vị trí nào đó trong trái tim anh. Quân ko rõ tình cảm đó xuất phát từ tình yêu hay sự trách nhiệm. Nhưng dù xuất phát từ đâu thì anh cũng ko mong cái ngày cô dời xa anh sẽ đến, còn cả con anh, Quân muốn nhìn thấy nó, muốn nắm tay nó, muốn ôm nó thật nhiều.

Đứng cạnh anh từ nãy tới giờ tuy ko nói nhưng cô cảm nhận đk có ánh nhìn đang thiêu đốt ở đâu đó. Dừng tay lại nhìn xung quanh. Là từ anh, anh cứ thản nhiên ra nhìn chăm chăm vào bụng cô. Thiên Di thấy mắt tự nhiên vì điều đó:

- Anh !

Quân giật mình khi nghe Thiên Di gọi như thế

- Anh đừng nhìn chăm chăm vào bụng em như thế. Em ko thích.- cô nhăn mặt lại

- Ak, tôi xin lỗi.- anh bối rối

Bỗng nhiên Thiên Di bật cười lớn. Lúc trk anh vẫn hay xưng em – tôi, cô thấy ko sao nhưng lần này quả thật là buồn cười. Cái thứ nhất mắt anh bây giờ như người đi đại hội bị phát giác ngủ gật, cái thứ hai, ngữ điệu này thật giống ông giáo sư khoa cô khi nói sai trk sinh viên. Điều đáng bối rối y như vậy. Cô vẫn ôm bụng cười khiến anh ko thể ko tò mò

- Tôi nói gì sai sao.?

- Ko.....- Thiên Di cố nhịn cười.- Chỉ là... cách xưng hô của anh khiến em nghĩ đến mấy ông thầy đầu hói ở đại học.

Quân bây giờ mới té ngựa, cô đang so sánh anh với mấy lão đầu hói, mắt cậ.

- Nếu ko thích thì tôi ak ko, anh sẽ đổi.

Thiên Di bây giờ mới có thể ổn định, k cười lớn nữa nhưng vẫn tùm tùm

- Câu cửa miệng của anh: Tùy thôi.- Cô nhảy mắt tinh nghịch rồi đẩy đĩa táo về phía anh.

Sau bữa trưa Thiên Di buồn ngủ kinh khủng, cô leo lên giường vui mình trong đồng chăn gối. Từ ngày có bầu cô mới biết thế nào là ngủ trưa. Nhưng quả thật cô có một thói quen khác người, có lẽ đk hình thành trong môi trường làm việc thiếu ngủ quá lâu chẳng, đó là việc luôn ngủ rất nhiều, ko ăn uống, chỉ ngủ và ngủ thôi. Bằng chứng là đã đến giờ cơm tối, cô vẫn ko thèm cựa người. Quân ko thể để tình trạng này tiếp tục. Cứ nói là tắm rửa nhưng toàn ngủ chứ chẳng thấy ăn thế này thì bỏ đk vào đâu. Anh cố gắng dựng cô dậy, hết kéo tay kéo chân rồi đủ mọi trò mà ko có hiệu quả. Túng quá anh đành dùng chiêu véo má. Dù ko phải là người có khuôn mặt bầu bĩnh nhưng làn da bà bầu quả thật căng và mịn nha, véo thích tay thật nha.

Bị cảm giác đau làm gián đoạn giấc ngủ Thiên Di bực bội ngồi dậy đập Quân một cái thật mạnh khiến anh rơi phịch xuống đất sau đó là một màn liên hoàn gối ném về phía Quân, căn phòng ngủ đang yên tĩnh bỗng rộ lên 1 loạt tiếng ***** thê:

- Az... bực mình cái đồ \$@**((&%())@\$...

Quân cứng họng ko nói lại đk gì, lĩnh vực ngôn ngữ này anh ko rành cho lắm.

- Em quả là dân giang hồ đó, Di BaBy.- Bây giờ thì anh tin 100% vào tin tức Tú nói hôm nọ ở văn phòng.

Đang mơ màng trong giấc ngủ chưa tròn, Nghe thấy “ Bí danh” của mình cô sực tỉnh, mở to mắt, giọng nghiêm trọng đề phòng:

- Anh, sao anh biết.

- Nghe nói thôi, là thật sao.- vừa nói anh vừa Cúi xuống nhặt mấy chiếc gối cô vừa ném mang lại giường

Cô khẽ nhún vai

- Vang bóng một thời thôi.

Quân ngày càng tò mò:

- Vậy nói đi em đã làm những gì?

Cô trầm ngâm ra chiều suy nghĩ

- Ờ thì... Ko có gì nhiều. ukm đánh ghen, đánh hội đồng, đua xe, cá độ, thuốc lắc. Những thứ đó hầu như đã thử qua.

Quân chết sống, anh dù là người ăn chơi nhưng dù sao cũng là con nhà danh gia vọng tộc những việc mang tính chất chợ búa như cô nói anh chưa từng nghĩ mình sẽ làm càng ko nghĩ mình sẽ lấy một cô vợ đã làm những việc đó.

Thấy mặt anh nghệt ra cô lại đk 1 trận cười lớn lần nữa trong ngày.

Lại nói...

Khoảng thời gian 1 tuần này đối với Thiên Di quả thật ko khác gì tra tấn. Không việc làm, không thức khuya, lịch làm việc cũng như sinh hoạt bị đảo lộn. Cô lúc nào cũng thấy bồn chồn chân tay ko yên. 1 người đã quen với hoạt động thậm chí là hoạt động mạnh như cô bây giờ lại ngồi ko thể này thì thật ko đành lòng. Muốn trốn đến đài truyền hình 1 chút nhưng anh cứ kè kè bên cạnh thì sao có thể bước chân đi đk. Có mỗi buổi tối lên tổng kết rating và lên kế hoạch một chút anh cũng ko để yên. Cứ đến 10h là lại ngó vào nhắc nhở. Lần nào cũng khiến cô bực bội hết to

- Em chưa buồn ngủ

Nhưng anh thì sao, vẫn mặt dày xông vào phòng ngủ như ko có

- Nhưng con buồn ngủ rồi.

Nói xong lại tắt phụt máy tính rồi lúi tuột cô sang phòng ngủ, ôm cô chặt cứng trong tay khiến cô đành bất lực nhắm mắt.

Cuộc sống cứ êm đềm như thế mà qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Cuối cùng một tuần ở nhà bỏ gối cũng qua đi, đk quay lại với công việc thật thích. Thiên Di ôm chầm lấy cái laptop hạnh phúc ko nguôi. 1 tuần nay, anh ko cho cô đụng vào nó, hết đặt pass rồi lại giấu sặc. Cô nhớ nó lắm rồi.

3h30

Háo hức mở mắt, nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, cô lằng lằng bước những bước chân vào phòng tắm đánh răng rửa mặt nhưng chưa kịp đụng đến cánh cửa thì “Vụt”. Anh ko biết dậy từ lúc nào đã bước qua cô rồi chui tọt vào nhà tắm. Trk khi đóng cửa lại còn ngó đầu ra:

- Đợi đấy anh đưa đi làm

Đưa đi làm. Thôi đi, giống y trẻ con mẫu giáo ý. Ko thích đâu. Thiên Di còn chưa kịp ứ ứ, cứ đứng ngẩn ra trk cửa phòng tắm phụng phịu, anh lại ngó ra 1 lần nữa:

- Sao, muốn vào chung ko.

Cô bấu môi:

- Ko cần, cảm ơn

Rồi ngững nguẩy xuống nhà tắm dưới tầng 1.

4h 15

Trong khi cô đang cuống cuống thúc dục vì sắp đến giờ họp thì anh vẫn còn đang cầm cùi nào rán trứng nào nướng bánh mì, cái gì mà bữa sáng là quan trọng nhất rồi nhồi như nhồi vẹt mấy quả trứng khiến cô no đến tức cả bụng nhưng vẫn phải nhắm mắt nhắm mũi mà ăn nhanh để còn khởi hành.

4h30

Đã muộn, vội gắp chết mà anh trk khi xuống xe còn kéo cô lại nhắc nhở

- Đừng có uống càfê, ko đk làm việc quá sức, đi lại nhẹ nhàng ko đk chạy....bla...bla...

Những thứ đó cứ bay qua tai cô vù vù, cô thì nhún nhảy ko yên chỉ muốn dùng băng keo dán miệng anh lại mà thôi

- Thôi đk rồi, con biết rồi bố trẻ.- Ko đợi anh nói xong cô tranh thủ sơ hở mở cửa chạy vụt vào trong

Đang sau tiếng anh vẫn văng vẳng:

- Biết rồi mà vẫn chạy thế kia ak.

Đạo này cô nhàn nhả hẳn, có lẽ do chương trình đã đi vào quỹ đạo phát triển một cách ngon nghề cộng thêm sự giúp đỡ nhiệt tình của mọi người với 1 bà bầu như cô nên mỗi ngày Thiên Di chỉ đến đài có mấy tiếng đồng hồ từ lúc 4h30 đến 9h là đã về nhà. Chiều cũng ko có làm gì, thi thoảng thì sang nhà ba mẹ anh cho ông bà đk gần cháu. Nói thật là mẹ anh cứ chiều, chăm lo cho Thiên Di thế này cô thật ko dám nghĩ đến lúc bà biết chuyện ly hôn thì ra sao. Cô ko đánh lòng để nụ cười phúc hậu ấy tắt ngấm.

Tháng thứ 5

Cái bụng càng ngày càng lộ rõ

Ngày trk đi khám thai một mình thì cô thấy tủi thân nhưng bây giờ có anh ở bên thì lại hối hận biết bao. Tháng vừa rồi vì thai quá nhỏ nên ko nhìn rõ giới tính đứa trẻ nhưng sau thời gian tầm bố, hôm nay bác sĩ đã xác định đk rõ hơn, khẳng định là một bé trai. Lúc nhận đk tin này Quân dựng dậy chạy đến như muốn ôm lấy cái màn hình máy siêu âm, sau đó lại bất ngờ quay ra thom cái chụt vào bụng cô, cười tít cả mắt:

- Con thuộc phe anh em ạ

Ồi gòi ơi, ở đây toàn người lạ, nhìn chị bác sĩ bụp miệng cười mà cô ngại gắp chết. Trông anh y như dân bản lúc điện về

- Anh quê ở đâu đấy.

Biết mình bị nói xỏ nhưng Quân vẫn ko thể kìm lại sự vui sướng này. Cảm giác đk làm bố thật tuyệt.

Một sáng đẹp trời

Quân đang trong phòng làm việc chuẩn bị kí hợp đồng với một trung tâm thương mại. Thời gian vừa qua cứ lo cho Thiên Di rồi lại quanh quẩn bên cô, anh ko giành nhiều tâm tư cho công việc nên lần này muốn chuẩn bị tốt một chút. Nhưng mà xem nào, sáng nay lại mãi ép Thiên Di ăn sáng rồi vội đến văn phòng anh để quên mất con dấu ở nhà rồi.

“Chết, 5’ nữa đến giờ hẹn, lúc này về nhà thì ko kịp”.

Đang chưa biết thế nào thì điện thoại rung lên. Màn hình hiện dòng chữ “Thiên Di”

- Anh nghe, sao em

Giọng cô vang lên đầu giây bên kia

- Anh để quên con dấu nè, em mang đến cho nhé.

- May quá, anh đang cần.- Quân mừng rỡ

- Ok, tí em đến.

Cuộc gọi kết thúc cũng là lúc trợ lý của anh dẫn đối tác vào. Quân hơi ngạc nhiên bởi trong suy nghĩ của anh, đại diện bên đối tác ít nhất cũng phải là những vị lão thành trong kinh doanh dù sao trung tâm thương mại của họ cũng có quy mô khá lớn. Nhưng ko, trk mặt anh là một anh chàng còn trẻ, chạc tuổi anh là cùng. Bên cạnh là một cô gái chắc cũng độ tuổi ấy, ăn mặc thời thượng, có lẽ là thư kí.

Sau những cái bắt tay thân mật và những ánh nhìn ngăm đánh giá nhau, họ cũng đi vào vấn đề chính. Bản hợp đồng.

Dưới đại sảnh,

Chiếc taxi dừng bánh, Thiên Di bước xuống xe. Cô thấy choáng trk quy mô công ty của anh. Dù biết là một tập đoàn lớn nhưng lớn đến mức này thì Thiên Di chưa nghĩ đến. Những cửa kính lớn trong veo xếp chồng lên nhau tạo nên một kiến trúc cao tầng vun vút, Đại sảnh cũng đk thiết kế rất quy mô với những viên gạch láng bóng, những cột đá sừng sững, những bức tranh tường hoành tráng...

- Làm ăn cũng đk đấy.- Cô thăm đánh giá.

Đến bàn lễ tân, cô nhẹ nhàng hỏi một cô gái đang ngồi tô về son phấn:

- Cho em hỏi phòng tổng giám đốc ở tầng mấy ạ.?

Cô gái lễ tân kia dừng tô son, nhìn nhanh người đối diện và đặc biệt chú ý đến cái bụng bầu:

- Cô tìm tổng giám đốc có việc gì, có hẹn trk chứ.

Có vẻ cô gái ấy ko nghĩ 1 bà bầu như Thiên Di đến gặp anh, tổng giám đốc cũng là thần tượng của nhân viên nữ trong công ty để làm gì.

- Em là vợ anh ấy, đã gọi điện trk rồi

Cô gái kia ko tin nổi vào cái thông tin sét đánh vừa rồi, những nhân viên nữ xung quanh đang làm việc hay chỉ đi qua cũng dừng lại tập trung ánh nhìn vào cô rồi sau đó lại là bụng cô. Bầu trời đang sụp đổ, thần tượng, bost đại nhân của họ đã hết hôn và sắp có con. Vỡ mộng, vỡ mộng, vỡ mộng !!!!!

- Tán. g. g ... 6.- Cô nàng lễ tân vẫn chưa hoàn hồn, ấp úng

Thiên Di nhanh chóng bước đi tránh khỏi tầm nhìn của nữ nhân nơi đây.

Bên trong phòng họp hai bên đang vui vẻ tay bắt mặt mừng vì đã thoả thuận xong bản hợp đồng. Đã đến màn đóng dấu kí tên. Nhìn đồng hồ. Anh sốt ruột. Điện thoại lại rung. 1 tin nhắn đến từ Thiên Di

“Em đến rồi, đang lên”.

Anh thờ phui, quay sang cười trừ với anh chàng giám đốc trẻ bên đối tác:

- Xin lỗi, hôm nay vội quá quên mang con dấu. Phiên mọi người chờ một lát, vợ tôi, cô ấy đang mang lên.

Anh chàng giám đốc kia cũng cười đáp lễ:

- Ko ngờ anh trẻ vậy mà đã lập gia đình, khâm phục, khâm phục.

- Ôi dào trẻ trung gì nữa.

Cuộc nói chuyện đang sôi nổi bỗng bị tiếng mở cửa làm gián đoạn. Sau tấm kính là bóng một cô gái tóc dài đen nhánh xoã tung, chiếc váy bầu màu vàng mù tạt uyển chuyển theo từng bước đi của nàng. Anh giám đốc trẻ bên công ty đối tác bỗng bật dậy cổ nheo mắt nhìn cho rõ:

- Thiên Di

Cô nhìn theo hướng âm thanh vừa phát ra, cũng ngạc nhiên và sững sốt ko kém

- Kevin.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Kevin đứng đó nhìn Thiên Di chằm chằm. Anh quên mất những ánh nhìn khó hiểu của những người xung quanh, có tổng giám đốc công ty anh vừa ký hợp đồng, có mối tình đầu của anh cũng là thư kí riêng và có cả cô bạn gái cũ của anh. Thiên Di.

Ngày Kevin nói lời chia tay, anh đã chuẩn bị tinh thần cho 1 cuộc khốc lóc van xin vật vã của tui con gái vẫn hay làm nhưng ko, cô ko nằm trong số đó, cô chỉ trả lời anh chữ “uk”, ko hỏi, ko níu kéo thêm gì. Lúc đó anh thấy thật hụt hẫng giống như anh chẳng là gì với cô vậy. Anh đang phân vân giữa mối tình đầu với mối tình hiện tại. Ngày đó, nếu Thiên Di giữ anh lại, có lẽ Kevin sẽ vẫn bên cô đến lúc này.

Nhưng cô đã buông tay, anh còn nói gì đk sao. Có phải anh đã chơi một trò chơi nguy hiểm. Có phải anh đã quá tham lam khi muốn chiếm lĩnh 1 lúc tình cảm của cả 2 cô gái.

Kevin ko biết, anh từng nghĩ anh yêu Khánh Linh – mối tình đầu của anh hơn Thiên Di nhưng sao giờ đây khi nhìn thấy cô anh vẫn thấy xốn xang đến vậy.

Quân nhìn Thiên Di đứng bối rối ko biết làm gì, lại cộng thêm khuôn mặt ngẩn ngơ từ phía đối tác nhìn vợ anh, khó chịu, Quân vội lên tiếng:

- 2 người biết nhau sao.

Cả Kevin và Thiên Di nhìn nhau ko biết phải nói thế nào, Quân lại gần giọng hỏi lần nữa. Lần này cụ thể hơn, anh quay về phía Kevin:

- Giám đốc Trịnh quen vợ tôi sao.

- Ak, vâng. Chúng tôi là.....

- Là bạn cũ- Cô vội đỡ lời

Nhưng dường như ko thoả mãn với đáp án này, Quân nhìn cô nghi hoặc. Thiên Di hiểu, cô vội rướn người lên nói nhỏ vào tai Quân: “Tí về kể cho”.

Nhìn Thiên Di và Quân thân mật ghé tai nhau thì thầm, Kevin thấy mình như rơi vào vực sâu. “Vợ ư”. Quân gọi Thiên Di là vợ. Có nghĩa là cô đã kết hôn. Cái bụng kia nữa, họ sắp có con. Kevin thấy mình thật ngốc nhưng nếu bây giờ anh buông tay một lần nữa thì thật ko can tâm, ko đành lòng. Có lẽ với Thiên Di, Kevin vẫn còn chút gì đó gọi là vương vấn.

- Nếu là bạn cũ thì tốt rồi, bữa cơm trưa nay mời cô đi cùng nhé.- Trong khi mọi người còn đang trầm mặc e dè nhìn nhau thì Khánh Linh là thư kí cùng là mối tình đầu của anh hồn nhiên lên tiếng. Có lẽ, cô nàng vẫn chưa ý thức đk nguy cơ trk mắt.

Bất ngờ trk lời mời này nhưng nếu ko nhận lời thì cũng thật chẳng hay ho chút nào dù sao chuyện công phải ra chuyện công, chuyện tư phải ra chuyện tư. Hơn nữa cô với Kevin cũng kết thúc rồi, đâu có gì khuất tất sao phải chột dạ.

Trong nhà hàng sang trọng

Quân luôn cảm thấy ở ánh mắt Kevin dành cho Thiên Di có gì đó lưu luyến ko giống ánh mắt giữa những người bạn cũ. Anh tò mò vô cùng câu chuyện Thiên Di nói “tí về kể cho”. Tuy vậy Khánh Linh ko tính ý đk như Quân, cô vẫn tin rằng Thiên Di với Quân chỉ là những người bạn thông thường, đã vậy lại còn hỏi thăm về tình hình bầu bí:

- Tháng thứ mấy rồi em. Là con trai hả?

Thiên Di khẽ đỡ bụng:

- Vâng, Tháng thứ 5 rồi chị ạ.

- Cha! vậy chẳng mấy chốc mà ra đời, chắc giống bố Quân lắm đây.

Linh cứ hồn nhiên nói mà ko biết bên cạnh cô, Kevin đang thấy chua xót thế nào.

Ngồi một lúc những món ăn cũng đk dọn lên. Bốn đĩa bát tét được trình bày vô cùng đẹp mắt xếp xung quanh bàn.

Thiên Di nhìn miếng thịt vàng ươm còn thoang thoảng mùi tiêu muối, khoai tây và cà rốt ở một góc, pho mát đặt trên hành tây cùng vài quả cà chua trang trí chỉ muốn ăn ngay nhưng lại ngất một nổi. Cô vốn là người thuận tay trái bị mẹ bắt tập sang tay phải nên tay cầm dao của cô trong các bữa ăn kiểu tây như thế này thường rất yếu. Chính vì vậy mà Thiên Di rất ngại phải cắt thịt. Mỗi lần đi ăn như thế này Kevin thường cắt sẵn cho cô.

Mặc dù thời gian bên nhau ko quá lâu nhưng đủ để Kevin hiểu đk nhược điểm này của Thiên Di. Anh vẫn muốn duy trì thói quen lúc còn ở bên nhau. Vậy là ko để cô phải chờ lâu anh đã cắt sẵn miếng thịt của mình rồi đưa về phía cô:

- Em ăn đĩa của anh đi, cắt hết rồi.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, đang muốn ăn mà cắt mãi ko đk lại có người bung sẵn, Thiên Di vui vẻ nhận lấy chiếc đĩa. Cô ko biết rằng Quân đang rất khó chịu vì hành động này của 2 người. Như chưa dừng lại ở đó, Kevin nhìn mấy miếng cà rốt bị cô gạt qua gạt lại trên đĩa nói:

- Em không thích ăn cà rốt thì thôi, ko phải ép bản thân như thế.

Tuy nhiên cô chưa kịp lên tiếng đáp lại Kevin thì Quân đã chặn họng

- Không đk, cà rốt nhiều vitamin A, vì con cố ăn đi em.

Thiên Di thấy hơi ko ngại khi bỗng dung đk Quân quan tâm khá quá trk người lạ thế này cô cười trừ rồi nhấm nháp cố nuốt mấy miếng cà rốt đáng ghét.

Cuối cùng sau 1 tiếng đồng hồ bữa ăn cũng kết thúc, ko để Thiên Di kịp từ biệt Kevin, Quân đã vội kéo cô ra xe.

“Rầm”. cửa xe bị đóng vào một cách thô bạo.

Thiên Di ko hiểu sao nhưng nhìn thái độ của anh có vẻ ko tốt. Mặt mũi cứ hầm hầm khó chịu. Thôi thì đang những lúc dở dở ương ương thế này thì tốt nhất là cứ ngồi im vậy.

Xe lăn bánh ra khỏi ngã tư cô thấy cảnh bên đường trôi qua vùn vụt trk mắt. Quay sang, anh đang cố sức nhấn ga, phóng nhanh hết mực có thể. Phía trk đèn đỏ đã sáng nhưng anh ko có vẻ gì muốn dừng, lúc này có lẽ ko thể im lặng nữa:

- Anh à đi chậm lại đk ko?

Quân nghe thấy nhưng bỏ ngoài tai câu nói đó, anh chỉ muốn về nhà thật nhanh để biết rốt cục 2 người là có quan hệ gì, Quân vẫn tiếp tục nhấn ga.

- Anh, em đang có bầu đó.- Thiên Di gắt lên.

Quân Hít một hơi dài rồi từ từ giảm ga xuống.

Vừa về đến nhà, Thiên Di còn chưa kịp thở đã bị anh lôi tuột vào trong phòng, anh bắt đầu hỏi dồn

- Về nhà rồi, em kể đi

Thiên Di vẫn ngơ ngác

- Kể cái gì?

- Á... điên mất thôi.- vừa nói Quân vừa vò vò đầu. anh đang dần mất hết kiên nhẫn.- Chuyện về người em gọi là Kevin. Hắn ta là ai và tại sao biết rõ thói quen sinh hoạt của em đến vậy.

Về điểm này Quân rất giận bản thân, anh giận mình vì sao là chồng cô mà lại ko biết cô thích gì, cô muốn gì hay thường làm gì. Thật sự là rất giận. Trong khi đó cô vẫn điềm nhiên:

- Ak.... Anh ấy là người quen cũ... nói đúng ra thì là người yêu cũ.

Quân bật dậy:

- Người – yêu – cũ

Anh biết ngay mà, từ cái nhìn cứ chỉ đến lời nói của Kevin đều toát lên thứ gì đó như là tình cảm lưu luyến. Bây giờ thì đúng rồi họ ko phải là bạn bè bình thường. Quân cảm nhận rõ nguy cơ mất cô đang đến ngày càng gần.

Nhìn mặt Quân nghệt ra, cô vội trấn an ngay:

- Anh yên tâm, em với anh ấy chia tay rồi.

Quân vẫn lặng im ko nói gì, anh vẫn cảm thấy sợ. Chia tay rồi thì sao chứ, có gia đình thì sao chứ, chẳng phải anh với Huyền Thư cũng đã từng quay lại với nhau sao.

Có lẽ tình cảm của Quân ko xuất phát từ sự trách nhiệm mà là tình yêu. Quân giờ đây đã ý thức rõ đk việc này.

Thấy Quân vẫn ko phản ứng gì, Thiên Di định đứng lên đi thay đồ thì từ đằng sau Quân lại nhào đến ôm cô chặt cứng trong vòng tay:

- Em sẽ ko ra đi chứ.- Quân khẽ hỏi

Đứng im một lúc lâu. Thiên Di mới quay người lại, nhẹ nhàng gạt đầu. Hai người cứ lặng im trong vòng tay nhau trong khoảnh khắc ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Thiên Di khẽ xoay người, anh vẫn nằm cạnh cô, vẫn quàng tay qua bụng cô như mọi tối. Vừa rồi con trai cô lại khẽ đạp làm mẹ tỉnh giấc, nó vẫn hay hiếu động như thế. Bỗng cô nhớ lại chuyện hồi sáng. Quân đã ôm cô và hỏi cô sẽ ko ra đi chứ. Câu hỏi đó là sao? Tình cảm của anh với cô rốt cuộc là như thế nào? Là yêu thương hay đó đơn thuần chỉ là sự chiếm hữu. Thiên Di ko rõ nhưng cô ko muốn ngộ nhận. Cuộc chơi ái tình cũng như 1 cuộc chiến tranh hạt nhân, ko có bên nào thắng mà chỉ có những vết thương. Cô là người mạnh mẽ nhưng ko phải sắt đá. Cô ko kiên cường đến mức có thể chịu

đựng đk điều đó. Tốt hơn hết là vẫn nên rõ ràng, sống trong sự minh bạch ít ra cũng an toàn hơn 1 không gian lu mờ.

Thiên Di nhẹ đưa tay chạm vào khuôn mặt đẹp của Quân, hàng mi anh vẫn nhắm lại im lìm. Cô biết trong thời gian qua tình cảm của cô đã thay đổi thế nào. Đã từ dừng dừng đến quan tâm như thế nào. Có thể nó chưa im đậm, chưa sâu sắc nhưng k phải là ko có. Chính vì thế mà cô càng muốn biết anh nghĩ gì và cảm thấy thế nào. Nếu như tình cảm của cô chỉ là đơn phương cô sẵn sàng bóp chết nó. Thiên Di ko muốn nó trở thành vũ khí tự làm đau bản thân mình.

Nhưng làm cách nào đây, làm cách nào để biết.

Từ sau bữa ăn trưa với Kevin đến nay đã đk hơn 1 tháng, Kevin đã nhiều lần liên lạc với cô hẹn gặp nhưng lần nào cô cũng từ chối. Một phần là vì cái thai đã gắn đến tháng thứ 7, di chuyển khá bất tiện một phần cũng là vì anh. Dù sao cô cũng kết hôn sắp sinh con đến nơi mà vẫn còn qua lại gặp tình cũ thì không hay lắm. Hơn nữa Thiên Di cũng hiểu là Quân không thích cô tiếp xúc nhiều với Kevin.

Cũng sắp sang tháng thứ 7 sức khỏe của Thiên Di cũng ko đk như trk, nhất là trong vấn đề dậy sớm và di chuyển vậy nên từ tuần sau cô không đi làm nữa, bắt đầu chế độ nghỉ thai sản. Hôm nay là ngày cuối cùng đi làm, cô ở lại muộn hơn mọi khi để sắp xếp bàn giao lại công việc. Đang duyệt lại kịch bản lần cuối, cô bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Mời vào.

Thiên Di ngưng đọc ngừng lên nhìn về phía cánh cửa. Một thân ảnh đàn ông nhưng ko phải Quân. Là Kevin. Thiên Di có hơi bất ngờ vì ko nghĩ Kevin sẽ đến tận đây.

- Hey, chào em. Có việc đi ngang qua đài truyền hình nên vào thăm em

Dù ngạc nhiên nhưng theo phép lịch sự Thiên Di vẫn cười và mời Kevin ngồi xuống.

- Đạo này em đang tránh gặp mặt anh đúng ko?- Bỗng Kevin hỏi.

Bị nói trúng tim đen, Thiên Di cũng hơi vấp một tí nhưng nhanh chóng lấy lại thái độ:

- Nào có, chỉ là em di chuyển ko tiện hơn nữa cũng bận rộn công việc trk lúc nghỉ nên ko có gặp anh đk.

- Thật sao?

Cô khẽ gật đầu, ngồi xuống nhưng xa Kevin một chút.

- Anh và Khánh Linh vẫn ổn chứ, bao giờ định đi thêm bước nữa đây.- Cô cười hỏi xã giao.

Uống một ngụm trà, Kevin lắc đầu:

- Bọn anh trực trực, chia tay rồi

Cô vội bối rối dù sao thì cũng đã khơi lại chuyện buồn của người khác

- Em xin lỗi.

- Đúng, em cần xin lỗi, nhưng là xin lỗi Khánh Linh.- Kevin đặt tách trà xuống nhìn thẳng vào mắt cô.

Thiên Di khựng lại:

- HA. Là sao? – cô ko hiểu câu nói vừa rồi cho lắm.

- Là em,- Kevin chỉ tay về phía cô.- Là em đã cướp anh khỏi Khánh Linh.

Sửng sốt một lúc cô phá lên cười

- Ha, anh vẫn vui tính như xưa nhỉ.

Nhưng Kevin vẫn ko đổi sắc mặt:

- anh ko đùa.

Nhìn sâu vào mắt Kevin, Thiên Di hoảng hốt. “Chết cha, anh ta nói thật. Chuyện này là sao”

Kevin thấy cô im lặng anh lại tiếp:

- Nếu ko phải em lại xuất hiện trk anh 1 lần nữa, lại xáo trộn tình cảm của anh 1 lần nữa thì sẽ chẳng bao giờ anh hiểu đk người anh yêu là em, ko phải Khánh Linh.

Thiên Di khẽ lắc đầu. Bản chất của đàn ông quả là cố hữu ko đổi ak nha. Tại sao lúc nào cũng phải tìm kiếm không ngừng coi nới trái tim của mình ngay cả khi đã có người yêu, tại sao lúc nào cũng muốn chơi trò đuổi bắt luẩn quẩn của tình ái. Kevin yêu cô, Khánh Linh xuất hiện, anh chạy theo Khánh Linh. Anh yêu Khánh Linh, cô xuất hiện anh lại chạy theo cô. Cái vòng tròn này sao còn ko mau chấm dứt.

- Nhưng em đã kết hôn rồi, chúng ta ko thể đâu.- cô nghiêm túc từ chối.

Tuy vậy Kevin vẫn ko có dấu hiệu buông tha.

- Em đừng nói dối anh nữa. Anh đã biết hết rồi đây là một cuộc hôn nhân sắp đặt theo di nguyện của mẹ em, hai người vốn ko có tình cảm hơn nữa lại đã từng ly hôn.

Không để Kevin nói hết cô đứng dậy, gắt:

- Anh điều tra em.

- Phải.- Kevin thú nhận

- Anh bỏ ngay cái trò ấy đi. Em ghét nhất cái kiểu lén lút ấy.- Cô gương đôi mắt gườm gườm về phía Kevin.

- Anh xin lỗi, nhưng nếu ko làm thế làm sao anh biết mình còn cơ hội

- Ko có cơ hội nào cả, em sẽ ko quay lại với anh đâu, em cũng sắp có con rồi, với lại Bây giờ em và Quân sống rất tốt. – Cô dứt khoát.

- Nhưng em nghĩ lại đi, 2 người đã ly hôn nay lại quay lại. Hoàng Quân làm thế là vì em hay vì đứa bé.- Kevin cũng ko phải hạng vừa, anh ta lập tức xuyên thẳng 1 mũi tên nhọn vào trái tim cô.

Phải, Kevin nói đúng. Quân vì đứa bé hay vì cô. Thiên Di ko nói đk gì. Đến cô cũng ko biết chắc thì trả lời thế nào.

Đúng lúc ấy điện thoại trên bàn làm việc rung lên, Thiên Di định bụng bước tới nghe điện thoại rồi lấy cớ đuổi khéo Kevin về thì từ sau, Kevin đã vội túm lấy cô, ôm chặt:

- Xin em đấy, quay về bên anh đi. Anh ko quan tâm em đã kết hôn, ko quan tâm em đã có con.

Thiên Di hoảng hốt ko biết phải làm gì. Kevin miệng thì nói ko quan tâm nhưng tay thì siết chặt như muốn bóp nát đứa trẻ trong bụng cô vậy. Không có cách nào, cô đành cố đẩy anh ta ra.

- Anh làm gì vậy.? Buông ra.- Cô gắt lên.

Trong cái khoảng khắc cô vừa thoát ra khỏi vòng tay Kevin một thân ảnh to lớn đã xẹt qua cô lao vút về phía anh ta.

“Bốp”.

Là Quân. Có lẽ cú điện thoại lúc này là của anh. Ko thấy ai bắt mắt sợ có chuyện nên anh đã lên trên này. Và chắc anh đã chứng kiến mọi chuyện nên mới ko kìm chế đk mà ra tay đánh Kevin.

Sau cú đấm vừa rồi Kevin loạng choạng rồi ngồi phịch xuống ghế, khoé miệng còn rỉ máu.

Thiên Di chưa kịp định thần nhìn lại sự việc thì Quân đã chạy đến nắm vai cô:

- Em ko sao chứ, hấn ta ko làm gì em chứ.

Thiên Di khẽ lắc đầu, như chỉ chờ có vậy Quân cầm vội túi xách trên bàn làm việc của cô rồi kéo cô phăng phăng ra ngoài, trk khi đi còn ngoảnh đầu lại cảnh cáo:

- Nếu anh còn dám động đến Thiên Di 1 lần nữa thì tôi ko dám bảo đảm sẽ nhẹ tay như hôm nay đâu.

Thế rồi cứ thế mà kéo cô ra bãi đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Theo thói quen cũ Quân lại lái xe điên cuồng trên xa lộ. Thiên Di ngồi bên dù sợ mất mật nhưng ko dám can. Dù sao lần này lỗi là do cô. Nói thật lúc Quân xô cửa đi vào cô có cảm giác như bị bắt gian vậy. Kể ra cũng hơi chột dạ.

Cuối cùng sau bao giật mình, bao thót tim ở mỗi khúc rẽ, khúc ngoặt trên đường 2 người đã về đến nhà. Lần đầu tiên Thiên Di cảm nhận rõ đk sự vững chãi của mặt đất này đến vậy. Cô chậm rãi tiến vào trong nhà. Nhưng Quân thì khác anh hùng hực xông vào, xô cửa cái “rầm”. Bên trong, mấy cái gối tựa lưng sofa phòng khách cũng bị anh ném lăn lóc mỗi chiếc một nơi trên sàn, trên bàn trong con xa giận. Cô bước vào nhìn thấy cảnh này ko khỏi ngán ngẩm thở dài: “Y chang trẻ con” rồi từ từ cúi xuống nhặt từng chiếc gối lên đặt vào chỗ cũ:

- Anh bình tĩnh đi, ko đáng đâu.

Quân vẫn hùng hực lửa giận:

- Sao lại ko đáng, tên khốn đó, hần dám...

- Dám gì chứ, chỉ là một cái ôm thôi mà.- Cô đứng đưng chặn họng anh.

Thái độ ấy như đổ thêm dầu vào lửa, anh càng hung hăng hét lên:

- 1 cái ôm

Tuy có hơi giật mình nhưng Thiên Di vẫn nhẹ nhàng gạt đầu:

- Vâng, 1 cái ôm. Đâu có làm gì đâu. – Cô quay sang nhìn anh gian xảo. – Mà từ khi nào anh lại nhạy cảm quá như vậy?

Quân khựng lại. Phải có lẽ Thiên Di nói đúng, anh đã quá nhạy cảm chăng. 2 người bọn họ đã làm gì đi quá giới hạn đâu. Mặc dù Kevin là người chủ động nhưng cô cũng đã đẩy hắn ta ra còn gì. Thiên Di đâu có phản bội anh, sao anh phải bực.

“Haz...”- thở dài 1 hơi anh đành thú nhận

Trường hợp này chắc chỉ có thể giải thích rằng Quân đã quá yêu Thiên Di. Đối với anh, cô giống một quả cầu pha lê ánh tím quý giá. Nhìn vào đó ko ai cưỡng nổi đk sự ma mị của nó. Và chính vì thế anh ko muốn một kẻ nào vấy bẩn hay chỉ là chạm vào nó. Thiên Di là của anh, là của riêng Hoàng Quân này.

Thiên Di - một cô gái có con người giống hệt như cái tên. Cái tên của sự phóng khoáng, cái tên của sự tự do. Cái tên thuộc về những khoảng trời rộng lớn. Ở con người ấy có đủ sự nồng nhiệt, đủ sự giá lạnh để khiến cho những kẻ khám phá lúc nào cũng bị xoay vòng trong mê cung hỗn loạn của những cảm xúc mơ hồ, giống như 1 cuộc vòn bắt. Một Thiên Di mạnh mẽ, một Thiên Di tự do nhưng chính cái mạnh mẽ tự do ấy lại càng khiến người chinh phục là anh càng muốn che chở, càng muốn nắm lấy. Mỗi lần hờ hững là một lần cô kéo anh lại gần hơn.

Quân ko biết trái tim mình rung động từ khi nào? Có lẽ là từ lần gặp mặt lần đầu tiên ở nhà anh chẳng. Có phải từ ánh mắt trong suốt ấy. cái ánh mắt mà ngoài cô ra ko người con gái nào có đk. Hay từ trong chính những cuộc hiểu lầm với những cảm giác hờn ghen. Và anh với những sự đánh lừa của cảm xúc lẫn lộn đã ko hiểu một điều: Có yêu thì mới có hận. Quãng thời gian ko có cô, đó mới là lúc anh kịp nhận ra cuộc sống này đã thiếu một mảnh ghép quan trọng.

Tất cả cứ như cuốn lịch xoay vòng lại những kí ức khiến Quân đứng bất động thật lâu mà suy nghĩ. Anh đã hiểu vì sao mình lại giận dữ. Vì cô, tất cả là vì cô.

Đằng sau Quân, Thiên Di lúi húi đk 1 lúc cũng đã dọn xong bãi chiến trường lộn xộn do anh gây ra. Quay lại thấy Quân ko nói gì chắc có lẽ đã tỉnh tâm trở lại Thiên Di mới an tâm bước lên tầng trên đi thay đồ. Nhưng cô vừa cất bước, một giọng nói rất đối dịu dàng vang lên:

- Là từ khi anh yêu em

Cô quay lại. anh đang ở đó, nắm chặt lấy cổ tay cô, nhìn sâu vào tận đáy mắt.

- Dạ. – như ko tin vào tai mình cô hỏi lại

- Là từ khi yêu em, anh mới nhạy cảm như thế.- Quân nhấn mạnh từng chữ như lo sợ cô nghe ko rõ.

Cảm xúc như những hạt phân tử điện tích đang xáo trộn trong cô. Anh vừa nói gì? Yêu cô sao? Cô dám tin đk ko? Đây là sự thật sao?

- Ấy, sao hôm nay ai cũng thích trêu em vậy.- Cô tự cười chữa ngượng cho rằng mình đã quá huyễn hoặc bản thân

Nhưng Quân vẫn thái độ kiên quyết ấy nắm chặt tay cô hơn, anh khẳng định lại

- Anh ko đùa. Thiên Di, em nghe cho rõ đây. Anh- yêu- em

Không kịp để cho cô phản ứng Quân đã kéo giật Thiên Di vào lòng mình, đặt lên đôi môi nhỏ nhắn phon phớt hồng ấy một nụ hôn nồng cháy.

Thiên Di như lặn đi trong vòng tay Quân, cô cảm nhận đk vị ngọt nơi đầu lưỡi. Đây là hương vị của tình yêu. Có phải là hương vị cuộc sống mà cô hằng

tìm kiếm

Nhưng trong chính khoảnh khắc ấy, câu nói của Kevin lại 1 lần nữa vang lên trong đầu Thiên Di: “Hoàng Quân làm thế là vì em hay vì đứa bé”

Phải, là vì cô hay vì đứa bé.

Nụ hôn chưa dứt, bên dưới Quân lại luồn tay khẽ đặt lên bụng cô. Hành động này như càng xoáy sâu lần nữa vào suy nghĩ:

“ là vì mình hay vì đứa bé”.

Cô ko dám tự nhận, tự che mắt mình. Cô sợ một ngày nào đó khi sự thật đk phơi bày nó quá bề bàng, quá đau đớn. Cô sợ bản thân mình ko chịu đk sự đã kích đó. Quân là người có trách nhiệm, cô biết và cũng chính vì biết mà cô lại càng sợ hơn. Cô sợ anh đến với cô chỉ vì trách nhiệm.

Có lẽ bóng đen quá khứ về một người cha ko chung thủy đã quá lớn, nó đã đổ bóng, đè lấy tâm trí cô, ám ảnh cô ngày đêm. Cô ko còn giữ đk niềm tin mãnh liệt vào tình yêu như các cô gái khác. Cô ko mong chờ tình yêu mà ngược lại còn né tránh nó, sợ phải công nhận bản thân đã phải lòng người đàn ông này. Nhưng sao giờ phút này đây nó lại trở dậy mạnh mẽ đến thế.

Thật sự là phải làm sao? Cứ nhắm mắt đón nhận tình yêu này mù quáng. Ko. Lý trí Thiên Di ko cho phép bản thân phù phiếm như vậy. Cho dù là vì con. Cô biết cái suy nghĩ này thật ích kỉ nhưng cam chịu ko phải bản tính nhân bản của con người lúc nào cũng tiềm tàng sự chống cự như cô.

Rốt cuộc là phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Đã là hơn 1 tháng kể từ ngày Quân nói yêu Thiên Di nhưng nỗi ám ảnh trong cô chưa bao giờ nguôi ngoai. Nó cứ lớn dần theo năm tháng, theo từng nhịp thở của trái tim. Cuộc sống của cô không còn đk nhẹ nhàng thanh thản đk như trk nữa. Nó xáo trộn và đầy biến động. Thiên Di nhiều khi tự nghĩ bản thân mình sao mà hèn nhát mà yếu đuối đến vậy. Cô không dám dùng cảm mở rộng trái tim, ko dám đưa tay về phía anh mà chỉ biết đứng đó đơn phương nhận lấy tình yêu của anh. Mỗi sáng, mỗi ngày thức dậy, mỗi khi anh hôn lên trán cô, Thiên Di cũng chỉ khẽ đáp lại “ em yêu anh” như 1 công thức máy móc cho anh vui lòng chứ thực ra trong suy nghĩ lại hoài nghi vô cùng về điều đó. Bản thân cô có nên trao trái tim này cho Quân.

Ngày ngày cô đều tự hỏi:

Ánh mắt tràn đầy yêu thương kia đang nhìn cô, hay nhìn đứa bé trong cô. Anh buộc vì con mới đến với cô hay đó là tình cảm trái tim anh thôi thúc.

Thiên Di ko biết nữa. Quân đã đi làm đk từ lâu, hàng ngày theo 1 thói quen, anh luôn nhắn tin về hỏi thăm,

“ Con thế nào rồi em”

Hay

“ Bé con của anh khỏe chứ”

Khá hơn thì là

“Hai mẹ con thế nào”

Lúc nào cũng hỏi đến con. Những tin nhắn ấy như càng xoáy sâu, càng khẳng định nghi ngờ của cô khiến nó ngày 1 lớn dần choán lấy tâm trí cô.

Thiên Di ngồi trên chiếc ghế đu màu trắng đặt trong không gian vườn xanh mát đằng sau nhà, lòng nặng trĩu. Anh lại vừa nhắn tin: “ 2 mẹ con ở nhà vui vẻ nhé. Bảo vs con anh nhớ nó rất nhiều”. Khẽ đặt điện thoại xuống, cô đã mệt rồi ko muốn nhắn lại nữa. Nhẹ đặt tay lên bụng. Cái thai cũng còn hơn 1 tháng nữa sẽ tới ngày chào đời. 2 người sẽ đk nhìn mặt con. Nếu cứ như những người mẹ khác thì khoảnh khắc ấy hạnh phúc biết bao, đáng mong chờ biết bao. Nhưng với Thiên Di, mỗi ngày trôi qua cô lại càng lo sợ, lo sợ vì mình đang ngày 1 gần hơn với khoảnh khắc ấy, cô sợ nó một khi diễn ra cũng là lúc cô nhận thức đk bản thân mình đã ngộ nhận.

“ Có phải mình quá ích kỉ quá ko?”

Cô tự cười mình, nhẹ cúi người nói chuyện với con:

- con trai ak,mẹ xin lỗi. Mẹ thật xấu đúng ko. Tranh giành ba Quân với con.

Đứa trẻ trong bụng lại đập đập như trả lời câu hỏi đó. Thiên Di lại khẽ xoa bụng. Cô đang vỗ về con.

Xế chiều, hoàng hôn đang lịm dần và sắp tắt ngấm, để lại những khoảng sáng nhòe nhòe phai nhoà trên nền trời tím tím.

Thiên Di đứng lặng im, khẽ khéo rèm nhìn ra ngoài khoảng không bất chợt

Đã chớm thu, những cái nóng cái oi của mùa hạ đã ko còn để lại những khoảng trời man mác. Lá bắt đầu rụng, sự sống của vạn vật cũng bắt đầu yếu dần đi. Thiên Di ko thích mùa thu. Ở cái thời khắc giao tranh giữa tiết nóng và lạnh ấy có cái gì đó nhằng nhằng và ko rõ ràng. Cô thường thấy nhịp sống chậm hơn và cũng hay suy nghĩ nhiều hơn vào mùa thu. Lạ thật nhưng có lẽ trong cô mùa thu vốn buồn như thế.

“Cạch”. Có tiếng mở cửa phòng, anh đã về. Biết chắc vậy nhưng cô vẫn đứng bất động ko quay ra.

- Anh về rồi ak?- cô khẽ khàng đánh tiếng

Quân nhẹ nhàng chạy lại vòng tay ôm cô 1 cái thật chặt từ phía sau:

- Ukm, anh về rồi.

Sau câu nói đó, anh lại đặt tay ôm bụng cô:

- Con trai thế nào, ở nhà có bất nặn mẹ không.

Như nhận ra giọng người thân, đứa bé lại đập nhẹ. Nó không biết hành động vô thức ấy của nó khiến ba nó phản kích như thế nào. Anh buông cô ra cúi hẳn người xuống áp tai vào bụng cô mà gọi:

- Con trai, con trai. Ba nè. Ba Quân của con nè.

Nhìn anh như vậy cô lại thở dài. Coi như cuộc đời này con cô hơn cô ở chỗ nó có một 1 người cha hết mực yêu thương. Nghĩ vậy cô cũng đk an ủi phần nào.

Phía ngoài sân, một cơn gió vừa thoảng qua, mấy chiếc lá lại rơi:

- Chắc con sinh vào mùa thu anh nhỉ.- Cô vu vơ hỏi mắt vẫn đắm đắm nhìn ra xa.

- Ukk,em. Con sẽ là đứa trẻ của mùa thu.- anh đã thôi nói chuyện với con đứng lên ngang tầm cô.

Thiên Di lại cười. Một nụ cười trầm lắng

- Vậy thì em chẳng thích con đâu.- Cô phụng phịu

- Sao vậy.- Quân ngạc nhiên hỏi lại

Lặng nhìn anh, cô khẽ đáp:

- Vì em chẳng thích mùa thu.

Quân nheo mắt, véo mũi cô một phát:

- Vậy thì kệ em, 2 cha con anh sẽ ở với nhau.

Anh cứ nghĩ rằng cô nói đùa, chỉ là 1 câu nói đùa đơn thuần nên cũng đáp lại bằng một câu nói đùa như vậy mà ko biết rằng tim cô lại vừa có thêm một vết cứa. Đã bao ngày nay cô cứ hì hục tìm kiếm một dấu hiệu cho thấy anh cần cô nhưng đều vô vọng. hay có lẽ, cô đã quá cầu toàn về chuyện tình cảm. Cô biết bản thân còn nhiều chỗ quá khắt khe nhưng vết đen của quá khứ vẫn ngày đêm đổ bóng khiến bản năng của cô ko thể ko đề phòng. Nhất là khi nó liên quan đến cuộc đời cô. Thiên Di ko muốn sống 1 cuộc đời tù khổ như mẹ

1 tuần nữa lại trôi qua.....

Mang thai quả là nặng nhọc nhất là khi về mấy tháng cuối. Cái bụng lùm xùm khiến cô rất ngại di chuyển hơn nữa khoảng thời gian này Thiên Di cảm nhận rõ đk sức khoẻ đang sút kém dần. Cô hay chóng mặt và đau đầu nhiều hơn trk. Mấy lần có định đi khám nhưng rồi lại ngại di chuyển vì dù sao bụng cũng đã to, đi lại những nơi đông người như bệnh viện khiến cô thấy khó chịu. Hơn nữa dạo đây Quân cũng đang bận rộn cho công trình xây dựng mới, cô ko muốn làm phiền anh. Vì thế mà cả tuần nay một ngày ở nhà Thiên Di chỉ biết gắn với chiếc giường.

7h30

thức giấc

Như thường lệ Quân đã đi làm từ lâu, nhìn sang khoảng không bên cạnh cô tự dưng thấy bất an vô cùng. với tay lấy điện thoại gọi điện cho anh, ko thấy anh đâu, chỉ có trợ lý bắt máy nói anh đang họp, Thiên Di đành ngậm ngùi cúp máy.

5’.....

Nhanh chóng ngồi dậy vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, cô lắc đầu tự chê mình bao lâu nay đã sống quá phụ thuộc .

Nhưng quả thật cả sáng hôm nay lòng cô ko yên. Cô cảm nhận đk có cái gì đó đang rình rập đâu đây. Ngay cả con trai cô cũng vậy như cảm nhận đk nỗi lòng của mẹ nó cũng hiếu động đập nhiều hơn thường ngày. Hành động này của con càng khiến Thiên Di sốt ruột. Cô ngồi im trên giường ôm gối tự trấn an, có lẽ bản thân đã quá nhạy cảm

9h 30

Thiên Di khê ôm bụng. Đây là con co thất thứ n mà cô cảm nhận đk trong ngày. Mặc dù những tháng cuối thai kì những con co thất này sẽ xuất hiện như 1 hiện tượng bình thường nhưng cô ko nghĩ nó xuất hiện nhiều như vậy.

15’ qua đi

Cái cảm giác nhâm nhảm đau lúc này ko còn thay vào đó là những cơn đau bụng dữ dội. Thiên Di không thờ đk, có cái gì đó đang xáo trộn trong bụng cô. Bỗng dưng thấy hơi âm ẩm dưới chân, cô nhìn xuống.

Chết sững

Ôi lạy chúa tôi, máu, cô đang chảy máu. Cái đẹn trắng cô đang ngồi giờ đây loang lổ một màu đỏ. Bụng cô lại đau như có ai cào cào. Trong khi đó máu vẫn ko ngừng chảy, nó còn nhiều hơn lúc trk cô bị ngã suýt sảy thai.

Thiên Di không khỏi hoang mang. Cô biết mình sắp sinh

“Nhưng còn 3 tuần nữa mới tròn 9 tháng mà”.- Cảm giác sợ hãi đang dần thắng thế.

Cố dùng hết sức bình sinh cô với tay lấy chiếc điện thoại. Cô đang cố gọi cho anh. Nhưng đáp lại đầu bên kia chỉ là tiếng chuông đổ dài rồi tắt ngấm. Lần này ko ai bắt máy, kể cả trợ lý của anh, Chắc cuộc họp còn chưa kết thúc.

Thiên Di cố gọi đi gọi lại nhiều lần.

Vô vọng

Nhìn lên đồng hồ, sắp 10h.

10h hàng ngày anh luôn nhắn tin về cho cô dù bận hay ko. Bây giờ đây là khoảnh khắc may rủi của Thiên Di. Chưa bao giờ cô trông chờ nó đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Gió, gió cứ quần quật làm mấy cái cây trk nhà nghiêng ngả, cành cây thân cây non oằn ẹo chống cự trk trận cuồng phong.

Trời tối xầm, mây đen che kín ánh sáng yếu ớt duy nhất của mặt trời còn sót lại

.....

Mưa. Mưa xối xả, mưa sầm sập, mưa liên tiếp

Trời cứ mưa. 1 Cơn mưa cuối hạ

Trong nhà, Thiên Di như đang dần mất đi ý thức, cơn đau đang cào cào giằng xé trong cô. Nín chặt môi, tay ôm vòng lấy bụng cô cố nhìn ra ngoài trời. Lại là trời mưa. Đã hơn 10h rồi Quân vẫn chưa nhắn tin, trong khoảnh khắc đó cô đã nghĩ mình sẽ ra đi trong 1 ngày mưa như mẹ, ra đi trong những tiếng nức nở và lo toan. Hối hận, cảm giác hối hận đang trào dâng. Cô chưa nói đk lời yêu anh. Cô cũng chưa đk nhìn mặt con, và ko biết..... con cô có qua nổi khoảnh khắc này.

“Rầm”

Tiếng gió đập cửa dữ dội

Những cơn đau cũng như thế, cũng gào lên cuộn xiết như cơn mưa này

“Mình sắp chết”- Suy nghĩ cuối cùng trk khi cô chìm vào trong vô thức.

Ở văn phòng

Cuộc họp dường như vẫn kéo dài vô tận. mọi người bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi. Đặc biệt là Quân. Không hiểu sao bắt đầu từ 30’ trk anh thấy sốt ruột khinh khùng, anh đang xao nhãng với các bản báo cáo.

Bất chợt.....

Nhìn qua lớp cửa kính, những dòng nước mưa đang liên tiếp tạt vào xối xả

Một cánh chim lao đao rồi bị gió quất đập mạnh vào cửa sổ. Con chim nằm im thín thít bên cái bàn lề, có lẽ nó đau quá.

- Thiên Di.- nhìn cánh chim đó anh chợt thốt lên

anh bỗng thấy lo lắng .

Không đợi cuộc họp kết thúc Quân chạy vội về phòng làm việc. Có cái gì đó đang thôi thúc từng bước chân. Anh vội vàng mở máy. 12 cuộc gọi nhờ từ Thiên Di.

Ở nhà lúc này

Thiên Di đang mê man với những hỗn độn xung quanh, cô ko ý thức đk gì nữa kể cả cơn đau. Cô đang rơi vào 1 hố đen bất tận với những vòng xoáy xanh đỏ.

Bất chợt có cái gì đó rung

Vẫn mơ hồ

Đau đó trong cái hố đen sâu hoắm đó có cái gì đang động đậy

“Điện thoại”

Ý trí cuối cùng còn sót lại trong cô đang cố gượng dậy cái cơ thể mềm nhũn này với lấy nguồn sống của mình. Nhưng nguồn sống ấy dường như ở xa lắm

Tay cô thả lỏng, buông xuôi.... Tất cả cô đã buông xuôi.

Đúng lúc khi Thiên Di đang còn mơ mơ hồ hồ giữa sống và chết cô bỗng thấy cơ thể như nhẹ bẫng đi,như ai đó đang nhấc lên. Ai đang bế cô sao. Ko biết nữa

- Thiên Di, Thiên Di

Vẫn là Tiếng ai đó gọi cô dồn dập, âm thanh này nghe quen lắm

Cô lại lịm đi.

Một lúc sau. Thiên Di thấy cơ thể mình rơi..... Rơi..... rơi mãi. Đã đk 1 lúc lâu.Ko biết nữa mơ hồ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Mí mắt nặng trĩu giờ mới mở đk ra. Trắng xoá và chói. Toàn là một màu trắng. Cô đang ở đâu. Thiên Di muốn nhấc tay lên che mắt nhưng lại thấy tay mình cơ cứng lại. Trong ánh nhìn mơ hồ cô nhìn thấy những mũi tiêm, những ống truyền dịch chằng chịt. Nhiều, nhiều lắm. Rất nhiều người đang đứng quanh cô. Họ là ai? Lưng cô lạnh ngắt. Một người nào đó đang đưa tay lên bụng cô. Họ định làm gì con cô?

- Thiên Di, Thiên Di

Tiếng nói quen thuộc ấy lại vang lên. Ai vậy sao cô ko nhớ. Nhưng mà sao giọng nói đó ám áp đến vậy. Nơ ron thần kinh đang làm việc hết công sức

“Hoàng Quân”. Cô nhớ rồi, cô nhớ rồi là anh. Là người cô yêu. Cô rất muốn thoát lên điều đó. Âm thanh xung quanh bỗng rõ hơn, cô cảm nhận đk hết mọi va chạm. Đây là bệnh viện, phòng cấp cứu.

Bụng cô lại đau. Đau dữ dội. Bất giác cô nắm chặt lấy tay anh. Cổ gương con mắt mà nhìn anh đau đáu. Bỗng ông bác sĩ bên cạnh lên tiếng giọng lo lắng;

- Ko đk rồi, anh phải quyết định đi thôi?

- Quyết định gì.- Quân ngơ ngác

Giọng ông bác sĩ vẫn vang lên đều đều bên tai Thiên Di:

- Vợ anh có tiền sử bệnh thiếu máu nên mới sinh non, cơ thể lại mất máu quá nhiều nên trong trường hợp xấu nhất phải chọn 1 trong 2: mẹ hoặc bé.

Tai cô ù đi, cô ko nghe rõ đk nữa, chỉ có 1 trong 2 người đk sống. Trong ánh nhìn nhậm nhọng cô thấy Quân đang lao về phía vị bác sĩ kia nắm chặt cổ áo ông ta, miệng la hét cái gì đó. Mọi người xung quanh đang cố ngăn anh lại.

Cái gì kia. Là một giọt nước mắt sao. Cô ko nằm mơ đấy chứ, Quân đang khóc phải ko. Trông anh mới yếu đuối làm sao. Hoàng Quân mạnh mẽ của cô giờ đâu rồi. Con người hay quát tháo mỗi khi cô làm việc khuya đâu rồi, con người hung dữ khi cô ở bên người đàn ông khác đâu. Con người nhí nhảnh khi đùa với con đâu. Ko còn nữa, anh đang khụy xuống. Giờ phút ấy dừng khi còn sót lại trong cô thôi thúc cánh tay đưa lên hướng về phía anh để lau đi những giọt nước mắt kia. Nó vẫn cứ xa xăm đến thế.

Quân chạy vội lại nắm chặt tay cô đang đưa lên, nhìn sâu vào mắt cô anh hiểu cô đang muốn nói gì nhưng anh đã cương quyết:

- Bác sĩ, xin ông bằng mọi giá nào cũng phải cứu đk vợ tôi.

Giọng anh đau đớn mà dứt khoát vang lên. Tay cô lại lần nữa nắm chặt như cầu xin anh thay đổi quyết định ấy. Quân khẽ mỉm cười, một giọt nước mắt lại lăn dài trên má, khẽ hôn lên tay cô, anh thì thầm:

- Anh chỉ cần em, suốt đời anh chỉ cần em. Con còn có thể có lại nhưng mất em, anh ko tìm lại đk tình yêu ấy. Anh sẽ luôn bước về phía em vì vậy xin em. ... Xin em đừng bỏ chạy.

Từng câu từng chữ vang lên rõ ràng bên tai, khoé mắt Thiên Di ầng ậc nước, một giọt pha lê nóng hổi nhẹ lăn. Cô nhắm lại đôi mắt mà khấn trời:

“Lạy chúa, điều con muốn thấy đã thấy rồi, con đã có tất cả, Hoàng Quân yêu con, anh ấy rất yêu con. Con chỉ cần ôm chặt điều này thì có thể nhắm mắt nhưng xin người hãy mở lối cho thiên thần của chúng con đk nhìn thấy nhân gian. Nó sẽ thay con hưởng trọn tình yêu này. Xin người hãy cứu nó.”

Lời cầu nguyện kết thúc cũng là lúc cánh tay cô buông thõng, mắt nhắm chặt như ko còn đủ sức nhìn bất cứ cái gì nữa.

Không gian lại một lần nữa trắng xoá.

2 năm sau.....

Tại sân bay đông đúc, một cậu bé kháu khỉnh bụng bẫm đang lon ton chạy về phía trk. Đằng sau là một chàng trai còn trẻ khoảng 26, 27 tuổi với vóc dáng cao ráo, khuôn mặt thanh tú khiến các cô gái ở sân bay dù đang chờ người thân hay trong lúc ly biệt cũng phải ngoái nhìn ngơ ngác đang cố chạy đuổi theo. Khẽ cúi người xuống anh nhắc bổng đứa bé vừa rồi lên, hôn vào má nó:

- Chạy vừa thôi con trai.

Các nàng xung quanh nghe thấy thất vọng nhe nhẻ thờ dài 1 tiếng: “ có con rồi” và ngậm ngùi quay đi. Trong khi đó đứa trẻ đáng yêu đó dù ngồi trên tay bố nhưng mắt vẫn đau đáu phía xa tay chỉ chò:

- Máy bay.

- Uk, máy bay. Bao giờ Hoàng Thiên lớn, bố sẽ cho con đi máy bay nhé.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ phía xa xa trong bộ váy đen ôm sát cơ thể quyến rũ, tóc nâu búi lỏng đang xăm xăm tiến về phía 2 bố con mà ko biết mình vừa quật đổ bao nhiêu trái tim phái mạnh.

- Giời ạ. Cứ xềnh ra 1 lúc là lại chạy mất.

Vừa đưa tay kéo áo con cô vừa quát yêu nó:

- Con mà còn như vậy nữa mẹ bảo ba Quân vớt con ở nhà cho coi.

Chàng trai kia khẽ cười khoác tay lên vai vợ:

- Hoàng Thiên, Con nói xem, có phải mẹ Thiên Di của con ngày càng độc ác ko.

Đưa bé trên tay anh gật gật rồi lại ôm chặt lấy cổ bố như sợ mẹ mắng vì cái gật vừa rồi.

Phải, đôi vợ chồng vừa rồi chính là Hoàng Quân và Thiên Di. Quay lại cái ngày mà cô buông thõng tay 2 năm về trk, Thiên Di cứ tưởng rằng mình sẽ phải chọn cái chết. Nhưng trong chính lúc giao tranh giữa trần và âm đó, bên tai cô lại vang lên tiếng khóc của đứa con trai cô ngày đêm cung nựng và xa xa ngoài kia là tiếng anh, người cô yêu đang khẽ gọi tên. Những âm thanh đó như nắm chặt lấy tay cô, kéo cô lên từ vũng sinh của cái chết.

Cô đã vượt qua nó như một điều kì diệu, hoặc nó cũng có thể là một cuộc trả ơn của thượng đế đối với cô. Nhưng dù thế nào thì Thiên Di cũng đang sống rất hạnh phúc bên gia đình của cô. Phải, là một gia đình. Từ sau khi sinh Hoàng Thiên, đứa trẻ đk anh đặt theo tên đêm của cô, Thiên Di đã hiểu hơn đk tấm lòng của người làm cha mẹ nên vì vậy mà cô đã tha thứ cho cha, quan hệ 2 người cũng tốt dần lên nên thật sự bây giờ cô đã có 1 gia đình, 1 gia đình hoàn chỉnh.

Và hôm nay từ sáng sớm cả 3 người: Thiên Di, Hoàng Quân và Hoàng Thiên đã đến sân bay này để gặp lại 1 người bạn đã xa từ lâu: Lê Tuấn. Tuấn đã quyết định trở về sau 2 năm sống và làm việc tại New york chính vì vậy nhóm bạn của anh, trong đó có cả Tú và Đạt đã tề tựu đông đủ ở sân bay để chào đón.

- Ấy, cái thằng này sao mà lâu thế?- Tú sốt ruột đảo mắt nhìn quanh.

- Từ từ mày, nghe nói lần này về chàng đem theo người yêu, chắc còn đang sửa soạn trên máy bay ý.- Đạt điềm đạm phân tích.

Trong khi đó Quân và Thiên Di còn đang vật vã với cậu chàng Hoàng Thiên. Vừa nãy cu cậu lại nhìn thấy 1 chiếc máy bay vụt qua nên lại đòi chạy theo. Bỗng đi một cái để lấy kẹo dụ dỗ, 2 người quay ra lại ko thấy đâu. Chàng đang lon ton chạy phía trk.

- Hoàng – Thiên.- Thiên Di dần từng tiếng rồi hùng hục chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Phía trk cu cậu ko hề biết sợ cứ ngẩng mặt tìm máy bay .

“ Phích”

Cu cậu ngã ngồi xuống. Nhưng ko hề khóc, tg bé đưa con mắt to tròn lên nhìn người lạ trk mặt. Một chàng trai lịch lãm, thanh tú bên cạnh là một cô gái nhỏ nhắn nhưng dễ thương đang đứng khoác tay. Trông họ khá là tình cảm chắc là 1 đôi.

Người con trai đó Như sợ tg bé khóc, anh vội bế nó lên.

- Con nhà ai mà nghịch ngợm quá vậy ta.

Đúng lúc đó Thiên Di cũng chạy đến:

- Xin lỗi anh, con trai tôi làm phiền anh chị quá.

Đang lúc dơ tay bế Hoàng Thiên, Cô bỗng giật mình khi ngược lên nhìn người con trai trk mặt

- Anh Tuấn.

Tuấn cũng mừng rỡ khẽ ôm cô, nhưng là một cái ôm xã giao thân thiết. Tuấn đã quên đk cô và tìm đk cho mình người con gái định mệnh. Nhưng hoàng Thiên với tính cách y hệt bố, nhún nhật đẩy Tuấn ra rồi ôm chặt lấy mẹ. Tuấn nhìn vậy thì thích thú cười hà hà:

- Con bố Quân có khác, giống bố y chang.

Cùng lúc đó những người còn lại cũng chạy đến tay bắt mặt mừng.

Cứ như vậy câu chuyện của họ cứ râm ran tưởng chừng như ko thể chấm dứt mặc kệ bên ngoài trời đang mưa.

Một cơn mưa mùa hạ

Một cơn mưa gột rửa hết kí ức buồn

Đầu đó quanh đây, cầu vồng đang ló rạng.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bước Về Phía Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.